

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_15_-_Safari_smrti.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 34-Safari

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

Mark STONE

SAFARI SMRTI

1

Mark Stone, vysoký pětatřicátník atletické postavy s tmavou kšticí hustých vlasů, prošel spěšně vchodem do vstupní haly obří krychle ze skla a titanoplastu, ve které sídlila Služba pro dohled nad primitivními planetami. Z tváře do bronzova opálené desítkami sluncí vzdálených planetárních systémů hleděl pár šedých, pronikavých očí. Z jejich zornic létaly blesky odrážející zlověstnou bouři, probíhající právě ve Stoneově mozku.

Vsunul svou identifikační kartu do štěrbiny v těle strážního robota, který mu okamžitě zastoupil cestu. Asi půldruhého metru vysoký stroj vejčitého tvaru byl vybaven šesti mechanickými končetinami, které se v případě potřeby dokázaly okamžitě proměnit ve smrtící zbraně. Ovoid promluvil dutým, syntetickým hlasem:

"Generál Khov vás již očekává. Jeho kancelář se nachází v posledním patře. Výtahy jsou..."

Mark si vzal zpět svou kartu, aniž by vyčkal až robot dokončí proslov.

"Co mi to tu blábolíš, pracuji tady ksakru už osm let, tak si snad pamatuji, kde jsou výtahy."

Špatná nálada ho natolik ovládla, že skloněnou hlavou málem vrazil do mohutného chlapíka, krácejícího před ním. Muž s tváří pokrytou hustými pihami se dal do hlasitého smíchu a poplácal ho přátelsky po rameni.

"Kamarádi se nepředbíhají! Tam nahoře mají určitě dost práce pro všechny."

Stone rychle zvedl hlavu, rty stažené do úzké čárky s výrazem buldoka chystajícího se kousnout. Když poznal autora této důvěrnosti, jeho vzteklý úšklebek roztál v úsměv.

Se Stevem Mac Donaldem se znal již od studií na Astronautské akademii a celou tu dobu byli dobrými přáteli. Loni Mark Steva, přezdívaného Duck, vytáhl z bryndy, do které se dostal na jedné vzdálené planetě a dopravil ho na Zemi.

"Jestli tomu dobře rozumím, touží po nás po obou Khov," ozval se Duck ironicky. "Jeho milé pozvání mě zastihlo právě uprostřed dovolené v Acapulcu, kam jsem se uchýlil s jednou velice temperamentní dívkou."

Znovu se krátce zasmál a šťouchl Marka spiklenecky loktem do žeber.

"Určitě ji znáš! Dokonce si myslím, že mám její adresu od tebe - přece Kora, ta pěkná barmanka z Galaxy-building."

"To mě podrž, to už to spolu táhnete dost dlouho, ne?"

"Spíš by se dalo říci, že jsem jedním z mnoha, kterým projevuje svou přízeň. Ale je to tak asi lepší a hlavně praktické. Žádné výčitky, že jsem stále někde na akcích, žádné hysterické scény, když mě šéf z hodiny na hodinu odvolá z dovolené jako dneska."

Oba muži vstoupili společně do výtahu.

"A co ty, Marku, cos dělal? Vidím, že štěstím úplně záříš."

"Zuřím od chvíle, co jsem dostal vzkaz od generála. Teprve včera jsem se vrátil z mise. Nová akce pro mě nepřípadá v úvahu ani náhodou. A jestli na ní bude Khov trvat, požádám o časově neomezenou neplacenou dovolenou. Tu mi nemůže odmítnout, mám to ve smlouvě."

Duck zavrtěl nesouhlasně hlavou a vzal přítele kolem ramen.

"Nedělej hlouposti, Marku," ztišil hlas. "Vím, že finančně jsi na tom tak, že by sis mohl do konce života hrát na playboye a nehnout prstem, ale ruku na srdce... za čtvrt roku by ses ukousal nudou."

Otevření výtahových dveří zabránilo Markovi v odpovědi. S překvapením zkonstatoval, že na místě Peggy, přísné a odměřené padesátnice, osobní sekretářky jeho nadřízeného, sedí pohledná tmavovláška, které mohlo být stěží pětadvacet. V očích Mac Donalda to zajiskřilo upřímným zájmem a jeho rty se roztáhly do širokého úsměvu. Naklonil se k mladé ženě a jeho pohled bezostyšně spočinul na širokém výstřihu jejich šatů.

"Jsem kapitán Mac Donald a tohle je kapitán Stone. Generál nás očekává. V kolik hodin tady končíte? Myslím vy osobně."

Kráska, stejně bez zábran jako před okamžikem Duck, přejela pohledem koňského handlíře postavu mladého muže. Zdálo se, že výsledek ji celkem uspokojil, protože odpověděla s hranou lhostejnosti:

"Proč vás to zajímá? Dnes končím v šest, leda že by pro mě ten starý tyran měl nějakou mimořádnou práci."

"Můžeme si dát skleničku a potom spolu povečeřet, co říkáte? Znáám jednu hospůdku, kde ještě dokáží připravit pravé grilované steaky a ne ty lyofilizované náhražky."

Mark netrpělivě přerušil slibně se rozvíjející konverzaci:

"Kde je Peggy? Nemí nemocná?"

"Nemám tušení, kapitáne. Před čtrnácti dny si vzala dovolenou a já ji tady teď zastupuji. To je vše, co vím."

Obrátila se k Duckovi, zjevně ochotna pokračovat v započatém dialogu. K její smůle jí to Mark nedopřál:

"Ohlaste nás laskavě ihned generálovi. Máme už celou minutu zpoždění a Khov je, pokud jde o dochvilnost, téměř fanatick."

Dívka stěží potlačila zklamaný povzdech. S výrazem mučedníka odsouzeného k doživotním pracím stiskla tlačítko interfonu.

"Kapitán Stone a kapitán Mac Donald se dostavili na váš rozkaz, generále."

"Konečně! Ať jdou dál!"

Hlas ne nepodobný řevu tlupy hladových lvů rozdmčel membránu reproduktoru.

"Zdá se, že dnes nemá právě nejlepší náladu," poznamenal Duck.

"A takhle je to od té doby, co jsem tady nastoupila," povzdechla si brunetka. "Myslím, že ani normálně"

mluvit neumí."

"Je fakt, že jemností příliš nevyniká, ale co já vím, ještě nikoho nepokousal. A nezapomeňte na naši schůzku!"

Vstoupili do kanceláře, jejíž jednou zasklenou stěnou pronikala dovnitř záplava slunečních paprsků. Nicméně výhled na newyorskou metropoli rušila oblaka modravého dýmu, vznášející se v místnosti. Khov kouřil své odporné doutníky pouze když se vyskytly nějaké mimořádně závažné problémy.

"Vezměte si skleničky tamhle u distributoru a posad'te se," zamručel jejich nadřízený.

Chvíli poslepu šátral v jedné zásuvce svého psacího stolu a potom odtud vylovil láhev bourbonu. Khov byl přes dva metry vysoký obr vážící hodně přes metrák, jehož úplně holá lebka se leskla ve slunečním světle. Po vzdálených mongolských předcích zdědil pár šikmých očí. Mark cítil, jak v něm znovu roste vztek.

"Děkuji, generále, ale nemá to cenu. Chci vám pouze sdělit, pro případ, že o tom nevíte, že jsem se teprve včera vrátil z mise. Mám proto právo na dovolenou a nehodlám převzít žádný úkol dříve než za čtrnáct dní."

V okamžiku, kdy chtěl udělat čelem v zad, se ozval hlas, který způsobil, že okamžitě znehybněl.

"Lituji, ale budete muset změnit své plány!"

Zády ke zdi, vedle dveří, stál admirál Neuman, všemocný šéf Vesmírné policie, vysoký, štíhlý, s prošedivělými vlasy a přísnými rysy obličeje. Z kapsy své uniformy vytáhl list papíru a podal jej Markovi.

"To je pro vás a stejný mám pro kapitána Mac Donalda. Jsou to mobilizační rozkazy. Jak vidíte, jsou vlastnoručně podepsány prezidentem Pozemské Unie."

Mark se s povzdechem svezl do křesla naproti Khovovi.

"V tom případě nepohrdnu trochou whisky," řekl rezignovaně.

Mezitím co na jazyku převaloval hnědavou tekutinu, ozval se znovu Neuman vážným tónem:

"To, co se teď dozvíte, je přísně tajná informace. Znáte Terranii XXVII?"

"Teramorfni planeta objevená zhruba před čtyřiceti lety," začal odříkávat Mac Donald jako z naučného slovníku. Vzhledem k tomu, že se na ní nevyvinuly žádné humanoidní formy života, byla uvolněna ke kolonizaci."

"Velice správně, chlapče," přitakal admirál. "Zapomněl jste ale na jeden významný moment: planeta se nachází v okrajové zóně vltý Pozemské Unie, v těsném sousedství zájmové sféry Denebského císařství, což bylo svého času málem příčinou vypuknutí konfliktu o její vlastnictví. Naštěstí díky pevnému postoji našeho tehdejšího prezidenta přistoupili Denebané na kompromis. Terrania XXVII nám zůstala, ale my jsme souhlasili s její demilitarizací. Podepsaná smlouva zakazuje přistání jakékoli kosmické válečné lodi, vylodění pozemních vojsk, bojových robotů, dovoz těžké vojenské techniky atd. Ta smlouva stále platí."

"Zajímavý výlet do historie," neodpustil si uštěpačnou poznámku Mark, "ale nevidím tu žádnou spojitost s naším mobilizačním rozkazem."

Neuman, který nebyl zvyklý, aby ho někdo přerušoval, navíc tímto způsobem, vrhl na Marka zdrcující pohled.

"Když mi nebudete skákat do řeči, kapitáne, hned se k tomu dostanu. Obyvatelstvo Terranie XXVII čítá dohromady sotva deset tisíc osob. Osídlování probíhá postupně, každým rokem tam astronefy vysadí pár stovek nových kolonistů. Rovněž vlastní populační vývoj probíhá harmonicky. Vytvořilo se prosperující zemědělství, které bohatě stačí zásobovat obyvatelstvo potravinami a přiměřená průmyslová výroba, takže na planetu není nutné dovážet základní výrobky s nízkou přidanou hodnotou."

Khov převzal slovo jako podle dobře připraveného scénáře pro dva herce:

"Všechno by tedy probíhalo téměř ideálně, nebýt nedávných incidentů. Rostlinstvo na Terranii je podobné jako na Zemi, zvířena rovněž až na výskyt grizonů. Podobají se pozemským medvědům a mají jasně modrou srst. Protože jsou býložravci, prvním osadníkům nikterak nevadili a ti je nechávali na pokoji. Tato velká zvířata jsou navíc velice hravá a přichylná a rychle si zvykla na soužití s lidmi. Jejich obraz se dokonce dostal do státního znaku Terranie XXVII."

"Problémy začaly před půl rokem," převzal řečnickou štafetu Neuman. "Grizoni zaútočili na lidi a několik jich zabili. Bylo to sice naprosto překvapivé, ale nikdo se tím tehdy příliš neznepekovoal. I na Zemi občas napadnou ochočená zvířata své pány. Bohužel nezůstalo jen u těch několika prvních případů a

uvedený jev se hrozivě rozšířil. V současné době se už lidské oběti počítají na stovky. Obyvatelé vytvořili jakousi domobranu a uspořádali na zvířata hony, ovšem bez úspěchu. Obydlený kontinent je velice rozlehlý a většinu povrchu pokrývají lesy. Lidská sídliště a obdělávaná půda nezabírají víc než několik tisíc čtverečních kilometrů. Před hrozbou grizonů musela být řada vesnic evakuována. Vláda Terranie XXVII se proto obrátila na Zemi s žádostí o pomoc. Prezident se právě chystal vyslat na Terranii vojenskou jednotku, která by chránila její obyvatele, když zasáhl vyslanec Denebského císařství. Oznámil, že vyslání vojáků je flagrantním porušením existující smlouvy o demilitarizaci planety a pohrozil, že Denebské císařství to bude považovat za agresi a podle toho také bude reagovat."

"V podstatě nám předložil ultimátum," zahučel Khov. "Prezident svolal guvernéry všech planet Pozemské Unie. Mnoho z nich však odmítlo Zemi podpořit, argumentující existencí smlouvy, která má být za všech okolností respektována."

"A to bude zhruba tak celý problém, který jsem dostal před měsícem k vyřešení," uzavřel Neuman s ironickým úsměvem. "Shrnuto a podtrženo - pomoci našim krajanům na Terranii XXVII a přitom striktně dodržet smlouvu uzavřenou s Denebským císařstvím."

"Docela zajímavý hlavolam, obávám se ale, že nemá žádné řešení," ozval se Mac Donald.

"Každý hlavolam má nějaké řešení, když je čas si ho promyslet," zareagoval se špatně skrývanou pýchou admirál. "Pravda, strávil jsem řadu bezesných nocí, ale nakonec... Zapomněl jsem vám ještě říci, že guvernér Terranie XXVII zařadil před časem grizony do kategorie škodlivé zvěře, jejíž lov je povolen po celý rok."

"Jaký to má v našem případě význam," podivil se Duck.

"Obrovský," ujistil ho Neuman. "Nemůžeme tam vyslat ani policisty ani vojáky, ale smlouva nezakazuje pobyt lovců. A tak mě napadlo, že nějaký mladý, dynamický muž by mohl založit cestovní kancelář specializovanou na safari. Svolení od úřadů Terranie XXVII by určitě obdržel bez problémů..."

Otočil se na Marka a pokračoval téměř slavnostním tónem, kterým probleskovala pobavená ironie:

"Kapitáne Stone, blahopřeji vám k této vítané komerční iniciativě, která má před sebou velmi slibnou budoucnost. Vaše společnost 'Hunter Service' dosáhne zcela jistě zasloužené prosperity. Zjednodušili jsme v maximální míře všechny potřebné administrativní kroky, tak jak jste si přál, takže zítra můžete spolu se svými prvními zákazníky vyrazit."

Mark, zkamenělý údivem, se nezmohl na jediné slovo a jenom mlčky přihlížel, jak Khov otevřel v kůži vázané desku a vyjmul z nich svazek listin.

"Vyšli jsme vstříc vaší žádosti o uvolnění ze Služby na časově neomezenou dobu, podobně jako žádosti Mac Donalda, který si přál podílet se s vámi na této akci, mimochodem zcela soukromé a nezávislé na činnosti S.D.P.P. Souhlasil jsem rovněž s uvolněním mé osobní sekretářky, kterou jste si vyžádal pro vyřizování běžné agendy vaší společnosti."

"Takže Peggy..." vykoktal ze sebe Mark.

"Je velice schopná," vmísil se do hovoru Neuman. "To ona provedla selekci mezi zájemci o aktivitu vaší společnosti."

"Tak jsem proboha mohl založit nějakou společnost, když jsem byl na misi?" zaúpěl Mark.

Khov s úsměvem opáčil:

"Před svým odjezdem jste podepsal Peggy plnou moc, aby jednala vašim jménem. Celá záležitost byla vedena tím nejlegálnějším možným způsobem. Notář Newcomb, právník známý po celé Unii svou seriózností, osobně dohlížel na celý průběh. Všechny částky převedené z vašeho konta byly řádně účetně podchyceny."

Mark při posledních slovech nadskočil v křesle.

"Takže já nakonec tuhle absurdní frašku financuji!" zařval.

"Přirozeně," přisvědčil Neuman s nevinným výrazem. "Nebylo přeci myslitelné vyhazovat veřejné prostředky na čistě komerční soukromý podnik."

Kapitán Stone se několikrát zhluboka nadechl a vydechl, aby se trochu uklidnil. Potom bez vybídnutí uchopil láhev generálova bourbonu, naplnil si sklenici po okraj a zvrhl do sebe její obsah.

"Proč právě já?" zaúpěl. "Jsem jenom obyčejný specialista na středověké civilizace. Co s tím vším mám proboha společného?"

Po kratičké pauze mu odpověděl admirál: "Přiznávám, že osobně bych řízení celé akce svěřil raději některému ze svých lidí. Počítače Služby ale vybraly vás."

"Nejspíš byly špatně naprogramované," chytal se Mark zoufale stébła.

"Nebyly! Musely vzít v úvahu některé klíčové parametry. V první řadě bylo třeba přísně dodržet platné zákony a smlouvy tak, aby žádná vláda nemohla proti legalitě akce nic namítat. Bylo nutné vybrat důvěryhodného člověka, jehož soukromé zdroje jsou dostačující pro zajištění financování expedice. Už tato jediná podmínka podstatně zúžila výběr potenciálních kandidátů."

"Neříkejte mi, že nemáte mezi svými příznivci či obchodními partnery dost mužů stejně bohatých nebo bohatších než já," nevzdával se Mark.

"To jistě ano, ale ne všem se dá důvěřovat a ne všichni dokáží být tak diskrétní jako vy, který to má dokonce v popisu práce. Čím méně bude zasvěcených, tím menší je pravděpodobnost úniku informací. Nezapomínejte, že sebemenší chyba v plánu může vyvolat válečný konflikt s Denebem. Z důvěryhodných pramenů vím, Denebané v poslední době výrazně posílili své flotily v hraničních oblastech. Jedině jednota mezi planetami Pozemské Unie je může odradit od útočných choutek."

Po kratičké odmlce admirál pokračoval:

"Druhým důležitým momentem je skutečnost, že příprava lovců na Terranii XXVII se musí uskutečnit na civilní, nicméně natolik vyzbrojené lodi, aby mohla vzdorovat případnému útoku pirátů. Znáte hodně výletních jachet schopných vyhovět této podmínce?"

"Jedinou," odpověděl bez váhání Mark.

"Jsem si jist, že oba máme na mysli stejný astronef. Patří slečně Elze Swensonové, nejbohatší ženě Galaxie, se kterou jste, pokud je mi známo, v těch nejlepších vztazích..."

Elza, která svého času o vlasek unikla útoku kosmických pirátů, se rozhodla zakoupit stejný člun, jaký používala S.D.P.P., rychlý a dobře vyzbrojený. Dala jej ovšem přepychově zařídit a na první pohled nic nenaznačovalo, co se skrývá za maskou výletní jachty rozmařilé miliardářky.

"Když se slečna Swensonová dozvěděla, že je to pro vás, okamžitě souhlasila se zapůjčením svého astronefu. Myslím, že pro nikoho jiného by to neudělala. Třetí zásadní podmínka: na Terranii XXVII mají přístup pouze soukromí domácí roboti. Nu a jediný, kdo tuto podmínku splňuje, je Ray, váš osobní android, jehož schopnosti nicméně v mnohém předčí podobné stroje S.D.P.P. Nemohu si dovolit vyslat na tuto dobrodružnou akci skupinu bez doprovodu robota, který navíc bude poskytovat podrobná hlášení o jejím průběhu. Teď vidíte, že z počítače nemohlo vypadnout jiné jméno než vaše."

"A co já, jaká má být moje role v téhle historce?" ozval se Mac Donald, který do té doby mlčel.

Admirál do něho zabodl svůj přísný pohled. "Jestli se nepletu, tak vlastníte lovecký lístek."

"Vaše informace jsou přesné."

"Nedá vám tedy moc práce zahrát si fanatického milovníka safari, který by se strašně rád zúčastnil expedice. Vaše finanční situace vám však neumožňuje statut řádného klienta a tak jste s povděkem přijal nabídku svého přítele pomoci mu tuto akci zorganizovat a stát se tak jedním z členů lovecké výpravy."

Duck otevřel ústa, aby něco namítl, ale admirál mu k tomu nedal příležitost, protože okamžitě pokračoval: "To je pochopitelně oficiální verze pro veřejnost. Čím víc ji rozšíříte mezi své známé, včetně té upovídané Kory, tím lépe."

Mac Donald viditelně zrudl v obličeji. Vesmírná policie měla skutečně dobré informátory. Mark přispěchal svému příteli na pomoc.

"Pokud máme odletět zítra, předpokládám, že váš oddíl je už sestaven a připraven, admirále," řekl s neskryvanou ironií.

"Samozřejmě!" nedal se Neuman vyvést z míry. "Vybrali jsme tři lovce s reputací na planetární úrovni."

Mark překvapením naprázdno polkl.

"Snad nechcete říct, že mezi sebou budeme mít skutečné turisty!"

"To je absolutně nezbytné pro důvěryhodnost akce. Všichni jsou známi jako vynikající střelci a vaše agentura by si nemohla přát lepší reklamu. Za prvé tu bude Dick Humber, čtyřicet let, prezident Humber Galaxy Company. Zúčastnil se spousty loveckých výprav a televize věnovala celou reportáž jeho sbírce trofejí. Dále tam máme paní Barbaru Nelsonovou, která o sobě tvrdí, že je jí pětadvacet, ale ve skutečnosti je o sedm let starší. Byla třikrát provdaná a každý z manželů jí zanechal slušné jmění. Když

právě neloví dalšího muže, zaměřuje svou destruktivní energii proti nejružnějším šelmám v Galaxii. Má na svém kontě už víc než dvacet safari na různých planetách. Je to vynikající akvizice."

"A také vaše nejlepší alibi," doplnil admirála Khov. "Koho by napadlo dávat tuto newyorskou mondénu do spojitosti s Vesmírnou policií?"

"Třetím zákazníkem je jistý Paul Steeman," pokračoval Neuman. "Vlastní podnik na výrobu elektronických součástek pro roboty. Velice usiloval o to, aby se mohl zúčastnit této první expedice. Souhlasil jsem... vlastně Peggy souhlasila, mimo jiné proto, že Steeman byl loni vyhlášen nejlepším střelcem Pozemské Unie. Uvedené kvality by vám mohly přijít vhod."

"A ostatní?" vzdychl rezignovaně Mark.

"Je jich sedm. Všichni jsou pracovníky Vesmírné policie a zároveň amatérskými lovci. Bude jim velet Burk Douglas, který má v mysliveckém světě už své jméno. Buďte bez obav, zapadnou do společnosti, aniž by vyšla najevo jejich skutečná identita."

"Jaké budeme mít zbraně?"

"Skuteční lovci dávají přednost střelným zbraním s výbušnými náboji, ale budete mít k dispozici i laserové pušky a pistole. To jsou jediné zbraně, které se smějí legálně dovážet na Terranii XXVII."

"Jaký skutečný cíl má mít naše mise?"

"V první řadě musíte prorazit a uvolnit kruh, který se čím dál těsněji svírá kolem osadníků. Podle posledních zpráv se situace místy stává už hroživou a nájezdy grizonů jsou stále krutější."

"Ve dvanácti to pro nás bude hračka," reagoval ironicky Mark.

"Nemělo by to být tak hrozné. Konec konců budete bojovat s pouhými zvířaty a skupina je složena ze samých profesionálů. Měla by to být velkolepá podívaná, která by navíc obyvatelům umožnila trochu si vydechnout. Málem jsem zapomněl na dost důležitý detail. Jeden z mých mužů, Kirk Redberg, je exobiolog. Pokusí se zjistit, proč grizoni tak náhle změnili své chování a stali se agresivními. Možná se jedná o nějakou epidemii..."

"Je to všechno, admirále? Rád bych ještě využil poslední hodiny svobody k soukromým účelům."

"Lituji, ale to nepřipadá v úvahu! Peggy zorganizovala na dnešek slavnostní večeři s vašimi zákazníky, abyste se navzájem lépe poznali. Už jim to začíná být divné, že vás ještě neviděli. Poslední informace: s vaší lodí přistanete na astroportu v Armstrong-ville, což je ostatně jediný astroport na Terranii XXVII. Měla by vás tam očekávat Birgit Andersová, guvernérova neteř, která má na starosti materiální zajištění vašeho pobytu."

Neuman se na okamžik zadíval kamsi do stropu a poněkud rozpačitě dodal:

"Nejsem si jistý, zda vaše přijetí bude obzvlášť srdečné. Obyvatelstvo planety čeká od Země více než skupinku lovců. Spoléhám proto na váš diplomatický cit a umění jednat s lidmi pro případ, že by se vyskytly nějaké potíže."

Vrhl pohled na nástěnné hodiny a uzavřel opět známým nekompromisním tónem:

"Máte nejvyšší čas vyrazit do restaurace. Peggy vás tam očekává. Hodně štěstí, pánové. Pokud mi budete chtít poslat nějaký vzkaz, učíňte tak prostřednictvím Peggy. Oficiálně se neznáme a nikdy jsme se nesetkali."

* * *

O pár minut později už stáli Mark s Duckem na chodníku před budovou S.D.P.P. Mac Donald se dal do hlasitého smíchu.

"Prazvláštní mise! To je poprvé, co mi někdo poskytl placenou pracovní výluku."

Náhle se zarazil a rozpačitě pohlédl na Marka.

"Sorry, Marku! Zapomněl jsem, že to jde na tvůj účet. Admirál je děsný nestyda. Nechat tě financovat jeho výmysl!"

Ustaraně pohlédl na hustý provoz na široké třídě před nimi:

"Chytit v tomhle zmatku taxi bude asi fuška."

Mark hned neodpověděl a na okamžik zavřel oči.

"Nebudeme to potřebovat. Ray tady bude za chvíli i s mým transvozidlem."

Duck se uhodil do čela:

"Neuvědomil jsem si, že se se svým androidem dokážeš dorozumět telepaticky. Musí to být velice

praktické."

"Byl bych ti velice zavázán, kdyby tato skutečnost zůstala jen mezi námi.. Nevidím důvod, proč by o tom měli vědět ostatní. Koneckonců Ray s námi cestuje jako obyčejný domácí robot."

2

"Všechna zavazadla jsou už na palubě," hlásil Ray. "Teď zbývá už jen počkat na tvé zákazníky."

Ray se konstrukcí těla i vzhledem podobal Markovi, byl jen ještě vyšší a podsaditější. Představoval až neuvěřitelně dokonalou napodobeninu lidské bytosti. Dorůstaly mu dokonce i vlasy a vousy a z otvorů v pokožce prýštil při námaze "pot". Jenom obzvláště pečlivý pozorovatel by dokázal postřehnout jistou ztrnulost mimiky a pohledu.

"Víš, že tě rád doprovázím na tvých misích, Marku, ale tahle akce mi nějak nesedí. Musíš na sebe dávat pozor!"

Mladého muže tento projev typicky lidské starostlivosti od androida nepřekvapil. To, že robot nemůže prožívat lidské pocity, je všeobecně rozšířeným a mnohokrát prokázaným míněním. Kybernetice tvrdí, že jejich výtvoři se mohou chovat a reagovat pouze podle do nich vložených programů. Nicméně Mark a Ray se z tohoto pravidla vymykali takovým způsobem, že jejich vztah byl skutečnou symbiózou mezi člověkem a strojem. Když Ray zjistil, že jeho příteli hrozí nebezpečí, v jeho elektronických neuronech došlo k podivným reakcím, které zablokovaly veškeré původní programování. Android začal jednat zcela autonomně s až hroznou účinností.

Stáli na horní plošině pojízdných schůdků u vchodu do Neptunu, kosmické jachty Elzy Swensonové.

Mark tuto loď velmi důvěrně znal, protože ji už mnohokrát použil.

Připojil se k nim Mac Donald, kterého zjevně zachvátila cestovní horečka.

"Kontrolní věž mi právě hlásila, že naši pasažéři už přijíždějí. Budeme tedy moci odstartovat podle programu, to znamená za pětadvacet minut."

A skutečně. Krátce po jeho slovech zastavilo u paty schodiště rozměrné transvozidlo. Jako první vystoupila na palubu Barbara Nelsonová. Byla středně vysoká, silnější postavy s hranatým obličejem a energickým stiskem ruky. Následoval ji Dick Humber, vysoký brunet atletického vzezření s pečlivě nakadeřenými vlasy. Z jeho tváře číselná žoviálnost a široký úsměv odhalil dvě řady bílých pravidelných zubů. Za ním postupně prošli ostatní účastníci výpravy. Ray je doprovodil do prostorné kabiny, sloužící jako salon. Poslední se objevila Peggy a rozpačitě přistoupila k Markovi. Byla to typická stará panna, asi padesátiletá, hubená, s vysedlými lícními kostmi. Až do své nynější nové funkce pracovala jako sekretářka generála Khova. Zнала proto velice dobře všechny agenty S.D.P.P. a Mark Stone patřil k několika málo jejím oblíbencům.

"Je mi velice líto, že s vámi admirál sehrál tuhle špatnou komedii a já byla nucena se jí zúčastnit," promluvila tiše s provinilým výrazem. "Ihned po vašem návratu vám předložím přesné vyúčtování veškerých výdajů. Naštěstí zákazníci jsou bohatí, tak byste v konečné bilanci neměl trátit."

"Mám ve vás absolutní důvěru, Peggy."

Tváře sekretářky lehce zrůžověly.

"A dávejte na sebe pozor, kapitáne. Dejte o sobě vědět co nejčastěji. Zařídila jsem si to tak, že budu prakticky bez přestávek v kanceláři u videoradia."

„Bud’te klidná, mám se docela rád. Co budete mezi jednotlivými relacemi dělat? Přece nechcete ubíjet čas čekáním na naše hlášení?"

"Musím odpovídat na desítky žádostí, které se denně objevují na mém stole. Pokud bude mít vaše expedice úspěch, příští měsíc je k odletu připravena další skupina zájemců o safari."

"Doufám, že jim tentokrát vyberou už jiného průvodce," řekl nepříteli přesvědčivě Mark.

Objevili se dva pracovníci astroportu a odtáhli schůdky od boku lodi. Když se uzavřel vstupní otvor, přesunul se Mark do salonu. Ray a Duck již dovedli některé cestující do jejich kajut. Ke Stoneovi přistoupil vysoký blondýn s pravidelnými rysy a mírně ležérním výrazem.

"Paul Steeman," představil se. "Jsem přesvědčen, že společně strávíme zajímavé chvíle."

"Je to i mé přání. Ale více času na seznámení budeme mít až se ponoříme do subprostoru. Teď je nejvyšší čas odebrat se do svých kabin a připoutat se na lehátka. Subprostorové přechody nejsou dvakrát příjemným zážitkem."

"Já vím! Není to má první kosmická cesta."

Za okamžik už v místnosti zbyli poslední dva pasažéři. Jedním z nich byl Burk Douglas, dobře vyhlížející padesátník s opálenými tvářemi a nakrátko ostříhanými, prošedivělými vlasy.

"V průběhu této expedice jsme přiděleni pod vaše velení, kapitáne Stone. Tohle je Kirk Redberg."

Exobiolog byl hubený dlouhán s popelavě šedou barvou pleti.

"Mám s sebou nádobičko pro základní analýzy," řekl místo představovací fráze.

"Doufám, že umíte i střílet," reagoval v podobném duchu Mark.

"Nemusíte mít žádné obavy, admirál mi umožnil příslušný rychlokurs. Kromě toho znám všechnu lovnou zvěř."

Interfon se rozezvučet Mac Donaldovým hlasem: "Start za deset minut."

* * *

Mark vstoupil do společenské místnosti, kde se živě bavilo několik osob. Čtyři dny uběhly bez jediného incidentu a cestující je strávili většinou vyprávěním nejružnějších příběhů a zážitků z předešlých loveckých výprav. Barbara Nelsonová napřáhla směrem k Markovi ruku se sklenkou skotské.

"Ochutnejte, je vynikající. Musím uznat, že výběr nápojů se vám povedl na jedničku."

"Vřelé díky, madame."

„Říkejte mi Barbara. Konec konců jsme oba zhruba stejně staří," lhala bez mrknutí oka.

Mark ji při tom taktně nechal a připili si na tykání. Přistoupil k nim Humber a zahlaholil:

"Myslím, že to byl od vás výborný nápad, založit agenturu specializovanou na safari. Pokud budu spokojen s programem, chtěl bych se kapitálově podílet na rozvoji vaší společnosti."

S širokým úsměvem pak dodal:

"Moje firma má solidní reputaci, mohu se dokonce pochlubit, že jsem obchodním společníkem slečny Swensonové. Znáte ji?"

"Kdo by neslyšel o nejbohatší ženě Galaxie," utrousila obdivně Barbara Nelsonová.

"Zúčastnil jste se už hodně loveckých výprav, Marku?" pokračoval průmyslník.

"Řekl bych to spíš takhle. Měl jsem příležitost setkat se se spoustou divokých zvířat."

"Co se mne týče, řekl bych, že jsem střílel na ty největší šelmy ve známé části vesmíru..."

Mark poslouchal vychloubání svého protějšku na půl ucha. Z přítomných se mu zdál nejpříjemnější Steeman, který navíc ovládal i umění naslouchat. S úlevou proto přijal hlášení palubního rozhlasu:

"Vynoření za deset minut. Zapněte si bezpečnostní pásy."

Mac Donald už byl v pilotní kabině. Usadil se vedle něho do křesla druhého pilota a zapnul si magnetické přezky.

Když ho přešla nevolnost doprovázející přechodovou fázi, odepjal bezpečnostní pás a vztyčil se. Ve stejné chvíli se ozval Rayův hlas:

"Detektory signalizují přítomnost cizího astronefu, který se k nám přibližuje velkou rychlostí."

"Že by nějaký Deneban?" znepokojil se Mark. "Nemá žádné imatrikulační znaky," doplnil po chvíli Ray. "Mohl by to být klidně pirát."

Ozvalo se klení Mac Donalda, který se právě probíral z bezvědomí.

"Jak to, že se vždycky probereš dřív než já, Marku? Máš na to snad nějaký figl?" Vtom padl jeho zrak na obrazovku vnější kamery. "Zdá se, že máme problém," zavrčel.

Začala blikat signalizační kontrolka videorádia. Mark přešel ukazovákem po spínači. Na displeji se objevil hranatý obličej s dlouhou jizvou táhnoucí se po došeda zbarvené pokožce obličej.

"Jsem komandant Nac-Si. Prikazuji vám zastavit motory a vydat mi vaši loď."

"Cestujeme podle schváleného letového plánu, nemáte žádné právo s námi takto jednat. To by bylo pirátství."

"Máte úplnou pravdu," zašklebil se cynicky Nac-Si. "A nemáte sebemenší šanci mi uniknout. Pokud okamžitě neuposlechnete můj příkaz, zničím vás. Jediným vaším východiskem je vzdát se."

Mac Donald, který sledoval údaje vycházející z palubního počítače, si tiše hvízdal.

"Po tomhle chlápku velice touží Vesmírná policie seznam jeho hříchů by zahltil paměť menšího počítače. Byl už několikrát odsouzen k trestu smrti, bohužel pokaždé v nepřítomnosti."

Mark mentálně vyzval Raye, aby připravil řízené střely a s ustrašeným výrazem ze sebe vypravil: "Nedalo

by se diskutovat o výkupném?"

Rty Nac-Siho se stáhly do samolibého úšklebku. "Samozřejmě, že ano. Je mi známo, že máte na palubě pár zazobaných myslivců, kteří rádi poskytnou část svého bohatství výměnou za svobodu. Ale vaši jachtu chci nádavkem v každém případě."

"Jsme na dostřel," vyslal psychicky Ray.

"Ještě pár sekund ať jsme co nejbliž. Překvapení bude o to větší."

Nahlas pak, s dobře hranou nervozitou, odpověděl: "Takové rozhodnutí musím konzultovat se svými klienty. Ještě se ani pořádně nestačili probrat po přechodu ze subprostoru."

"Tak s nimi pořádně zatřeste. Dávám vám jednu minutu. Ani vteřinu navíc. Pak automaticky vypouštím torpéda."

Pirátská loď teď zabírala celou plochu centrální obrazovky.

"Pal!" zavelel Mark.

Z boku Neptuna vyrazily čtyři stříbrné doutníky. Zatímco Ray kontroloval dráhu střel, Mark se posměšně obrátil k obrazovce videorádia.

"Rozmyslel jsem si to! Mám jiné řešení."

Nac-Si vyvalil oči překvapením.

"To, to přece není možné," zachrčel se staženým hrdlem. Výletní jachta nemůže být ozbrojena. Jakým právem..."

Nedokončil větu a jeho ruka vylétla ke spínači na řídicím panelu. Musel zapnout na plný výkon silové pole, což mu ale znemožnilo opětovat palbu. Tři střely, synchronizované s matematickou přesností, dorazily současně k cíli a při kontaktu s ochranným polem explodovaly. Absorbce energetického šoku vyřadila generátor pirátské lodi z provozu, takže čtvrtá raketa pronikla až k jeho trupu, kde dokončila dílo zkázy. Na obrazovce se objevil duhově zbarvený oblak, který se rychle rozpínal do všech stran a pak zvolna pohasínal.

"Tak tomu říkám špičkový výkon," pochválil sám sebe Ray. "To bylo poprvé, co se mi podařilo navést současně tři střely. Normálně se dají synchronizovat maximálně dvě."

Z jeho hlasu zněla nefalšovaná lidská hrdost. Duck si rukou otřel zpocený obličej.

"Kdyby to záleželo jenom ne mně, ověsil bych tě vyznamenáním od hlavy k patám. Teď bychom měli ohlásit Vesmírné policii, že jsme jim ušetřili pěknou fušku."

Mark chvíli mlčel a bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí.

"Není důvod s tím spěchat. Ten mizera na nás tady čekal a šel najisto."

"Náš odlet jsme netajili. Humber dokonce před startem uspořádal tiskovou konferenci."

"Přesto bych měl rád jistotu, že Nac-Si jednal na vlastní pěst a že mu nikdo za tuto službu nezaplatil."

"Přece nemůžeme jeho útok utajit," namítl Duck.

"A proč ne?" opáčil Mark. "Každý rok se stane, že některý z pirátů beze stopy zmizí. Konec konců je to dost riskantní řemeslo a vlci se někdy požírají i mezi sebou."

Duck nerozhodně vrtěl hlavou. Potom se rozhodl: "Nejspíš máš pravdu. Můžeme si to nechat zatím pro sebe."

"Rayi, směr Terranie XXVII. Navaž spojení s kontrolní věží na astroportu a ohlaš náš přilet."

Ve společenské místnosti zastihl Mark Douglase a Redberga.

"Co se děje?" zeptal se znepokojeně Burk. "Měl jsem dojem, že slyším svist odpalovaných torpéd."

"Profesionál se nezapře," zalichotil mu Mark. "Velký meteorit nám zkřížil dráhu a Ray ho pro jistotu zničil." Douglas se spokojeně usmál.

"Myslel jsem si to. Kdyby na nás někdo zaútočil, jistě byste mě k tomu zavolali. Mám značné zkušenosti, velel jsem jednomu z našich křižníků."

"Můžete si být jist, že bych vás v případě potřeby určitě požádal o radu," přisvědčil Mark tím nejvážnějším tónem.

3

"Uvítací výbor není příliš početný," zavrčel podrážděně Humber. "Místní úřady se mohly přece jenom o něco víc angažovat. Nejsme vůbec žádná ořezávátka a navíc jim přicházíme na pomoc."

Několik minut předtím dosedl Neptun na přistávací plochu astroportu. U paty výsuvného schodiště se

rýsovala jediná silueta, mladá, asi pětadvacetiletá dívka, vytáhlá, s hřívou rusých vlasů, zdviženým nosem-pršáčkem a s tvářemi hustě postříkanými pihami.

Mark sestoupil po schůdcích jako první, zatímco Duck se usilovně pokoušel shromáždit cestující.

"Pan Stone? Jmenuji se Birgit Andersová a jsem neteř zdejšího guvernéra. Jsem pověřena vás doprovázet." Chladný tón prozrazoval, že jejich průvodkyně není svým posláním dvakrát nadšena.

"Zdá se, že jste měli dobrý let," dodala po kratičké pauze. "Minulý týden jsme očekávali nákladní loď, která nám měla dopravit helijety, telekomunikační zařízení, munici a některé nedostatkové náhradní díly.

Podle útržků radiové komunikace, které se nám podařilo zachytit, ji nejspíš zajali piráti."

"Mohu vás ujistit, že v této sluneční soustavě se už nevyskytuje žádný pirát," reagoval Mark dvojsmyslně.

Birgit ukázala na dvě kolová vozidla stojící opodál. "Ta jsou určena pro vaši expedici. Vzhledem k tomu, že všichni disponibilní muži byli mobilizováni pro naši obranu, budete si muset vaše věci naložit sami."

Ray se okamžitě pustil do práce a ostatní se pod vedením Birgit přesunuli do letištního salonku. Humber si cestou neodpustil opovržlivé poznámky o primitivnosti místního zařízení.

Barbara Nelsonová, navlečená do dlouhých kalhot a plátěné vesty s bezpočtem kapes, spustila ironicky:

"Usmívejte se, Dicku. Vypadá to, jako byste byl poprvé na nějaké rozvojové planetě."

V salonu stálo roztroušeno několik obyčejných židlí. Birgit vystoupila na malé pódium. Chvilí mlčky sledovala návštěvníky a pak začala:

"Na Terranii XXVII teď prožíváme jedny z nejtěžších chvil od počátku kolonizace této planety. Věřili jsme, že Země nás nenechá na holičkách a poskytne nám účinnou pomoc. Místo toho nám sem poslali skupinku amatérských lovců. Měli byste tedy chápat naše zklamání. Je mi samozřejmě jasné, že vy za tuto situaci nemůžete a proto se vám omlouvám. Zároveň mám povinnost vás varovat."

Dotkla se lehce prstem spínače na stěně a vedle ní se rozzářila velká obrazovka, ukazující velké medvědovité šelmy s jasně modrou srstí. Měly špičatý čenich, v pootevřené tlamě se rýsovaly mohutné tesáky a tlapy byly zakončeny dlouhými, ostrými drápy.

"Tak tohle je váš protivník. Záměrně říkám protivník, nikoli lovná zvěř. Jestli tady nějakou chvíli vydržíte, rychle zjistíte, že lovnou zvěří budete vy. Už několik měsíců se grizoni sdružují v tlupy, které napadají naše stáda a útočí na naše farmy. Došlo to dokonce tak daleko, že se odvažují až do blízkosti Armstrong-ville. Zabili už stovky našich spoluobčanů. Jestli chcete, můžete se ihned vrátit zpět na Zemi. V opačném případě se zříkám jakékoli odpovědnosti za případné tragické nehody, které vás mohou postihnout."

Odmlčela se, aby svým posluchačům poskytla čas na rozmyšlenou.

"Kdy se do toho dáme?" promluvil místo odpovědi Steeman.

"Jakmile bude váš materiál přeložen z astronefu na vozidla. Mezitím máte možnost se občerstvit u barového automatu."

Barbara Nelsonová využila nabídky jako první a ostatní lovci se k ní rychle připojili. Birgit, která procházela kolem Marka, mu vmetla vztekle do tváře:

"Přestaňte si mě takhle prohlížet. Vím, že jsem ošklivá. Někdo tady na vás ale počkat musel."

Zarazila se, když se za ní ozval srdečný smích.

"To je fakt," vyrazil ze sebe smějící se Duck. "Jak si vůbec může někdo troufnout chodit s tak pihovatým obličejem mezi slušné lidi."

Zelené oči Birgit se stáhly zlobou, potom se překvapením doširoka rozevřely, když pohlédla do pihovaté tváře Mac Donalda. Ten jí galantně nabídl rámě a pokračoval v přátelském tónu.

"Místo pěstování zbytečných komplexů byste mě mohla nabídnout něco k pití. Navrhuji, abychom se trochu seznámili."

Okamžik váhala a pokusila se uvolnit paži z jeho sevření, ale nakonec její strnulé rysy povolily a rty se jí roztáhly do úsměvu.

"Myslím, že bych se vám měla omluvit. Navrhuji ochutnávku místního alkoholického nápoje. Trochu by se měl podobat pozemské whisky."

* * *

Obě vozidla vyrazila. Ray rozdělil náklad rovnoměrně a každý kamion mohl vézt osm osob. První řídila Birgit a Duck zabral místo po jejím boku. Zbytek osádky tvořila pětice Neumanových mužů. Ve druhém

voze jeli Mark s Rayem a zbývající pozemšťané. Mezi oběma vozidly bylo udržováno nepřetržité radiové spojení.

Malý konvoj projel Armstrong-villem. Byla to aglomerace typická pro rozvojové planety: dlouhé, přímé ulice, lemované nízkými, nejvýše jednopatrovými domy, postavenými ze dřeva, cihel či prefabrikovaných plastových dílů. Přestože bylo téměř pravé poledne, ulice byly pusté, bez života, až na malé skupinky ozbrojených hlídkujících mužů.

Z reproduktoru zazněl hlas Birgit:

"Najíždíme na Severní silnici. Cílem naší cesty je farma vzdálená odsud asi tři sta kilometrů. Tam přespíme. Od této chvíle buďte ve střehu a zbraně mějte připravené k palbě."

Hlášení mělo za následek zjevné oživení mezi pasažéry. Lovci prohlíželi zásobníky svých pušek. I Mark automaticky zabubnoval prsty po pažbě laserové pistole zavěšené v pouzdru u opasku.

"Podívejte, přátelé, není to nádherný kousek?" rozplýval se Humber nad svou ručnicí. "Stála mě celé jmění, ale je to vynikající zbraň."

"To se teprve uvidí, mon cher," ušklíbala se Barbara, "jestli budete mít lepší skóre než ostatní."

Projeli kolem posledních domů na předměstí a ocitli se na rozlehlé, mírně zvlněné planině, táhnoucí se až k obzoru. Kolem se v pravidelném rytmu střídala pole, sady a louky. Dobře udržovaná cesta se vinula mezi nevysokými kopci a první kilometry rychle ubíhaly. Cestujícím začínalo být horko, protože slunce nemilosrdně pražilo.

"Také nám mohli přistavit klimatizované automobily," hučel Humber a otíral si obličej lesklá potem.

"Nebo alespoň poloprůhlednou střechu chránící před sluncem."

Birgit okamžitě nakvašeně reagovala:

"Všechny plastové střechy byly demontovány. Grizoni se často ukrývají v korunách stromů, odkud se spouštějí na projíždějící vozidla. Protože váží dvě stě i více kilogramů, prorazí a zdeformují karosérii a znemožní cestujícím únik. V otevřeném voze máte alespoň šanci vyskočit ven."

Humber se při těch slovech nevěřícně zašklebil, ale zmlkl.

"Nic si z toho nedělejte," komentovala to Barbara. "támhle myslím začíná les. Za chvíli jsme v chládku."

A skutečně, za necelou čtvrt hodinku se silnice vnořila do lesního porostu. Rozložitě stromy podobné dubům a kaštanům poskytovaly příjemný stín.

Birgit zpomalila a ostražitě sledovala okolí. Pak náhle zastavila.

"Dávejte dobrý pozor," zazněl z reproduktoru její znepokojený hlas.

Lovci napjatě přejížděli pohledem okolní houštiny, aniž by si všimli čehokoli podezřelého.

"Tahle maličká je pěkně nervózní," ozval se podrážděně Humber. "Jenom zbytečně ztrácíme čas."

Mark seskočil z vozu, laserovou pistolí v ruce a došel k dívce.

"Něco jste viděla?" zeptal se polohlasně.

"Ne! Ale jsem si jista, že jsou tady grizoni," zašeptala Birgit, opírající se o dveře svého kamionu.

V naprostém tichu uběhlo několik minut. Mark, který se pozorně rozhlížel po okolí, zkonstatoval, že stromy podobné kaštanům mají místy jen holé větve bez listů.

"Myslím, že bychom měli zase vyrazit," usmál se shovívavě Duck. "Ženská intuice je sice báječná věc, ale nic se nemá přehánět."

Birgit mu netrpělivým gestem naznačila, aby mlčel.

"Půjčte mi váš klobouk."

Duck, poněkud vyvedený z míry, jí podal svůj širák. Uchopila jej za okraj a vrhla klouzavým letem směrem k asi deset metrů vzdálenému trnitému keři. Mac Donald neměl čas vyslovit svůj protest. Z koruny stromu se vynořil grizon. Jediným skokem byl u klobouku a tlapy s ostrými drápy rozcupovaly ve chvílce pokrývku hlavy na kousky. Potom se vztyčil na zadní nohy a výstražně zamručel.

Ozvala se ostrá detonace. Zvíře zasažené kulkou přímo do srdce se zhroutilo jako zasažené bleskem.

"Nádherná rána," uklouzlo Humberovi směrem ke Steemanovi, který právě vystřelil.

Káravým tónem však dodal:

"Nicméně galantnost velela nechat první ránu madam Nelsonové."

Neměl však čas ve své lekci společenského chování pokračovat. Všude kolem se začalo rozhrnovat listí a jedno zvíře za druhým vystupovalo z úkrytu. Bylo jich přes dvacet a chystali se ke společnému útoku.

Když se spustili na všechny čtyři tlapy, pohybovali se grizoni neuvěřitelnou rychlostí. Skupinka lovců na okamžik údivem zkameněla.

"Střílejte, střílejte!" rozkřičela se na ně zoufale Birgit.

Výstřely začaly padat jeden za druhým se stále vyšší frekvencí. Do jejich praskotu se mísil svištivý zvuk laserů. Mark skolil dva grizony, ten druhý se svalil necelé dva metry od něho. Výkřik za jeho zády ho přiměl, aby se bleskově obrátil. Modrý obr právě skočil na kapotu vozidla. Mac Donald, který byl příliš blízko, nemohl použít svou zbraň. Zvíře už zvedalo mohutnou tlapu, ale v půli pohybu znehybnělo. Mark ho zasáhl přímo mezi oči. Duck kopnutím odstrčil padající trup a dal se do divoké střelby.

Situace se stabilizovala, první útok byl odražen. Lvoci se vzpamatovali z počátečního šoku a zahájili přesnou palbu na vzdálenější zvířata. Steeman dokazoval, že titul šampióna získal právem. Ani jedna jeho střela neminula cíl. Rovněž Barbara Nelsonová si vedla dobře, ale vzhledem k počtu a hmotnosti zvířecích útočníků potřebovala ke skolení každého z nich několik zásahů. Pracovníci Vesmírné policie postupovali chladnokrevně a metodicky. Nakonec se s bolestným řevem zhroutil poslední grizon.

Rozhostilo se tíživé ticho. Muži si otírali zpocená čela.

"Vynikající úvod," Zahlaholil poněkud nuáceně Humber. "Pokud jde o mne, jsme si jist, že jsem zabil přinejmenším šest grizonů a šest dalších zasáhl."

Jeho slova uvolnila napětí a lovci se začali o překot přít o své střelecké výsledky. Jak bývá zvykem v takových případech, součet úlovků. Jednotlivých střelců dvojnásobně převýšil celkový počet skutečných obětí. Kirk Redberg, ještě o poznání bledší než obvykle, vystoupil ze svého vozidla. Nesl s sebou celou sbírku vědeckých instrumentů.

"Potřeboval bych si blíže prohlédnout některé jedince a odebrat pár vzorků."

"Dávejte si ale pozor," radila mu starostlivě Birgit, "A zůstaňte na otevřeném prostoru."

Mark se obrátil mentálně na Raye:

"Jdi s ním, pro případ, že by nějaký grizon byl jen raněný... vezmi si ručnici a pokud to nebude krajně nutné, nepoužij svůj digitální laser. Je zbytečné vystavovat některé přednosti na odiv."

V pravém ukazováčku měl totiž Ray zabudován laserový emitor, jehož účinnost si v ničem nezařadila s laserovou pistolí.

Duck si ručnícem osušil zpocený obličej. Ukázal na grizona ležícího nehybně před ním:

"Vřelé díky, Marku. Nebýt tebe, mohla mi tahle prokletá bestie pěkně pošramotit vizáž."

"Střílíte velice rychle a přesně, pane Stone, a vaši přátelé rovněž," ozvala se Birgit. "Začínám mít pocit, že jsem k vám byla nespravedlivá. Možná nám přece jenom dokážete pomoci."

"To já bych se vám měl omluvit, Birgit," vmísil se do hovoru Duck. "Jak jste ale mohla uhodnout, že grizoni jsou právě tady?"

Mladá žena se jen pousmála, ale neodpověděla.

"Listí," zahučel napůl pro sebe Mark.

"Co tím chceš říct?"

"Během cesty jsem z psychického induktoru vytáhl všechny dostupné informace o grizonech. Jsou to býložravci a živí se převážně listím těchto zvláštních kaštanovníků. Tyhle okolní stromy, respektive jejich listí, byly spaseny teprve nedávno."

Birgit se rozesmála.

"Výborně. Jste dobrý pozorovatel. Myslím, že cestovat s vámi přece jenom nebude taková otrava."

"Máme určité zkušenosti z primitivních planet."

Duck vzal dívku kolem ramen a naklonil se k jejímu uchu:

"Připouštím, že nejsem tak inteligentní jako Mark, ale mohu vás ujistit, že mám zase spoustu jiných předností. Když budete hodná, možná vám některé předvedu."

Redbergův návrat přerušil Duckovo svérázné dvoření:

"Mám všechno, co jsem potřeboval. Můžeme pokračovat v cestě."

4

Uprostřed odpoledne se dvojice vozidel vynořila z lesa. Žádný další incident se nekonal.

"Asi za hodinu bychom měli být u cíle dnešní cesty," hlásila Birgit.

Kam až oko dohlédlo se táhl vysoká travnatý porost prémie. Zanedlouho rozlišil zrak lovců na obzoru

jakousi stavbu. Zvuk motorů čím dál častěji vyplašil z okolního porostu velké ptáky, podobné supům. Mark zvědavě přiložil k očím triedr. Nemohl potlačit vzrušení.

"Ducku, podívej se!"

Prérie byla poseta mrtvolami hovězího dobytka z větší části roztrhaného a pozřeného mrchožrouty. Z některých kusů zbyla jenom kostra.

Farmu tvořila hlavní budova a hospodářské přístavky. Čím více se k ní přibližovali, tím supů a krkavců přibývalo. Dokonce se už ze své hostiny nenechali rušit ani hlukem motorů.

Zjevně znepokojená Birgit zvýšila rychlost, takže už za chvíli vjížděli do dvora statku. Naskytl se jim úděsný pohled, který u mnohého z pozemšťanů vyvolal žaludeční nevolnost. Asi dvacítká mrtvých krav a telat pokrývala zem. Sem tam mezi nimi leželi zabíjí grizoni. Dveře i okna budovy byly rozbité napadrtě. Birgit seskočila z vozu následována Buckem. Vzápětí se k nim připojil Mark s Rayem. Přízemí zabíral přijímací salon, který mohl být svého času příjemným místem. Teď tam vládl úděsný nepořádek. Na dlážděné podlaze ležela mrtvá znetvořená těla čtyř lidí. Dva muži, žena a malé děvčátko.

"To přece není možné," vyrazela ze sebe zděšeně Birgit, oči zalité slzami.

Duck ji vzal jemně okolo ramen.

"Pojďte odsud. Nemá smysl se tady zdržovat. Nikomu tím nepomůžete."

Musel ji téměř vynést v náručí ven.

"Rayi, vykopej, prosím tě, hrob," požádal Mark androida. "Musíme ty nešťastníky pohřbít."

Když lovci vyslechli zprávu o hrůzném nález, nervózně se rozhlíželi po savaně, na kterou se pomalu snášel večerní soumrak.

"Tohle je proklaté místo," zavrčel Dick Humber. "Měli bychom odsud okamžitě odjet."

Birgit, která se konečně trochu vzpamatovala z prvního šoku, mu odporovala:

"To nepřipadá v úvahu. Ať se odtud vydáme na kteroukoli stranu, vždycky budeme muset projet lesem. Grizoni přitom útočí hlavně v noci. Oni nás ucítí, ale my je nebudeme vidět, takže pro ně budeme snadnou kořistí. Musíme přenocovat tady."

"Jsem si jista, že nezamhouřím oko," ozvala se hysterickým tónem Barbara Nelsonová. "Chci se vrátit na Zemi! Okamžitě zavolejte helijet."

"Guvernér má k dispozici jen několik málo provozuschopných strojů a ty jsou vyčleněny pro skutečně kritické situace. Přepadení nákladní lodi, která nám vezla materiál, včetně náhradních dílů, způsobilo skutečnou katastrofu," namítla Birgit.

"Neztrácejme nervy," vložil se do debaty rázně Mark. "Až Ray pohřbí mrtvé, ubytujeme se v budově farmy. Pane Douglasi, mohl byste sem z vozidel nanosit nějaké potraviny na večer a dostatek munice, kdybychom museli čelit případnému útoku?"

"Podle rozkazu!" vyrazil ze sebe Douglas a kousl se do rtů, protože jen tak tak nedodal "kapitáne".

"Pomohu vám s tím," zvedl se Steeman. "Alespoň přijdu na jiné myšlenky."

Mark vybral další čtyři příslušníky Vesmírné policie a požádal je, aby d příchodu noci zajistili strážní službu kolem farmy.

Večeře, která se podávala v narychlo uklizeném salónu, probíhala v napjaté atmosféře. Mlčení nakonec přerušil Paul Steeman.

"Když jsme odlétali na Terranii XXVII, věděli jsme, do čeho jdeme. Nikdo nás nenutil a mohli jsme klidně zůstat na Zemi a střílet si do terčů nebo na hliněné holuby. Bylo by ostudné couvnout při prvních potížích."

"Díky, Paule," řekl vděčně Mark. "Máme za sebou namáhavý den. Jděte si lehnout, ráno bývá moudřejší večera. Já zůstanu s Rayem vzhůru a budeme hlídat."

Když lovci vystoupali po schodech do prvního patra, kde byly ložnice, Birgit poněkud váhavě prohlásila, že se půjde trochu projít na čerstvý vzduch.

Duck, který zůstal v místnosti sám s markem, zamručel nakvašeně:

"Mám pocit, že jsme přistoupili na idiotskou hru. Cožpak si Neuman skutečně myslí, že hrstka lidí, jak je ta naše, může bojovat proti obrovské přesile těch nestvůr? K tomu by bylo zapotřebí stovek mužů, helijety a spousta prostředků."

"Slyšel jsi, co řekl Paul, žádné poráženecké nálady. Dneska jsme měli vynikající skóre. Jedenadvacet

grizonů! Ray je spočítal. Když budeme i nadále pokračovat tímto tempem, výsledek by nemusel být tak špatný. Podle místních pozorovatelů žije na této části kontinentu něco kolem tisícovky grizonů."

"Jen aby sem nepozvali své bratrance ze vzdálených končít," zašklebil se Duck. "Beru si první část hlídky. Nechci nechat Birgit dlouho samotnou."

Na prahu se na okamžik zastavil, aby se pokochal hvězdami, mimořádně jasně zářícími na nočním nebi. Vzduch byl příjemně chladný, ale kazil jej nesnesitelný zápach hnijícího masa. K jeho uším se doneslo tlumené vzlykání. Birgit seděla na posledním schodě verandy. Posadil se mlčky vedle ní a když se mu s pláčem vrhla kolem krku, pohladil ji po vlasech.

"Ducku, to je hrozné! Něco takového přece není vůbec možné! Mám pocit, že se mi to jenom zdá. Strávila jsem na takovéto farmě celé své dětství. Cítila jsem se mezi dospělými trochu osamělá a můj největší kamarád byl jeden grizon. Každý den jsme se scházeli na kraji lesa. Nosila jsem mu jídlo a vůbec různé dobroty. Celé hodiny si se mnou vydržel hrát. Byl to úžasný společník, bez sebemenší stopy agresivity. Jak se něco takového vůbec mohlo stát?"

"Věci se mění," zamručel vyhybavě Duck.

"Ale proč? Šelmy zabíjejí, aby se nasytily, nebo když jsou napadeny. Ale tohle je něco úplně jiného. Grizoni jsou býložravci, ale útočí na lidi i na domácí zvířata. Připadá mi to, že se chovají jako lidé. Až do dneška jedině člověk dokázal zabít ostatní tvory i příslušníky svého druhu bezdůvodně."

"Jděte si odpočinout. Zítřka budete potřebovat spoustu energie."

Rty Birgit se lehce dotkly tváře Mac Donalda."

"Nemohla bych usnout. Zůstaňme tady ještě chvíli spolu. Je mi s vámi dobře."

5

"Za malou chvíli jsme na místě," oznámila do mikrofónu Birgit.

Malý konvoj vyrazil za svítání směrem k osadě s nepříliš originálním názvem York 17. Cesta vedla krajinou, kde se travnatá savana střídala s malebnými remízky. Žádný grizon nebyl v dohledu a nálada skupiny se viditelně zlepšila. Humber a Barbara Nelsonová se vzájemně předháněli v hodnocení svých střeleckých výsledků z předchozího dne. Nakonec to vypadalo, že útok odvrátili sami dva.

York 17 byla miniaturní komunita zasazená v malé kotlině obklopené nevysokými kopci. Po projetí úzké soutěsky se její domky nečekaně vynořily před zraky překvapených lovců. Birgit prudce zabrzdila. Vesnice byla obklíčena asi stovkou grizonů. Útočili na jednotlivá stavení. Z oken proti nim tryskaly svazky laserových paprsků. Rozdívočelá zvířata se znovu a znovu vrhala proti domům, bez ohledu na vlastní ztráty. Každého padlého grizona okamžitě nahradil jiný.

Mark chvíli dalekohledem pozoroval drama před sebou.

"Obyvatelé mají asi, deset pušek a navíc min velice špatně. Takhle s nimi bude za chvíli konec."

"Ale grizonů je obrovská přesila," ozval se nervózně Humber. "Zaútočit na ně by bylo úplně šílenství. Není hanou vzdát nerovný boj, tím spíš, že jsme vlastně turisté a ne vojáci. Tohle je práce pro ozbrojené pořádkové síly. Musíme je o tom uvědomit."

"To půjde dost těžko," pronesla s neskryvaným pohrdáním v hlase Birgit. "Shodou okolností jsou kopce velmi bohaté na magnetické horniny, takže radiové spojení se nedá prakticky navázat. Normálně se tady používá telefon, ale linka je už několik týdnů přerušena. Pane Stone, co navrhuje?"

"Kdybychom na grizony provedli soustředěný útok zezadu, možná bychom uspěli."

"To je bláznovství," zaječel Humber, sinavý ve tváři. "Nemáte právo nás posílat na smrt! Zaplatili jsme vám a vy nám máte být k službám! Nařizuji vám obrátit zpět!"

Mark s lícními svaly napjatými zlostí procedil mezi zuby ledovým tónem:

"Nemáte mi co nařizovat! Váš návrh odmítám. Samozřejmě, kdo chce, může tady zůstat, nikoho nemohu nutit."

Douglas se se svými muži beze slov připojil k Markovi. Steeman se rovněž zvedl se slovy:

"Jdu do toho s vámi, Marku. Tihle ubožáci potřebují naši pomoc. Slíbil jste nám jedinečnou příležitost si zastřílet. Podle mne držíte slovo."

"Já půjdu také," ozvala se nečekaně Barbara. "Kdybych teď vzala nohy na ramena, v životě bych už neměla klidný spánek."

Humber otevřel údivem ústa, jakoby chtěl něco říci, ale z hrdla mu nevyšel jediný zvuk. Rychle si uvědomil, že kdyby tu zůstal sám, jeho šance vyvážnout by byla prakticky nulová.

"Redbergu, umíte řídit auto?" obrátil se Mark na biologa.

"Samozřejmě!"

"Vyměňte si místo s Rayem. Jeho střelba bude účinnější než vaše. Ducku, jsi připraven?"

"Všechno je O.K. čekáme na tvůj povel. Mějte se na pozoru! Birgit říká, že grizoni dokážou naskočit do vozu i za jízdy!"

"Fajn, беру to na vědomí!" Mark vyslal psychicky Rayovi držícímu v rukou Redbergovu laserovou pušku:

"Začni pálit; jakmile budeš mít jistotu, že jsi na dostřel. Potřebujeme vyčistit silnici."

Zvířata je brzy zpozorovala a okamžitě zamířila k nim. Bylo jich dokonce ještě víc, než Mark původně odhadoval. Vozy nemohly jet příliš rychle, protože se musely vyhýbat útočníkům. Čelní náraz do mnohasetkilového těla by mohl vážně poškodit vozidlo a znemožnit mu další jízdu. Pak by byl jejich osud nepochybně zpečetěn.

Několik sekund zůstal Mark paralyzován. Cílů bylo bezpočet, míhaly se před jeho zraky, bylo obtížné si vybrat. Pak se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Mířit, pálit, mířit, pálit... Rachocení výstřelů z ručnic ho téměř ohlušilo. Náhle se mu před očima mihla obrovská tlapa. Instinktivně se vrhl dozadu, takže ostrý dráp vyrval pouze kousek látky z jeho vesty. Z bezprostřední blízkosti vypálil a grizon s žuchnutím dopadl na zem, vedle kol vozu.

Střílet, stále střílet... bylo to jako ve zrychleném filmu. Náhle se mu do uší vryl nelidský výkřik. Jeden z Douglasových mužů, vysoký blondák, se potácel na postranici automobilové korby. Místo obličeje měl jen beztvárovou hmotu a jedna paže mu chyběla. Vozidlo vjelo na výmol a nešťastník vypadl ven.

"Už pro něho nemůžeme nic udělat, je mrtev!" vyslal Ray.

Osada byla už docela blízko. Markovi se zdálo, jako by zvířat ubylo a zbývající váhala s útokem na jedoucí vozy.

"Ducku," křičel do vysílačky, "zpomalte, musíme jich co nejvíc zlikvidovat!"

Lovcům se vrátila sebejistota a profesionalita. Teď, když cílů ubylo, stříleli pomaleji a přesněji. Mark nařídil změnu taktiky.

"Birgit, objedeme vesnici dokola, musíme zbývající grizony vytlačit co nejdál."

První kamion pomalu zahrnul, Redbergův jej následoval. Modré obludy teď prchaly všemi směry. Mnoho jich ještě přišlo o život, než se dostaly z dostřelu.

Dvanáct obyvatel osady je uvítalo nadšenými výkřiky. Jeden z mužů, vysoký a štíhlý s ostrými rysy a několikadenním strništěm vousů, je oslovil:

"Přijeli jste za minutu dvanáct. Bráníme se těm medvědům už třetí den. Málem jsme uvěřili, že nás dostanou."

Doprovodil nečekané hosty ke stavení, jehož dřevěný štít upřesňoval jeho posláním: "Potraviny - Občerstvení". Po první vyprázdňené sklenici vesničan pokračoval:

"Minulý týden začali grizoni napadat naše stáda. Pokusili jsme se je chránit, ale nebylo to možné. Shromáždili jsme tedy plemenné kusy a odvedli je sem."

"Proč jste nezavolali do Armstrong-ville?" divil se Duck.

"Pokoušeli jsme se o to ale, nepodařilo se nám dostat spojení."

Po prožité úzkosti a napětí se atmosféra rychle uvolnila. Nejvíc bylo slyšet Humberovo chvástání.

"Překonal jsem všechny své osobní rekordy," hřimal. "Myslím, že jsem měl nejvíc zásahů ze všech."

"Aniž bych chtěl snižovat vaše zásluhy," odporoval mu Steeman, "myslím, že vavříny by si zasloužil Ray. Pokud jsem si stačil všimnout, ani jednou se nemnul."

"Přece mě nemůžete srovnávat s androidem," bránil své úspěchy Humber.

Lovci rychle spolykali jídlo připravené z konzerv a potom se na noc rozešli do jednotlivých domů.

Mark a Duck osaměli s Birgit a starostou osady. Za chvíli k nim přibyl Douglas, který se marně snažil najít tělo svého druha, roztrhaného grizony.

"Grizoni utrpěli značné ztráty, bohužel přišel přitom o život i váš kamarád. Je mi to velice líto, ale musíme teď myslet na to, co bude dál. Nejspíš nám ty nestvůry dají pár dní pokoj, ale je téměř jisté, že časem zaútočí znovu."

"Proč odsud neodejdete?" reptal se udiveně Mark. "Uchylte se do Armstrong-ville."

Jeho protějšek zavrtěl odmítavě hlavou.

"Tyhle domky a těch pár kusů dobytka, které nám zůstaly, jsou naším jediným majetkem. Abychom je získali, museli jsme tvrdě pracovat. Když je tu necháme napospas, bude trvat léta, než získáme plemeniky vhodné pro místní klimatické podmínky."

"Bohužel, my musíme zítra cestovat dál," povzdechl si Mark.

"Já vím! Mohli, byste s sebou do Armstrong-ville vzít naše děti a jejich matky?"

"Kolik jich je?"

"Šest dětí a tři ženy."

"Když se trochu smáčkne, tak to půjde," ujistil ho Mark. "Myslíte, že budete schopni odrazit případný další útok?"

Muž sklopil oči a pokrčil rameny...

"Až donedávna neměl žádný z nás zbraň v ruce. Jsme nešikovní, moc nám to nejde. Ovšem kdybychom mezi sebou měli alespoň jednoho nebo dva dobré střelce, naše šance by podstatně vzrostly. Vycvičili by nás, poradili..."

Mark významně pohlédl na Douglase, který se rozpačitě škrábal na hlavě.

"Možná," mumlal, "že dva z mých přátel by byli ochotni tady zůstat. Půjdu se jich zeptat."

Vyšel ven, doprovázen udiveným pohledem Birgit, zatímco Mark uzavřel debatu:

"Jestli chceme dorazit do hlavního města před soumrakem, musíme vyrazit časně ráno. Doporučoval bych proto odchod na kutě."

6

Lovci dojídali snídani. Humber jako obvykle řečnil i s plnými ústy. Zdálo se, že Steeman jeho slova přímo hltá.

"Moje obchodní spojení se slečnou Elsou Swensonovou má solidní základy a brzy by jej měla posílit další pouta," hlaholil prezident "Humber Galaxy Company".

Spiklenecky se usmál a ztišil hlas:

"K oficiálnímu ohlášení našich zasnub dojde ihned po mém návratu na Zemi."

Markovi bylo, jakoby do něho udeřil blesk. Elza! Jediná žena, kterou skutečně miloval! To k ní se vždycky vracel z každé ze svých dalekých cest! Jenom jejich nezávislé povahy a profesionální ctižádost jim dosud zabránili spojit své osudy manželským svazkem. Ovšem Elza byla ještě mladá a bylo tedy normální, že si přeje muže, který by byl stále u ní a ne přelétavý meteorit, putující od jedné planety ke druhé. Mark to tušil už dlouho a podvědomě s obavami čekal, kdy ta chvíle přijde.

"A je pravda, že má v Pacifiku svůj soukromý tajný ostrov?"

"Tak to je tedy skutečná nádhera. Pořádá tam grandiózní recepce. Slibuji, že vás tam všechny pozvu při první vhodné příležitosti. Uvidíte sami, dům je zařízený s neskutečným přepychem a vynikajícím vkusem. Skutečná umělecká galerie!"

Tenhle popis Marka poněkud zmátl. Pobýval na ostrůvku dost často sám s Elzou. Ale zařízení bylo relativně skromné i když funkční a pohodlné. A už vůbec si nevzpomínal na nějaká umělecká díla.

Duckův příchod ukončil konverzaci.

"Ženy a děti už sedí ve vozech. Můžeme vyrazit."

Humber se zvedl a polohlasně bručel:

"Je nám to zapotřebí cestovat s hejnem rozječených dětí? A vůbec, proč se vracíme do Armstrong-ville? To nebylo v programu expedice."

Mark odpověděl ostřeji než chtěl.

"Moje agentura se zavázala pouze k tomu, poskytnout vám co nejvíce příležitostí ke střelbě. Nic víc. Program záleží na mém úsudku. Myslím, že dosud jsem tomuto svému závazku dostál!"

Barbara Nelsonová se zvonivě rozesmála.

"Musím uznat, že naše zbraně rozhodně nenecháte rezavět. Dosud nikdy jsem se takhle napínavého safari nezúčastnila."

Za dojemného loučení a pláče dětí se konvoj pomalu vydal na cestu. Mark držel na kolenou asi

šestiletého chlapce, který se statečně pokoušel zadržet slzy, deroucí se mu do očí.

Barbara Nelsonová se několikrát rozhlédla kolem sebe a pak se nahlas ozvala:

"Podle mne tu chybějí dvě osoby, samozřejmě kromě toho nebožáka, který včera zahynul."

"Naši přátelé se rozhodli zůstat v osadě. Domnívají se, že tam budou užitečnější," řekl rychle Douglas.

"Připojí se k nám později."

"Nejspíš mají plné kalhoty," ušklíbl se pohrdavě Humber.

"Já si naopak myslím, že jsou velice odvážní," vyjela na něj jeho spolucestující.

Silnice do Armstrong-ville se klikatila mezi kopci. Přesto postupovali rychlým tempem. Žádný grizon se dosud neobjevil, jakoby se, po nich po včerejším hromadném vystoupení slehla zem. Konečně e před nimi na obzoru objevily tmavé obrysy hustého lesa.

"Musíme tím lesem projet, nic jiného nám nezbyvá. Buďte v plné pohotovosti," varovala Birgit.

O několik minut později její kamion zpomalil a pak úplně zastavil. Druhý vůz dojel a zůstal rovněž stát.

"Co se děje?" zeptal se Mark.

Dívka místo odpovědi ukázala na stromy rostoucí na okraji lesa. Většina jich neměla vůbec žádné listí.

"Vypadá to na slušnou tlupu grizonů," zamručel Duck. "Možná, že se ukrývají tamhle v té vysoké trávě."

Jako na potvrzení jeho slov, okolní savana změnila náhle svou zelenou barvu na modrou. Modrá srst grizonů se leskla ve slunečních paprscích a vypadalo to, jako když se gigantická vlna chystá zaplavit malý ostrůvek.

"Je jich jenom asi tisíc," neodpustil si Duck šibeniční humor. "Řekl bych, že od posledního sčítání se jim muselo narodit dost dětiček. Neuman by jim měl navrhnout, aby podepsali smlouvu o antikoncepci. Co budeme proboha dělat?"

Mark okamžik mlčky zíral na modravou záplavu, která se k nim začala přibližovat. Stovky a stovky zvířat.

"Mizíme! Je jich příliš mnoho!"

Mezitím co se kamiony s obtížemi obracely na úzké silnici, zahájili lovci palbu na zvířata, která se dostala na dostřel. Stroje jely zpočátku pomalu, aby tak udržovaly konstantní vzdálenost od svých pronásledovatelů. To umožnilo osádkám účinnou palbu. Grizoni, rozdráždění pronásledováním své kořisti, se dál hnali za vozidly, bez ohledu na vzrůstající počet mrtvol svých druhů, rozestých po silnici. Humber doprovázel každý svůj výstřel nadšenou chválou vlastní zdatnosti. Paul Steeman naopak pátil mlčky a systematicky likvidoval pronásledovatele. Nakonec zvířata, decimována přesnou střelbou, zanechala pokusů dohnat slibnou kořist a zmizela z dohledu. Birgit pokračovala ještě několik kilometrů v jízdě. Pak obě vozidla zastavila. Mark a Ray došli k dívce právě ve chvíli, kdy na kolenou rozkládala mapu.

"Vypadá to, že jsme v pasti," prohlásila znepokojeně. "Tenhle les se nám nikdy nepodaří projet."

"A co kdybychom ho objeli?" navrhl Duck.

"Kolem vede jenom jediná, už léta nepoužívaná cesta. Nemám tušení, jestli je vůbec sjízdná."

"Myslím, že nemáme na vybranou," poznamenal Mark.

Ray si pečlivě prohlížel mapu.

"Terén bude velmi náročný. Jestli nechceme přehřát atomové generátory kamionů, nesmíme jet rychleji než šedesát kilometrů za hodinu. To značně prodlouží trvání cesty, takže budeme muset jet i v noci."

"Tím spíš bychom měli vyrazit okamžitě," rozhodl Mark. "Ducku, ty se budeš s Birgit střídat u volantů."

Dohodni se s Douglasem, ať stále někdo pozoruje okolí a hlásí sebemenší podezřelý pohyb. Já jdu změnu trasy oznámit našim zákazníkům. Předpokládám, že nebudou příliš nadšeni."

Jak se dalo čekat, Humber měl hromadu nejrůznějších námitek. Rozčilený Mark na něho vztekale vyštěkl:

"Jestli víte o nějakém jiném řešení, poslouchám vás!"

Místo Humbera se ozvala Barbara:

"Neztrácejme čas planými diskusemi. Mám ve vás absolutní důvěru, milý Marku."

Po několika kilometrech sjela Birgit ze silnice na něco, co připomínalo léta nepoužívanou polní cestu. Až do setmění postupoval konvoj bez větších problémů kupředu. Jen mračna okrového prachu, která se zvedala za koly vozů, obtěžovala cestující.

"Vlečeme se jako slimáci," mručel nespokojeně Humber, "nedalo by se jet rychleji?"

"Musíme šetřit generátory a navíc nejsme na dálnici."

"Já to tušil, že budeme přetížení. Proč jsme s sebou brali všechny ty lidi? Správně by se o ně měla postarat místní vláda."

Mark ukázal bradou na chlapce, který mu usnul na klíně.

"Chtěl jsem mu jenom dát šanci na přežití. A jestli se vám to nelíbí, můžete vystoupit a já vám na místě vrátím vaše peníze za safari."

* * *

O půlnoci udělali krátkou přestávku, aby si každý mohl protáhnout ztuhlé údy.

"Nejste příliš unavená?" obrátil se Mark na Birgit.

Jejich průvodkyně zavrtěla energicky hlavou, až se její rusé vlasy rozlétly.

"Ne, Marku. Duck řídil od té doby, co se setmělo a já mu jen ukazovala cestu. S trochou štěstí bychom mohli být na místě do svítání. Sním o velké vaně plné vody, kterou bych smyla ten protivný prach."

7

Marka uvedli do guvernérovny pracovny. Greg Anders byl vysoký, štíhlý muž s prošedivělými vlasy a hustým obočím podtrhujícím jeho přísný výraz.

Za svítání skutečně konvoj vjel do ulic Armstrong-ville. Markovi se podařilo ubytovat spolucestující v jediném fungujícím hotelu ve městě. Duck doprovodil Birgit do jejich vily a nebylo těžké uhodnout, že ho k tomu kromě galantnosti vedly ještě jiné důvody.

Krátce po poledni vytáhlo Marka z postele naléhavé pozvání guvernéra.

"Posaďte se, pane Stone," začal Greg Anders a ukázal Markovi hluboké pohodlné křeslo.

Sám se usadil za psací stůl, jehož deska se téměř ztrácela pod horou papírů a knih.

"V prvé řadě vám chci upřímně poděkovat za pomoc, kterou jste poskytli obyvatelům Yorku 17. Moje neteř mě o všem podrobně informovala dnes před polednem.

Birgit není příliš společenská, je to spíš uzavřené děvče, ale je velice citlivá. Váš přítel Mac Donald je srdečný a upřímný člověk. Zdá se mi, že si spolu výborně rozumějí. Přes všechno, co v posledních hodinách vytrpěla, jsem tuhle maličkou už dávno neviděl tak veselou a spokojenou."

Mark s napětím očekával, kdy se na něho snesou hromy a blesky za to, že místo očekávané pomoci ze Země přivezl skupinku lovců. Nic takového se však k jeho překvapení nekonalo.

"To, co jsem se od neteře dozvěděl, mě přiznám se, trochu udivilo a zároveň přinutilo přemýšlet. Tak vy jste zcela nedávno opustil S.D.P.P., abyste založil cestovní kancelář specializovanou na safari? Sestavil jste velice produktivní tým, smím-li to tak říci, k čemuž vám blahopřeji."

Když Mark mlčel, jeho hostitel pokračoval tónem, z něhož bylo cítit jemnou ironii.

"Napadlo mě, že bych vám mohl pomoci doplnit program vaší expedice tím, že vám poskytnu podrobnější informace o místech ohrožovaných grizony."

Zvedl se a přistoupil k velké nástěnné mapě.

"Tady leží Armstrong-ville. A tady, asi tři sta kilometrů na východ, začíná téměř neobydlená horská oblast..."

Zabodl ukazovátka do bodu vyznačeného červenou barvou. Ležel nedaleko od místa, o kterém právě hovořili.

"V tomhle místě došlo k prvnímu zaznamenanému útoku. Byla zlikvidována celá skupina geologů. Přežil jenom jeden. Ostatní značky znázorňují místa, kde se zdivočelá zvířata objevila později."

Řada kroužků vytvářela ve svém celku jakési obří nůžky, které se pomalu svíraly kolem hlavního města. Anders to ustaraným hlasem komentoval:

"Bude-li to pokračovat dál stejným způsobem, za necelý měsíc grizoni úplně obklíčí Armstrong-ville a budou na něj útočit ze všech stran."

"Možná by bylo zajímavé prozkoumat hory, kde celý tenhle fenomén začal," řekl zamyšleně Mark.

"Průzkumné lety helijetů nic neobjevily. Minulý měsíc jsem tam vyslal silnou ozbrojenou skupinu. Bohužel byla nucena se vrátit ještě než vůbec dosáhla svého cíle. Ztratila víc než polovinu mužů v neustálých šarvátkách s grizony, kterých tam bylo neuvěřitelné množství."

Mark si bedlivě prohlížel mapu.

"Nedaly by se tyto lesy obejít a dostat se tak do hor z jejich jižních svahů?"

Guvernér dlouhou minutu uvažoval.

"Tohle je bažinatá, velice nehostinná oblast. Málokdo se tam kdy vůbec odvážil. Teoreticky se tady sice projít dá, ale předpokládá to ke všemu odhodlanou skupinu zdatných lidí. I tak bych jim dával tak desetiprocentní naději na úspěch."

"Za pokus to stojí! Mohl byste nám poskytnout nějakého dobrého průvodce?"

"Doprovodí vás Birgit."

Mladý muž nedokázal zakrýt nesouhlasný výraz. "Tohle bude příliš nebezpečná výprava a já bych nerad, aby riskovala..."

Anders ho zvednutou rukou zarazil.

"Jsem si toho vědom, jenomže nemám k dispozici někoho kompetentnějšího, než je ona. Prošla jako dítě se svým otcem, který byl geolog, tento kraj křížem krážem. Kromě toho celá populace Terranie XXVII. je dnes vystavena smrtelnému nebezpečí a já jsem odpovědný za životy všech. Bylo by nezodpovědné poslat vás tam naslepo jenom proto, abych ochránil jednoho člena své rodiny."

Guvernérův výraz a tón dokazovaly, že slovo protekce v jeho slovníku zcela chybí. Jeho hlas se však opět zmínil a pohled změkkl, když dodal:

"Vím, že vy a váš přítel uděláte pro její bezpečí vše, co bude ve vašich silách. Kdy počítáte s odjezdem?"

"Zítřka ráno, pokud se nám do té doby podaří doplnit potřebný materiál. Uplynulé tři dny dost zahýbaly s našimi zásobami všeho druhu."

"Postarám se, aby vám všichni maximálně vyšli vstříc. Kvůli přepadení nákladní lodě piráty jsme byli nuceni zavést přidělový systém. Dvě další karga by měla dorazit zítřka, pokud se jim ovšem něco nepříhodu."

Mark se stěží potlačovaným úsměvem odpověděl: "Mám takový pocit hraničící s jistotou, že teď budete mít od pirátů na pár dní pokoj."

Anders pokýval chápavě hlavou v gestu, které dávalo na srozuměnou, že narážku pochopil.

"Velice rád jsem vás poznal, pane Stone. Přirozeně, že budu dál trvat na tom, aby nám Země poslala pomoc, kterou nám stále dluží."

Po návratu do hotelu zastihl Mark skupinku lovců usazených na barových židličkách. Duck chyběl.

"Pojďte mezi nás!"

"Velmi rád, madam Nelsonová."

Žena vzala Marka pod paždí a posadila ho na taburet vedle sebe.

"Přestaňte mě trápit a říkejte mi Barbaro. A ochutnejte místní specialitu, máto chuť téměř jako pozemská whisky."

Držela se stále mladého muže jako tonoucí stébla a pokračovala:

"Můžete nám prozradit, jaký další program nás čeká?"

Mark významně pohlédl na Douglase sedícího mezi Humberem a Steemanem.

"Vzhledem k tomu, že guvernér přislíbil zajistit doplnění našich zásob, vyrazíme zítřka ráno. Naše trasa povede močálovitou krajinou. Kromě grizonů budete mít možnost vyzkoušet si své střelecké umění i na dalších zvířatech. Protože budiček je v šest, doporučoval bych vám dlouho neponocovat."

Humber se ozval rozzlobeným tónem:

"Proč takový spěch? Jsme ještě unaveni. Nemůžete nám dát den volna?"

Mark vložil do odpovědi víc ironie, než bylo třeba:

"V programu safari je plánována na každý den jedna akce. Uznáte, že musím držet slovo. Pokud se ovšem domníváte, že by to bylo nad vaše síly, můžete tady na nás počkat."

Humber zrudl zlostí jako krocan.

"Jsem lepší lovec než vy všichni a to, co vydržíte vy, vydržím taky. Už jsem vám to dokázal a dokážu vám to znovu."

"Takže zítřka ráno! Rád se něco přiučím."

Humber pokrčil rameny, svezl se ze stoličky a téměř úprkem opustil bar. Barbara se naklonila k Markovi a zašeptala:

"Jste mazaný jako liška! Tenhle drahoušek Dick byl už rozhodnut všeho nechat, ale vy jste dokázal najít jeho slabou stránku - pýchu. Teď vás opustím. Musím se vyspat, abych byla ve formě. Mám pocit, že zítřejší den nebude žádná procházka rajskou zahradou."

Mark jedním hitem vyprázdnil svou sklenku. Hryzalo ho svědomí. Nebyla to snad žárlivost, která ho nutila být vůči Humberovi tak nepřijemný?

Jeho úvahy přerušili Douglas a Redberg, kteří si k němu přisedli. Biolog měl rysy ztrhané únavou.

"Udělal jsem analýzy všech vzorků, které jsem odebral. Nic jsem nezjistil! Žádný virus, žádná infekce, která by mohla vysvětlit změnu v chování grizonů. Musíme hledat dál, v jiné oblasti."

Dorazil Mac Donald, celý červený a udýchaný.

"Slyšel jsem, že odjíždíme už zítra. Birgit mě pozvala na večeři s jejím strýcem. Chápeš, že jsem nemohl odmítnout. Za chvíli musím letět."

"Měj se na pozoru! S Gregem Andersem nebudou žádné žerty. Nechtěl bych se stát svědkem tvé svatby. Nemám s sebou slavnostní uniformu."

Duckovy tváře se zbarvily do nachova.

"Ty hned vidíš všechno černě! Není to, jak si myslíš. Birgit je prima děvče, ale..."

Mark se zvedl a pronesl s předstíranou lhostí: "Každopádně dobrou chuť. Jdu se ještě podívat za Rayem!"

8

Za rozbřesku oba kamiony vyrazily z města a brzy odbočily z hlavní silnice na prašnou cestu. Teď, v pozdním odpoledni, vystřídal prach bláto a vzduch byl prosycen vlhkostí. Změnil se i ráz okolní krajiny. Savanu vystřídaly velké stromy podobné mangovníkům, jejichž uzlovité kořeny se ztrácely v jezírcích s nazelenalou vodou. Cesta zatím probíhala klidně a lovci zmožení vedrem podřimovali na sedadlech. Se všemi to proto trhalo, když Birgit za volantem prvního vozu náhle zabrzdila.

Těsně u cesty stál grizon. Byl vyhublý, vyrážel z hrdla vysoké tóny a mával směšně předními tlapami. Vypadal jako stopař, který je nadšen tím, že mu někdo zastavil.

"Nestřílejte, nic nám od něho nehrozí," zakřičela Birgit. "Vypadá přesně jako grizon z mého dětství."

Dříve než jí v tom mohl Duck zabránit, seskočila z vozu a zamířila ke zvířeti. To začalo poskakovat a vydávat zvuky podobné ňafání štěněte. Dívka se k němu přiblížila a pomalým pohybem k němu napřáhla dlaně. Grizon je očichal a udělal krok vpřed. Mark přestal dýchat, když viděl, jak se čenich zvířete přibližuje k obličeji jejich průvodkyně.

"Ducku, hoď mi nějaké suchary, rychle!" zavolala Birgit.

Mezitím co pozemšťan lovil rukou v přihrádce palubní desky, grizon položil hlavu na dívčino rameno. Ta dala ruku na jeho hlavu a tiše na něho začala mluvit.

"Ty můj chudáčku, máš hlad, vid? Něco s tím provedeme, počkej chvíli."

Udělala několik kroků zpět pro baliček, který jí Duck podával. Zvíře šlo za ní, s napřaženými tlapami. Vtom třesla rána. Grizon strnul a potom se pomalu svezl k zemi. V jeho očích se zračil bezmezný údiv. Birgit na okamžik jakoby zkameněla. Teprve po chvíli zareagovala:

"Proč jste ho zabil?" křičela hlasem, který se zlomil v pláč.

Humber sklonil hlaveň ručnice a viditelně v rozpacích vykoktal:

"Myslel jsem, že vás chce napadnout. Jednal jsem instinktivně, chtěl jsem vás chránit. Jen si vzpomeňte, co ty obludy napáchaly. Všechny by se měly zlikvidovat." Mac Donald vzal dívku něžně kolem pasu.

"Pojďme, pojedeme dál. Nemá cenu se trápit, to mu život nevrátí."

Redberg seskočil téměř artistickým způsobem z korby kamionu.

"Musím odebrat vzorky. Tenhle jedinec nebyl agresivní, rád bych věděl, jestli najdu nějaký rozdíl mezi ním a jeho útočnými druhy."

Mezitím co biolog pracoval, Mark přistoupil k Birgit. "Podle mapy bychom za sebou měli mít dobrou polovinu cesty."

"Teď nás ale čeká nejobtížnější část. Když budeme mít velké štěstí, cesta unese váhu našich kamionů až sem." Ukázala místo na mapě. "Pak nás čeká pěšky posledních třicet kilometrů."

Mark zvědavě pozoroval dva velké ptáky podobné gigantickým orlům, kteří kroužili už chvíli nad jejich

hlavami. Bylo dobře vidět jejich zahnuté zobáky a mohutné pařáty. Nad nimi, ve větší výšce, plachtili další opeřenci.

"Všechno je špatně," mumlala Birgit nervózně. "To jsou arabasové, masožravci. Pach krve je dokáže přilákat z velké vzdálenosti a způsobí, že bezhlavě útočí. Musíme odsud co nejrychleji zmizet."

Mark zavolal na Redberga, aby si pospíšil.

"Ještě dvě minutky a jsem hotov," ujišťoval ho vědec.

Mark s puškou v ruce vyzval své druhy, aby byli připraveni k palbě. Jeden z arabasů se náhle jako kámen spustil směrem k Redbergovi, vyráží ostré skřeky. Duck na něho vystřelil, když byl dva, tři metry od své kořisti. Smrtelně zasažený pták narazil do biologa, který pod jeho tíhou upadl.

Křik prvního arabase jakoby byl signálem pro ostatní. Deset, dvacet obřích ptáků se z nebe řítilo na mrtvolu grizona a na ležícího člověka. Lovci zahájili prudkou palbu a několik mrtvých dravců dopadlo s těžkým žuchnutím na zem. Jejich ptačí druhy se na ně okamžitě vrhli a začali je trhat ostrými zobáky.

"Rayi," vyslal Mark psychicky, "zapni svůj ochranný štít na plný výkon a pomoz Redbergovi do vozu."

Android vyrazil tryskem k ležící postavě za doprovodu bubnové palby pozemšťanů, kteří zlikvidovali několik dalších arabasů. Přilétali však další a další ptáci. Ray mezitím dorazil k Redbergovi, vzal ho do náruče a rozběhl se ke kamionu. Nešetně překulil svůj bezvládný náklad přes korbu, skočil za volant a zakřičel:

"Rychle! Birgit! Jedeme!"

Za řevu přetížených motorů vyrazila obě vozidla rychle po rozmáčené cestě. Několik arabasů učinilo pokus je pronásledovat, ale pár dobře mířených salv je smetlo z nebe. Ti, co zbyli naživu, měli na dlouhou dobu zajištěnou potravu.

Mark prohlížel Redberga, který pomalu přicházel k sobě. Rány na jeho zádech byly naštěstí jen povrchové. Barbara, překvapivě klidná, vytáhla spod sedadla příruční lékárničku. Vyčistila rány dezinfekčním prostředkem a postříkala sprejem, urychlujícím zajišťování.

"Roztomilá planeta," bručel Humber. "Ty bestie by byly schopné nás sežrat zaživa."

"Tohle s nimi udělá pach krve. Dokáže je doslova rozběsnit. Kdybyste nezabil toho grizona, ani by je nenapadlo na nás zaútočit," zareagovala Birgit mrazivým tónem.

"Jsou tady ještě nějaké jiné, podobné potvory?" zajímal se Steeman.

"Pár se jich tu ještě určitě najde," ujišťoval ho Mark. "Vzpomeňte si jak zní slogan ‚Hunter Service‘.

Každý den skvělá příležitost ke střelbě. Myslím, že mě nikdo nemůže vinit z klamavé reklamy."

K večeru se cesta postupně stávala nesjízdnou. Kola kamionů se bořila stále hlouběji do bláta.

"Dál už se jet nedá," prohlásila nakonec Birgit. Mark vyhledal prostranství s relativně pevným podložím, kde zaparkovali vozidla.

"Dnes večer se utáboříme tady!" Mentálně kontaktoval Raye. "Hory jsou ještě daleko?"

"Vzdušnou čarou necelých dvacet kilometrů. Ale kvůli neschůdnému terénu si budeme muset zajít."

Birgit se za asistence Ducka dala do přípravy večere.

Mark nechal kolovat láhev whisky pro pozvednutí morálky cestovatelů. Cítil, že všichni jsou znepokojeni a unaveni. Barbara Nelsonová s pohárkem v ruce poodešla od skupinky a opřela se zády o kmen rozložitého stromu. Nenápadně naznačila Markovi, aby ji následoval.

"Nejste příliš vyčerpaná?" oslovil ji. Žena roztáhla rty do ironického úsměvu.

"Díky za tu péči i když vím, že to nemyslíte zcela upřímně. Buď to je vám náš stav lhostejný, lépe řečeno dělá vám potěšení nás trápit, nebo si nás chcete co nejdéle udržet jako své alibi."

"Jediným přáním mé společnosti je uspokojit zákazníky," začal Mark odříkávat své obvyklé zaklínadlo.

Barbara ho ale výmluvným gestem přerušila:

"Mám k vám jednu prosbu, přestaňte ze mne dělat pitomce! Vy jste organizátorem téhle expedice stejně tak málo jako já! Zúčastnila jsem se už spousty safari a myslím, že dobře znám mentalitu lidí, kteří se touto činností zabývají. Žádný opravdový obchodník by nikdy nenabízel vrácení poplatků, kdykoli někdo začne diskutovat o jeho rozhodnutích, jak to děláte soustavně vy. Mimoto, stačí se trochu rozhlédnout po ostatních účastnících výpravy. Redberg je zřejmě vynikající vědec, ale určitě ne lovec. Burg Douglas, přes veškerou snahu, kterou mu nelze upřít, nedokáže zamaskovat, že je voják z povolání. S ostatními je to podobné. Pokaždé, když otevřou ústa, čekám, že vás osloví vaší hodnotí."

Mark horečně uvažoval, jak přesvědčit Barbaru, aby si nechala své závěry pro sebe.

"Mám dojem, jako bych byla součástí nějaké vojenské průzkumné hlídky..."

"Nehýbejte se!" vykřikl náhle Mark.

Sáhl po své laserové pistoli, vytrhl ji z pouzdra a stiskl spoušť. Barbara, oslněná rudým zábleskem, zavřela instinktivně oči. Když je znovu otevřela, spatřila kousek nad svou hlavou pavouka, jehož tělo měřilo v průměru dobrých čtyřicet centimetrů. Houpal se na vlákně visícím z koruny stromu. Laserový paprsek mu odřízl přední část těla s jedovými zuby a ústní dutinou.

Žena nedokázala potlačit výkřik hrůzy a hnusu z tvora, jehož končetiny sebou ještě trhaly v posmrtných křečích. První k dvojici dorazili Birgit a Humber. Mladá dívka klidným, téměř profesorským tónem vysvětlovala:

"Wadiové žijí v korunách stromů, odkud se spouštějí na svou kořist. Jejich jed způsobuje smrt v několika sekundách."

"Nádherná rána," prohlásil uznale Humber se stínem závisti v hlase.

"Moje agentura má vždy na mysli bezpečí svých zákazníků," řekl prostě Mark. "Ted' se rychle navečeříme. Spát budeme pro jistotu v kamionech. Odchod zítra za svítání!" I

9

Sluneční paprsky jen s obtížemi pronikaly clonou husté vegetace, lesknoucí se vlhkostí. Lidský had, vedený Rayem, byl na cestě už dvě hodiny. Kromě obou žen nesl každý batoh s municí a zásobami.

"I kdyby tady byla nějaká zvíře, v téhle spleti rostlin ji ani nezahlédneme," mručel Humber. "To byl ale nápad, Stone, dovleci nás do téhle prokleté bažiny."

Když oslovený neodpovídal, byl Dick nucen zmlknout. V poledne Mark nařídil zastávku na mýtině omývané z jedné strany modrozelenými vodami rozlehlého jezera.

Lovci, sedící na vlhkém mechu, chroupali výživné tabletky. Fred, jeden z Douglasových mužů, se zvedl a popošel k břehu jezera.

"Nechod'te nikam daleko," zavolala na něj Birgit.

"Nebojte se, chci si jen prohlédnout tenhle divný kmen stromu."

To, co na první pohled vypadalo jako nehybný předmět plující po hladině kousek od břehu, náhle ožilo. Otevřela se mohutná dlouhá tlama plná ostrých zubů. Uvnitř byl neuvěřitelně dlouhý, tenký jazyk, skutečné laso z masa a šlach.

Ve zlomku sekundy se otočil kolem Fredova těla v úrovni hrudníku.

Ray reagoval se svou obvyklou elektronickou pohotovostí. Z jeho ukazováčku vyrazil tenký laserový svazek, který rozdělil jazyk v půli. Mark, jenom o málo pomalejší, strhl z ramene svou laserovou pušku a vypálil do otevřené tlamy. Zvíře sebou trhlo, jeho ocas několikrát v křečích udeřil na hladinu, odkud vytryskly gejzíry vody. Android uchopil Freda za paži a strhl ho k sobě. Se značnou námahou uvolnil sevření lepkavé, červené šňůry, která stále obepínala mužův hrudník a znemožňovala mu dýchání.

Tvář oběti přešla opět z fialové barvy do růžové.

"Díky," vyrazil ze sebe, když se několikrát zhluboka nadechl a vydechl.

"Pozor!" vykřikla s úzkostí v hlase Birgit.

Na hladině se objevila dobrá desítka ještěřů. Nejbližší se už na svých krátkých, do stran vyvrácených nohou škrábali na břeh. Hnala je vpřed vidina bohaté hostiny.

"Stáhněte se," zavelel Mark. "Palte každý podle svého uvážení!"

Sám šel příkladem a zasáhl nejbližší zvíře do mozku. Ještěř okamžitě znehybněl. Lovci se už vzpamatovali z prvního překvapení. Kulky rozsévaly smrt stejně účinně, jako laserové paprsky. Dvě minuty bubnové palby stačily k zlikvidování útočníků. Jediný kus, který unikl, se spěšně ukryl v hlubinách jezera.

Barbara, vkládající nový zásobník do nábojové komory své zbraně, si neodpustila jízlivou poznámku:

"Být s vámi na safari je opravdu radost. Člověk se ani chvíli nenudí."

Humber však její nadhled nesdílel. Rysy měl stažené napětím a velké kapky potu se mu perlily na čele. Pronesl ledovým tónem:

"Celá tahle expedice je úplně zcestná. Žádám, abychom se okamžitě vrátili ke kamionům!"

Když nenašel mezi svými posluchači žádnou odezvu, obrátil se na Freda, který si třel bolavá žebra.

"Předpokládání, že máte na věc stejný názor!"

"Vůbec ne! Tahle procházka mi připadá velice zajímavá. Až se vrátím na Zemi, budu mít alespoň co vyprávět přátelům v klubu."

"Nikdo z vás se na Zemi nevrátí, pokud budete pokračovat v téhle šílené cestě. Já se vracím! Kdo jde se mnou?"

Jedinou odpověď byl Barbařin krátký smích. "Nebud'te směšný, Dicku! Ať chcete nebo ne, naši přátelé budou v cestě pokračovat. Sám nikdy nenajdete zpáteční cestu. Přestaňte už konečně hrát tu svou roli odporného zbabělce."

Kolona se dala znovu do pohybu Mark, který míjel Barbaru, se k ní naklonil a zašeptal:

"Díky za vaše slova, nemusel jsem zase být nepříjemný ke svému zákazníkovi. V jednom jste měla pravdu. Nikdy ze mne nebude dobrý obchodník!"

Barbara Nelsonová jen s úsměvem zavrtěla hlavou. Potom ukázala prstem na barevnou skvrnu před sebou. "Jaká nádherná květina!"

Uprostřed houštiny zářila velická orchidea purpurovou barvou. Žena k ní už natahovala ruku. Mark ji nešetným pohybem strhl zpátky. Shodil z ramene pušku.

Laserový paprsek vyvolal okamžitou reakci. Nízký keřík se s nepříjemným mlaskavým zvukem stáhl asi na polovinu své velikosti.

Hluk přiměl Birgit, kráčející před nimi, aby se otočila.

"Fytocefalopodes," komentovala výjev lakonicky. "Jsou to masožravé rostliny, které se živí ptáky nebo hmyzem. Lákají je svými zářivými barvami. Jejich větvičky jsou porostlé jedovatými trny. Pro člověka sice jejich škrábnutí není smrtelné, ale může způsobit úporné zánětlivé onemocnění pokožky."

"Právě jste mě odradila od toho, obdarovávat ženy květinami," zažertoval Duck s pohledem upřeným na Birgit. "Až se vrátíme do Armstrong-ville, přinesu vám raději láhev skotské!"

"Jestli se tam ovšem někdy vrátíš," bručel si pro sebe Humber.

Pochod čím dál více ztěžovalo bahno, které se lepilo na boty a dělalo z nich neforemné hroudy.

"Děkuji vám, Marku," ozvala se po chvíli Barbara. "Ta rostlina byla tak nádherná, že by mě ani nenapadlo..."

"Přestaňte se chovat jako naivní turistka. Na cizí planetě se nikdy nesmíte nechat zmýlit podobností místní fauny a flory s pozemským životem. Kromě toho o těchto masožravých rostlinách se zmiňovala videokazeta, kterou jste dostala jako součást prospektového materiálu před odjezdem."

"Jen mi to spočítejte, zasluhuji si to," řekla s trpitelským výrazem. Potom, jakoby se jí rozsvítilo, téměř vykřikla:

"Už to mám! S.D.P.P.! Od začátku jste mi nepřipadal jako voják z povolání, ale nějaká podobnost tu byla. Jasně, musíte patřit k této organizaci! To vysvětluje vaše zkušenosti se životem na cizích planetách. Šlapete si v téhle zatracené bažině, jako byste se procházel v zábavním parku."

"Máte bujnou fantazii," odbyl ji Mark s úsměvem. "Jsem pouhý organizátor zábavy pro vášnivé lovce. Potutelný úsměv jeho spolence dokazoval, že si o jeho vysvětlení myslí své."

"Podle rozkazu, kapitáne! Nebo jste už plukovník?"

Kolem třetí hodiny odpoledne si skupinka udělala delší přestávku. Přestože Birgit vydatně při chůzi pomáhal Duck, byla na ní zřetelně vidět únava. Také Barbara se sotva vlekla.

Paul Steeman, usazený na padlém kmeni, si třel lýtko a bolestně se šklebil.

"Pro lovce to není příliš dobré vysvědčení, když ho chytají křeče do nohou, co? Jak to, že vám to pořád ještě takhle šlape?"

"Mám docela slušný trénink" odpověděl vyhýbavě Mark.

"Z toho pekla se nikdy nevyhrabeme," naříkal Humber. "Alespoň to přiznejte, že jsme ztraceni."

"Do večera jsme v horách," reagoval suše Mark.

"Jak to můžete vědět? Nemáte pro to jediný důkaz! Obyčejně blufujete!"

Mark si jenom povzdychl a ukázal na jednu louži opodál:

"Podívejte, voda odtamtud pomalu odtéká. Znamená to, že terén už není rovný, ale zvedá se. Takže se blížíme k horám."

* * *

Na sklonku dne se vynořili z lesního porostu. Změna byla náhlá, bez jakéhokoli přechodu. Stromy, zase jenom stromy a najednou prudké světlo. Poslední sluneční paprsky je málem oslepily. Lovci stanuli na úbočí holého horského svahu, šedavě zbarveného, sem tam přerušovaného ostrůvky chudé vegetace. Překonali pás kamenné sutě a osamělých balvanů a vyškrábali se na malou plošinu, asi padesát metrů nad úroveň nedaleké bažiny.

"Dnes večer se vyspíme tady," oznámil jim Mark. "Alespoň budeme ušetřeni nepříjemných překvapení." Všichni byli tak vyčerpaní, že nediskutovali a padli s úlevou na zem. Ray rozdával potravinové tabletky a přitom se psychicky spojil s Markem.

"Zdá se, že je to tady pusté. Nevím, jestli právě na tomhle místě najdeme klíč k tvým problémům."

"Nejsou tu nějaké jeskyně?"

"Možná, že ano. Je tu vápencový podklad, což usnadňuje erozi. Brzy ráno se porozhlédnu po okolí. V noci si vezmu na starost váš spánek a budu hlídat."

10

Kalné svítání zaplavilo horu bílým světlem. Nad močálem se vznášela hustá mlha. Redberg, s obličejem poznamenaným únavou, žvýkal mechanicky výživnou tabletu.

"Co záda, ještě bolí?" zeptal se účastně Mark.

"Už ani moc ne! Když si vzpomenu na ty létající příšery, ještě teď mě mrazí v zádech. Nebýt Raye, sežraly by mě zaživa!"

Ukázal na sadu analytických pomůcek zavěšených na opasku a dodal:

"Zpracoval jsem v noci vzorky odebrané tomu nešťastnému grizonovi. Výsledky jsou identické jako u předešlých případů."

Chvilku váhal a pak pokračoval:

"Tedy téměř, abych byl přesný. V krvi agresivních grizonů jsem našel stopy substance, kterou se mi nepodařilo identifikovat. U posledního zvířete jsem ji neobjevil, ale to nemusí ještě nic znamenat. Jedná se o nepatrné množství."

"Ale mohl by to být začátek stopy. Měl byste ji dál sledovat."

"K tomu potřebuji další vzorky."

"Určitě se najde příležitost vám je opatřit," zavtipkoval Mark.

Ray se vmísil do hovoru se směsicí ironie a úzkosti: "A nebude to ani tak dlouho trvat. Podívejte, kdo k nám jde na návštěvu."

Z vrcholku hory k nim sestupovaly desítky známých siluet. Ploskochodci šli pomalu, ale organizovaně. Rozvíjeli se do jakési rojnice, která měla obklíčit plošinu s pozemšťany.

"Kde se tady ksakru vzali?" vyjekl Duck, který se právě probudil. "Vypadá to, jakoby vyrostli rovnou ze země."

Lovci se rychle vzpamatovali z nepříjemného probuzení a zaujali palebná postavení. S prsty na spouštích očekávali, až se grizoni přiblíží na dostřel. Na androidově čele se objevila velmi lidská, starostlivá vráska. Vyslal psychicky:

"Zůstanu s tebou, Marku. Nejsem si jist, jestli se nám povede je odrazit. Je jich dobrá stovka."

Pozornost jeho přítele zaujal mimořádně vzrostlý jedinec, který se držel za linií grizonů, jako generál velící svým vojskům. Ray, který ho chvíli upřeně sledoval, se překvapeně obrátil na Marka:

"To je robot!"

"Víš to určitě?"

"Je sice hodně daleko, ale jsem si tím jist!" Jako by uhádl myšlenky svého přítele, dodal: "Drží se z účinného dostřelu laserů."

Mark přeběhl ke Steemanovi, který klečel za skalním výstupkem.

"Dokázal byste vaši puškou s dalekohledem zasáhnout támhle toho přerostlého grizona?"

Paul zkušeným okem odhadl vzdálenost.

"Je to na samotné hranici možností. Ale můžu to každopádně zkusit. Použiji speciální dalekonosné náboje."

Vyňal z kapsy zásobník a vložil ho do nábojové komory své zbraně.

"Teď máte příležitost dokázat, že si zasloužíte svůj titul šampióna ve střelbě!"

Zvířata postupovala pomalu v jedné linii, jakoby čekala na povel, aby se na své oběti vrhla všechna najednou. Jejich pochod nezastavil ani zvuk tří rychle po sobě jdoucích výstřelů.

"Výborně, jste skutečný mistr! Všechny vaše střely zasáhly cíl," hlásil Ray.

Velký grizon se otočil kolem své osy, svalil se na zem a začal se kutálet po svahu.

"To je zvláštní," ozval se Duck. "Podívej Marku, něco se s nimi stalo!"

Zvířata se zastavila a začala vyrazet vysoké, pištivé tóny. Vypadala bezradně a přešlapovala na místě. Potom se jeden grizon otočil a zamířil k hájku vzdálenému asi dvě stě metrů, kde se rýsovaly siluety velkých kaštanovníků.

Okamžitě se k němu připojila asi desítka jeho druhů a postupně je následovali i ostatní. Za několik minut už se celé "vojsko" cpalo širokými zelenými listy.

"Teď se chovají úplně normálně. Takové je znám od dětství," komentovala situaci Birgit. "Co se stalo?"

"Nemám zatím tušení, ale musíme využít příležitost," řekl zamyšleně Mark.

"Ano, souhlasím s vámi," přidal se nadšeně Humber. "Sestoupíme k močálům a vrátíme se ke kamionům. Pokračovat dál by bylo hotové šílenství."

Mark zavrtěl odmítavě hlavou:

"Naše cesty se tady rozcházejí. Musím prozkoumat tenhle vršek. Nemám ale žádné právo žádat vás, abyste šli se mnou. Vy s panem Steemanem a madam Nelsonovou se vrátíte do bažin, kde budete relativně v bezpečí. Když udržíte směr na jihojihozápad, měli byste narazit na naše kamiony. My se k vám připojíme později. Když se nevrátím do čtyřiašedesáti hodin, odjeďte s vozidly sami do Armstrong-ville. Popište pak naše putování guvernérovi Andersovi."

Humber chtěl začít protestovat, ale Steeman ho nepustil ke slovu:

"Pokud nebudete mít nic proti tomu, rád bych vás doprovodil, Marku. Člověk nemusí být mimořádným stratégem, aby pochopil, že když se vám nepodaří odhalit příčiny změněného chování grizonů, jsou obyvatelé této planety odsouzeni k smrti. I když jste se maximálně snažil nedat to najevo, pochopil jsem, že to je hlavní cíl vaší mise. Stejně jako jejich." Při posledních slovech ukázal na Douglase a jeho muže. "Děkuji vám, Paule, za váš postoj, ale musím vám připomenout, že naprosto nevíme, co nás čeká. Může to být mimořádně nebezpečné."

"Já jdu také s vámi," ozvala se Barbara. "Budu se cítit bezpečněji s vámi i kdybyste nás vedl přímo do pekla, než s tímhle drahouškem Humberem v močálech."

Průmyslník zrudl jako krocan. Díval se střídavě z Barbary na Steemana a lamentoval:

"Chcete si hrát na hrdiny! Mějte rozum! Každou chvíli se mohou znova objevit tlupy grizonů. I když najdete jejich brloh, myslíte, že vás tam nechají vstoupit a promenovat se? Roztrhají vás okamžitě na kusy."

"Toho všeho jsme si vědomi stejně dobře jako vy," rozčilil se Paul. "Přesto se domnívám, že musíme, v mezích našich možností, pomoci Markovi!"

Posledně jmenovaný si připjal přezky krosny kolem pasu a obrátil se na Humbra:

"Sestupte k bažinám, kde se můžete v případě nebezpečí ukrýt. Při zpáteční cestě vás tam vyzvedneme."

Dick se dal do hysterického smíchu.

"Velmi dobře víte, že tady nemohu zůstat sám. Rovnálo by se to sebevraždě: Spolehněte se, že do reklamy vaší společnosti už nedám ani dols."

Jeho hrozba vyvolala na tvářích ostatních jen útrpné úsměvy.

Duck s Rayem a Markem vyrazili z tábořiště. Android zamířil k místu, kde ležel grizon skolený Steemanem. Prudký svah zpomaloval jejich postup, takže jim trvalo celou půlhodinu, než se vyškrábali k velkému modrému trupu. Kulky vytrhly široké pruhy kůže ze zad, odkud teď trčely svazky drátů, miniaturních soukolí a převodů.

"Robot!" vydechl Duck. "Odkud se tady vzal?"

"Až budeme tohle vědět, možná budeme znát i odpověď na všechny naše otázky," mumlal si pro sebe Mark.

Ray odstranil krytky v oblasti hrudníku a důkladně si prohlížel obsah dutiny.

"Je tady velice výkonný psychický zesilovač. Ostatní mechanika je dosti primitivní."

Zvedl se a ukázal na tmavou skvrnu na svahu hory nad nimi.

"Měl jsem dojem, že grizoni vycházeli odtamtud."

Humber s ostatními mezitím došli trojici. Průmyslník s ustaraným výrazem namítl:

"Myslíte, že je moudré vřít se přímo do jámy lvové?"

"To určitě ne," usmál se Mark. "Moudré to v žádném případě není. Ale protože je to jediná možnost, nemáme na vybranou: Takže vzhůru do vosího hnízda!"

Dali se znovu do obtížného výstupu. Svah byl čím dál strmější a Barbaře začaly docházet síly. Pot se jí řinul po tvářích zčervenálých námahou. Douglas jí vzal pušku a nabídl jí, aby se ho chytla za ruku. Přijala nabídku s vděčným úsměvem.

Slunce už bylo téměř v zenitu, když se skupinka ocitla na úzké skalní terase. Mark se protáhl mezi kamennými bloky a ocitl se před vchodem do jeskyně. Nepříliš rozměrná chodba asi po deseti metrech přešla v prostornou dutinu. Kužel elektrické svítilny nedosáhl jejího konce.

Mark okamžik váhal a pak se vrátil ke svým druhům před vchodem.

"Zůstaňte zatím tady, já se s Rayem podívám kousek dál dovnitř."

"Na téhle holé hoře kamení trčíme jak bradavice na špičce nosu," namítl Douglas. "Lepší bude ukrýt se uvnitř. Pokud by nějaký agresivní grizoni chtěli dovnitř, bude snadnější jim v tom zabránit, protože musí touto úzlabinou projít jeden za druhým."

Skupinka se tedy vnořila do jeskyně, kde vládlo příjemné chladno. Každý přivítal možnost odpočinout si po namáhavém výstupu ve stínu. Douglas nechal pro jistotu hlídat jednoho muže u vchodu.

Dopřáli si výživnou tabletku. a potom Mark s Rayem vyrazili. Šli opatrnou chůzí asi padesát metrů.

Jeskyně připomínala spíše rozměrný tunel.

"Výška osm metrů, šířka patnáct," hlásil Ray výsledek svého měření. "Podívej se na stěny. Povrch skály vypadá jako by byl natavený dezintegrátorem."

Zakrátko došli k něčemu, co vypadalo jako konec podzemní chodby. Podivný tunel byl přehrazen obrovským plochým balvanem.

"Pozor," vyslal Ray, "moje detektory zaznamenaly nějaké neznámé vlny..."

Výstraha však přišla příliš pozdě! Rozzářilo se několik reflektorů, které je oslnily a současně se otevřely dveře dovedně zamaskované ve stěnách. V nich se objevily obrysy početných postav. Klenba vrátila ozvěnou příkaz, vyslovený v galaktické řeči.

"Ani hnout! Ruce vzhůru! Kdo neuposlechne, čeká ho smrt!"

Lovci u vchodu byli tak překvapeni, že se nezmohli ani na jediné gesto. Mark kontaktoval mentálně Raye.

"Co se děje?"

"Jsme v pěkné kaši! Je tady dvanáct ozbrojenců doprovázených bojovým robotem. Tahle krácející popelnice má v sobě zabudovaný těžký dezintegrátor. Můj ochranný štít by jeho výstřelu nedokázal vzdorovat ani dvě sekundy."

Muž, který byl na stráž u vchodu, se pokusil o útěk. Stačily mu dva kroky, aby se dostal ven. Vyrázil skokem vpřed.

Z robotova chapadla vyrazil rudý paprsek a zasáhl ho v okamžiku, kdy byl již jednou nohou venku z jeskyně. Sesul se na skalní stěnu a znehybněl.

Oslněný Mark začal konečně rozeznávat útočníky. Denebané v černých uniformách císařské gardy! Silné ultrafialové vyzařování jejich slunce mělo na svědomí břidlicovou barvu jejich pokožky. Atmosféra relativně chudá na kyslík zase způsobila hypertrofii hrudního koše. S nepřirozeně vyvinutým hrudníkem naopak kontrastovaly tenké, jakoby pavoučí končetiny.

Chladnokrevná vražda jejich druha pozemšťany šokovala. První přerušil mlčení Humber:

"Vzdávám se, vzdávám se," ječel a mával rukama nad hlavou.

Duck s nenávisťně staženými rysy pohlédl na Marka. Potom objal Birgit kolem ramen jako by ji chtěl chránit.

"Nemáme na vybranou, Ducku. Musíme se vzdát. Momentálně není jiné východisko."

Sám šel příkladem a nechal svou laserovou pušku vyklouznout na zem. Potom si pomalu odepjal opasek,

na kterém viselo pouzdro s laserovou pistolí.

Jeden z Denebanů v uniformě s pozlacenými nárameníky na ně vyštěkl v galaktice:

"Jděte pomalu až na konec jeskyně."

Jeden po druhém pozemšťané následovali Marka. Gardisté je pečlivě prohlédli, jestli některý z nich neukrývá ve svém oděvu zbraň.

To, co vypadalo jako skalní stěna uzavírající jeskyni, se pootočilo a odkrylo prostorný obdélníkový sál ozářený světelnými panely. Když byli všichni uvnitř, kamenné dveře se za nimi opět uzavřely.

11

Důstojník si změřil zajatce přísným pohledem a pak ukázal na Raye.

"Dezaktivujte toho androida!"

Bojový robot se už chystal namířit chapadlo ukrývající dezintegrátor. Mark rychle přistoupil k Rayovi a rozepjal mu vestu. Zvedl krytku zamaskovanou na levé straně hrudníku. Objevil se spínač.

Ray vyslal psychicky:

"Musíš to udělat, Marku. Jiné řešení neexistuje."

Jeho pohled byl v tom okamžiku až nepřírozně lidský, naplněný oddaností a přátelstvím. Mark chvějícími se prsty stiskl červené tlačítko. Automat, zbavený přívodu energie, znehybněl.

"Správně," komentoval to s uspokojením důstojník. Obrátil se k třem gardistům, "Odneste ho do skladiště. Později si prohlédneme jeho obvody a pokusíme se modifikovat jeho program."

Mark se neubránil úsměvu, když pozoroval Denebany, jak se lopotí s Rayem, který byl pro ně příliš těžký. Jejich přemožitel je znovu oslovil panovačným tónem:

"Kdo jste a jak jste se sem dostali? A hlavně, co tu s vámi dělají ty samice?"

V hlase mu znělo nezakryvané pohrdání. V Denebském císařství neměly ženy žádná práva a nemohly zastávat ani tu nejbezvýznamnější funkci. Byla jim určena pouze reprodukční role a povinnost sloužit druhému pohlaví.

Barbara Nelsonová se narovnala, aby zdůraznila každý centimetr své výšky.

"Mladíku, jsem občankou Pozemské Unie a dělám si se svými penězi co uznám za vhodné. Přijela jsem sem střílet grizony stejně jako jsem lovila lvy v soustavě Arktura nebo medvědy na Regulu."

"Zavři hubu! Drásá mi to uši! Kdo jsou ostatní?"

Humber postoupil o krok vpřed a promluvil. Usilovně se pokoušel potlačit strach, který jím lomcoval.

"Jsem pozemský průmyslník. Jsem ochoten zaplatit výměnou za svou svobodu jakékoliv výkupné."

Voják zůstal k jeho nabídce zcela netečný.

"Co pohledáváte na Terranii XXVII.?"

"Jsme účastníky loveckého safari!"

"Jak to, že jste se dostali až sem? Grizoni vám v tom měli zabránit!"

"Šli jsme přes močály."

Důstojníkovy rty se zkrivily do jízlivého úsměšku. "Jestli jste opravdu lovci, jak tvrdíte, proč jste riskovali namáhavý a nebezpečný přechod bažinou, když kousek od Armstrong-ville máte grizonů, kolik se vám zachce?"

Humber ukázal prstem na Marka:

"To on je vedoucí naší expedice! Zeptejte se jeho! Já nic nevím! Samozřejmě částka; kterou jsem vám ochoten dát, se týká jen mého propuštění! Ostatní mají také čím se vyplatit."

"Jste nesmírně šlechetný a statečný člověk, Humbere," ozval se ironicky Duck.

"Ticho!" zařval Deneban. "Vy tam, pojd'te blíž!" Obrátil se přitom na Marka:

"Jak se jmenujete?"

"Mark Stone, ředitel společnosti 'Hunter Service'. Za tuhle cestu nesu odpovědnost já. Neznám to tady moc dobře: Myslel jsem, že když překročíme močály, dostaneme se do savany, kde bychom mohli lovit. Bohužel naše vozy uvízly v bahně a tak jsme se museli pokusit jít pěšky. Chtěli jsme tady v kopcích najít nějaký bezpečnější úkryt."

Na obličeji Denebana se zračilo překvapení:

"Musím informovat své nadřízené," zavřel už mírnějším tónem. "Pojd'te za mnou!"

Zajatci, doprovázení gardisty, kráčeli dlouhou chodbou. Páchlo to tam jako ve zvěřinci. Po obou stranách byly rozmístěny početné klece nacpané grizony. Převládali velmi mladí jedinci.

"Vypadá to jako intenzivní chov," zahučel polohlasně Redberg.

Bolestivý kopanec ho umlčel.

"Ticho!" nařídil gardista.

Věžňové byli nešetně dostrkáni do malé místnosti. "Bude vám tady trochu těsno," informoval je celkem zbytečně důstojník. "Alespoň si uděláte přibližnou představu o tom, co vás může čekat, když budete lhát."

Těžké, pancéřové dveře se zabouchly. V cele byla jen dvě lůžka a malý sanitární blok. V rohu stál automatický distributor jídla a pití. Duck ho okamžitě vyzkoušel. Po prvním soustu se mu obličej zkrivil odporem.

"Denebané příliš nevynikají svou kuchyní," komentoval jeho výraz Mark.

"Jsou to především válečníci," přidal se Redberg. "Dějiny nás učí, že bojovnost vojska je nepřímě úměrná kvalitě jeho kuchařů. Naši předkové dobře věděli, že s prázdným břichem se bojuje lépe."

Duck odhodil svůj talíř z umělé hmoty do automatické odpadové jímky.

"Jestli se dá vašim moudrostem věřit, pak musí být Denebané strašliví válečníci. Nic tak hnusného jsem ještě nejedl."

Humber, který se usadil na jednom z lůžek, oslovil Marka.

"Myslím, že moje nabídka výkupného toho vojáka zaujala. Rozumí se samo sebou, že po návratu na Zemi budu vaši společnost žádat o náhradu. Ve smlouvě se jasně říká, že nesete všechny mimořádné výdaje, které se v průběhu cesty vyskytnou."

Mac Donald se krátce zasmál.

"Obávám se, že jste dost dobře nepochopil situaci. Tito Denebané nemají žádné právo pobývat na Terranii XXVII. To, že tady jsou, je flagrantní porušení smlouvy mezi Denebským císařstvím a Pozemskou Unií. Myslíte si vážně, že propustí na svobodu svědky tohoto činu?" Humber viditelně pobledl.

"Schválně to všechno líčíte v černých barvách. Co si myslíte, že s námi udělají? Přece se neopovází nás zlikvidovat!"

"V lepším případě vás odešlou na jejich planetu jako otroka. Nejsem si jist, jestli rychlá smrt není lepší než tenhle způsob přežití. Tyhle bytosti jsou asi stejně dobrými pány jako kuchaři, alespoň jsem to slyšel."

Humber se tázavě rozhlédl po svýchruzích v neštěstí, jakoby u nich hledal oporu, ale střetl se jen s pohledy plnými pohrdání. Zklamaně se natáhl na lůžko.

"Tak takhle ne!"

Duckův ostrý tón ho přiměl, aby si znovu sedl. "Postele jsou určeny pro ženy!"

"Pročpak? Slečna Andesová je naše průvodkyně, sama by měla pečovat o naše pohodlí, jsme její zákazníci. A jelikož jsem tady nejbohatší, mám plné právo..."

Duck zrudlý vztekem uchopil Humbera pod krkem a doslova ho vyzvedl do vzduchu.

"Ještě jednou řeknete něco podobného a rozbiju vám hubu!"

"To se neopovázíte! Jste pouhý zaměstnanec..."

"Myslete si, že jsem právě dal výpověď!"

Navztekaný a současně vyděšený Humber se obrátil na Marka.

"Pane Stone! Žádám vás, abyste okamžitě zasáhl..."

"Oba jsme dobře slyšeli, co bylo řečeno," odpověděl Mark a pokrčil rameny. "Pan Mac Donald už nepatří k mému personálu. Přátelsky vám radím, abyste mu neodporoval. Byl jsem svědkem, jak v jednom baru vyřídil tři hosty najednou a to jenom proto, že do něho strčili!"

Miliardář kapituloval a uklidil se do rohu místnosti, kde se posadil na zem s hlavou v dlaních. Nedokázal se vyrovnat s novou situací, ve které jeho bohatství nehrálo žádnou roli.

Mank popošel k distributoru. Za chvíli se vrátil s pohárem v ruce a podal jej Steemanovi, opřenému o zeď. "Napijte se, je to z celé nabídky relativně nejpoživatelnější."

Paul poděkoval kývnutím hlavy. "Co soudíte o naší situaci, Marku?"

"Budu k vám upřímný! Těžko by mohla být horší! Já bych se vás ale také rád na něco zeptal. často se ptám, co vás vedlo k účasti na této expedici. Jste určitě vynikající střelec, ale jako vášnivý lovec jste mě nepřesvědčil."

Steeman se dal do smíchu, ze kterého však zaznívala spíše hořkost než veselí.

"Představte si, že více méně kvůli němu," ukázal bradou na Humbera.

Na tázavý pohled Marka vysvětlil:

"Když jsem se stal ředitelem rodinného podniku, měl jsem hlavu plnou velkých plánů. Sestrojil jsem řadu originálních elektronických systémů, které umožňovaly lépe a hlavně levněji konstruovat androidy. Musel jsem hodně investovat a protože návratnost byla pomalejší než jsem předpokládal, ocitl jsem se na pokraji úpadku. Jelikož banky jsou velice dobře informované a zároveň opatrné, odmítly mi jakékoli další úvěry. Dal jsem dohromady veškerou zbývající hotovost a dopřál si tohle safari. Hodlal jsem cesty využít k bližšímu seznámení s Humberem a k pokusu přesvědčit ho, aby do mých projektů investoval svůj kapitál."

Po krátké odmlce pokračoval zklamaně:

"Podívejte se na toho velkého finančníka. Při prvním nebezpečí se úplně podělal a odhalil celý svůj charakter. Ale konečně, mám dojem, že moje společnost brzy přijde o svého ředitele."

"Kdo ví!" usmál se Mark. "Neměli bychom se nechat podřezat jako ovce. Pokuste se usnout, zítra budeme potřebovat všechny své síly."

Pobaveně zkonstatoval, že Duck se natáhl na postel vedle Birgit, které to zjevně nebylo proti mysli, i když se musela uskrovnit. O kousek dál držel Douglas v dlani ruku Barbary Nelsonové a snažil se ji o něčem tiše přesvědčit. Zdálo se, jakoby pro ně ostatní svět přestal existovat a hleděli si upřeně z očí do očí.

Poslední zbývající muž z Douglasova oddílu, statný chlapík s černou kšticí, se zabydlel u distributoru. Rozvážně pojídal nechutnou denebanskou stravu jako pravý voják, který ví, že nejdůležitější je udržet se ve formě.

Redberg si přisedl k Markovi. V ruce držel poznámkový blok.

"Objev robota v podobě grizona dal mým úvahám nový směr. Myslím, že jsem přišel na příčinu změny v chování zvířat. Je to jednoduché a zároveň úděsné. Látka, jejíž stopy jsem objevil u agresivních jedinců, je droga působící na mozek. Činí jej vnímavým k psychickým impulsům vyslaným roboty. Skutečné zrůdy jsou tyto stroje. Pokud grizoni přestanou dostávat mentální příkazy, stanou se z nich opět mírná zvířata, jejichž jedinou starostí je hledat si potravu, případně si hrát. Je to samozřejmě pouhá hypotéza. Musela by se provést ještě řada ověřovacích testů, což teď pochopitelně není možné."

"Mám na věc zcela totožný názor jako vy," odpověděl prostě Mark.

Natáhl se na podlahu a zavřel oči. Ostatním mohlo připadat, že spí. Skutečnost však byla taková, že jeho myšlenky byly daleko, velice daleko, desítky světelných let. V průběhu jedné ze svých misí se setkal s jedním nádherným rostlinným společenstvím, nadaným neobyčejně mohutnou mentální silou. Vytvořil se mezi nimi vzácně přátelský vztah a rostliny stonásobně prohloubily a zdokonalily jeho přitlučené telepatické vlohy.

"Zdravíme tě, příteli, je to pro nás vždycky svátek vnímat tvé myšlenky."

"Hlas" jakoby přicházel z velké dálky, byl však dokonale srozumitelný.

"Zdá se, že máš vážné problémy. Ta tvoje rasa se někdy chová velice podivně. Co bys od nás potřeboval?"

"Moc by mi pomohlo..."

12

Hluk nešetrně otvíraných dveří cely vzbudil rázem všechny vězně. Denebského důstojníka doprovázeli čtyři gardisté.

"Vztyk!" nařídil. "Pojďte se mnou!"

Zajatci klopýtali rozespale stejnou chodbou lemovanou klecemi. Grizoni pozorující je skrze mříže vyráželi krátké, nikoli nepřátelské zvuky. Byla to ještě mláďata a v jejich očích se zračil smutek z nuceného pobytu v klecích. Nebo instinktivně cítili, že pozemšťany postihl stejný osud a dávali jim tímto způsobem

najevo své sympatie?

Strážce je zavedli do velké místnosti, která sloužila zřejmě jako kancelář. Jejich nadřízený se usadil do křesla.

"Včera jste mi lhal," vyštěkl s očima upřenýma na Marka. "Jste důstojníci Pozemské Unie."

Ukázal prstem na videokameru a pokračoval: "Pokud si chcete zachránit svůj život a životy vašich druhů, stačí, abyste učinil prohlášení, které nahrajeme. Řeknete svou hodnotu a jméno a uvedete, že vaši nadřízení vás vyslali na Terranii XXVII. s cílem vybudovat tam vojenskou základnu."

Když si všiml, že Mark vrtí odmítavě hlavou, dodal s cynickým úsměvem:

"Pokud mou šlechetnou nabídku odmítnete, vaši druhové budou roztrháni grizony. Přirozeně začneme ženami. Guvernér Anders vyše časem určitě průzkumný helijet, který kdesi v horách objeví zohavenou mrtvolu jeho neteře."

Podíval se významně na hodinky:

"Dávám vám pět minut na rozmyšlenou. Na útěk raději ani nepomýšlejte, moji lidé zůstanou za dveřmi."

Když za ním zapadly dveře, Humber zaječel, až mu přeskakoval hlas:

"Přijměte to, udělejte co chce! Až budete volný, můžete všechno popřít a odvolat!"

"Ne, to nejde!" odpověděl Mark rozhodně. "Jakmile budou mít Denebané prohlášení nahrané, od vysílají ho okamžitě po celé Galaxii. Konečně budou mít k dispozici záminku, kterou už dlouhé měsíce hledají, aby mohli napadnout Zemi. Byli bychom osobně zodpovědní za smrt milionů mužů, žen a dětí. Nehledě na to, že svou zradou bychom si nijak nepomohli. To si vážně myslíte, že Denebané jsou tak naivní, aby nechali svědky svého zločinu naživu? Jakmile bychom splnili jejich přání, našli by si tisíc a jeden způsob, jak nás odstranit."

Obě ženy byly bledé, ale tvářily se odhodlaně.

"Rozhodněte se sám jak uznáte za vhodné," prohlásila Barbara. "Ne, že bych nebyla na světě ráda, ale nechci vykoupit svůj život životy jiných."

"Snažte se alespoň získat čas," téměř naříkal Humber. "Já nechci umřít!"

Vrhl se na Marka a hystericky jím začal třást.

"Udělejte něco... Jste zodpovědný za..."

Mladý muž ho beze slov odstrčil. Zavládlo tíživé mlčení.

Konečně se dveře znovu otevřely a objevil se v nich císařský důstojník.

"Pět minut právě uběhlo. Jaké je vaše rozhodnutí?"

"Jsem pouhý organizátor lovecké výpravy."

Na tváři jeho žalárníka se mísily rozpaky se zuřivostí. "Budete litovat," zachrčel nakonec vzteky bez sebe.

Vydal stručný rozkaz: Gardisté předvedli dva grizony, vtlačili je do místnosti a rychle přibouchli dveře.

Jedna z šelem měla uprostřed čela chomáč bílých chlupů.

"Penny!" vykřikla Birgit. "Jsi to opravdu ty? To je Penny, můj kamarád z dětství!"

Zvíře několikrát nozdrami nasálo vzduch a pak začalo vyrazet radostné zvuky, kouleje se přitom po plastové podlaze. Deneban ztuhl překvapením, Mark zavřel oči.

Důstojník vychrlil sérii nesrozumitelných příkazů. Druhý grizon, do té doby netečný, ožil a přiblížil se k Pennymu. Ten se zvedl na zadní a vydal směrem k Birgit hluboké hrdelní zamručení.

"Penny, ne nesmíš! Buď hodný!" vykřikla dívka. Zvíře chvíli váhalo. Jeho instinkt a vzpomínky mu bránily páchat zlo, ale jakási nepřekonatelná síla mu přikazovala opak. Proti své vůli zařval a popošel vpřed s napřaženými tlapami.

Těch několik málo sekund váhání umožnilo Markovi, aby s ním vešel do psychického kontaktu. Zachytil vlny plné nenávisti šířící se od robota, a Pennyho zděšení. Větší část noci ho rostlinné společenství na jeho žádost učilo modulovat vlastní mentální impulsy, aby se dokázal napojit na grizonovo psychické pole. Stálo ho to značné úsilí a podařilo se mu usnout až za svítání. Měl pocit, že má mozek celý rozbolavělý.

Zvíře neschopné vzdorovat příkazům stroje postupovalo kolébavým krokem směrem k Birgit. Ta byla nucena ustoupit o krok vzad. Duck se odvážně vrhl mezi dívku a ploskochodce, z jehož očí sršela divoká nenávist.

Mark zkoncentroval veškerou svou mysl na psychickou auru obklopující grizona a snažil se dostat své

mentální vlny do negativní interference s vlnami robota. Penny bolestně zařval, otočil se několikrát bezradně kolem své osy a pak se s děsivou rychlostí vrhl na Denebana. Dříve než mohl důstojník udělat jakýkoli pohyb na svou obranu, zasáhly jeho hrudník ostré drápy a vyrvaly mu široký pruh prsního svalu. Druhý úder tlapou proměnil jeho obličej v beztvarou krvavou hmotu a způsobil, že Denebanův výkřik přešel rychle v klokotavé chroptění.

Mark už nečekal a vyrazil proti druhému falešnému grizonovi. Jeho tělo se ocitlo v horizontální poloze. Pravá noha se vymrštila a zasáhla s nevidanou prudkostí hrudník robota. Náraz automaticky otrásl, ale nezabránil mu, aby se okamžitě nevrhl směrem odkud přišel útok. Mark dopadl na zem a bleskově se odkulil stranou. Právě včas, aby se vyhnul ostrým drápům. Ty se zaryly kousek od něho do podlahové krytiny, ve které zanechaly hluboké rýhy.

Mark a Duck společně zažili nejednu barovou bitku na astroportech nejružnějších planet a byli v tomto ohledu dokonale sešlá dvojice. Reflexy Mac Dorvalda proto zapracovaly ve zlomku sekundy. Než se robot stačil znovu vztýčit na zadní, skočil mu Duck plnou vahou oběma nohama na záda. Umělá kožešina povolila a plastový kryt páteře se v jednom místě roztrhl. Mark uchopil odchlípnutý pruh do ruky, plnou silou zakroutil a trhl. Otvor se zvětšil, ale k vyřazení stroje z chodu to nestačilo. Robot se zvedl a odhodil Marka na dva metry od sebe. Douglas, který byl nečekaností a prudkostí akce na okamžik zaskočen, se nyní rovněž zapojil do boje. Nakopl nohou lebku falešného grizona takovou silou, že by mu to mohl závidět leckterý profesionální fotbalista. Úder byl tak prudký, že se automat zakymácel. Ve stejném okamžiku na jeho záda znovu dopadly podpatky Duckových bot.

V trhlíně umělé kůže se odklopila krytka, odhalující spleť drátů a miniaturních kovových součástek. Ted' zaútočil Mark. Jeho bota rozdrtila křehké obvody, ze kterých začaly sršet drobné jiskry. Robot několikrát trhavě poskočil a pak definitivně znehybněl.

Douglasův podržený nezůstal v průběhu boje v roli pasivního diváka: Přemohl svůj odpor, přiblížil se k znetvořené mrtvole denebského důstojníka a vytrhl z pouzdra jeho laserovou pistoli. Se zbraní v ruce se přitiskl ke stěně vedle dveří. Jeden z gardistů, přilákaný hlukem, pootevřel dveře a strčil hlavu dovnitř. Zemřel, aniž by pochopil, co se vlastně děje. Pozemšťan rozrazil prudce dveře a začal pálit po ostatních třech strážcích. Dva se okamžitě zhroutili bez života k zemi. Třetí, sice již zraněný, stačil stisknout spoušť své zbraně přesně ve chvíli, kdy ho zasáhl nový paprsek.

Smrtelně zraněný příslušník Vesmírné policie zavrával a potom klesl na podlahu vedle své třetí oběti. Douglas s kletbami na rtech přiskočil ke svému muži, aby se přesvědčil, že už mu není pomoci: Mark se Steemanem posbírali spěšně zbraně zabitých gardistů a vtáhli jejich mrtvoly dovnitř.

Grizon, zbavený cizího psychického vlivu a netečný k šarvátce, která se kolem odehrávala, nemyslel na nic jiného, než jak si zase hrát s kamarádkou, kterou po mnoha letech konečně znovu objevil.

Birgit dojatě odstrkovala velkou hlavu, kterou jí zvíře neúnavně kladlo na rameno. Vytřeštěný Humber ze sebe konečně vykoktal:

"Ted' jsme v pěkné kaši! Jestli nás Denebané znovu dostanou, budou mít plné právo nás popravit bez soudu."

"Což měli tak jako tak před chvílí v úmyslu udělat, pokud jste si nevšiml," řekla výsměšně Barbara. "To raději zemřu na zásah laserovým paprskem, než bych se nechala rozsápat nějakým zvířetem," uzavřela pragmaticky.

Mark jí gestem naznačil, aby mlčela.

"Poslouchejte mě! Ted' se musíme pokusit najít způsob, jak zničit tuto základnu."

"Nemáme tušení, jak silná je zdejší posádka," namítl Duck. "Nehleď na to, že kdykoli můžeme narazit na jejich bojového robota. Stačil by jediný výboj jeho dezintegrátoru a nezbyde po nás po všech ani mastný flek! Dámy prominou," dodal rychle omluvným tónem.

Mark na okamžik zavřel oči a pak se nepatrně usmál.

"Kdo ví, možná už se ho nemusíme bát," prohodil tajemně.

Chodba byla stále liduprázdná.

"Pojďme! Musíme se dostat k řídicímu centru, které leží v patře pod námi. Táhle by mělo být schodiště." Duck by se byl rád zeptal svého přítele, kde bere tu jistotu, ale na kladení otázek nebyl čas. Skupinka dorazila ke schodům, v patách s Pennym, který se, jak se zdálo, výtečně bavil.

Spodní patro bylo přesnou kopií předešlého: dlouhá, rovná chodba, lemovaná značným počtem dveří. Zvířecí pach tady cítit nebylo. Mark poklusem zamířil k místu, kde se podle něho mělo nacházet telekomunikační centrum. Chtěl ho vyřadit z provozu dříve, než jeho obsluha stačí vyhlásit poplach. Z jedné postranních dveří náhle vyšel gardista: Byl střetnutím překvapen ještě víc než uprchlici. Nestačil ani sáhnout po zbraní. Pozemšťan stiskl spoušť, aniž by přitom zpomalil svůj běh. Přes rameno pouze prohodil k těm, co běželi za ním:

"Seberte jeho zbraň!"

Konečně se ocitli před těmi, podle Marka, správnými dveřmi. Když se pohledem ujistil, že je skupinka pohromadě, opatrně otevřel. Před jejich zraky se objevil prostorný sál, jehož stěny byly pokryty obrazovkami a měřicími aparaturami. U ovládacího pultu, zády k přichozím, seděli dva Denebané. Mark ukázal mlčky na jednoho z nich Duckovi. Dva laserové paprsky vytryskly téměř současně.

"Nedá se říct, že byste si s výstrahami příliš lámali hlavu," konstatovala Barbara ironicky.

"Moment překvapení a rychlost jsou naši jedinou šancí," zamručel Douglas. "Hlavně se držte za mnou!"

Mark a Duck udělali zběžnou prohlídku místnosti. Všechny nápisy byly v denebském jazyce.

"Vy téhle hatmatilce rozumíte?" divil se Humber. "Pracovníci cestovních kanceláří musí být polygloty," odvětil mu s vážnou tváří Mark. Néměl v úmyslu mu vykládat, že všichni kadeti ve škole pro astronauty musejí skládat zkoušky z denebštiny.

Vzduch prořízl ostrý, nepříjemný tón.

"Právě odhalili náš útěk," vydechl Douglas. "Za chvíli máme na krku celou posádku."

"Doufejme, že není příliš početná," zahučel Duck. Mark stiskl několik tlačítek. Na stěně se rozzářily monitory strážních kamer. Gardisté po malých skupinkách pročesávali jednu po druhé místnosti v horním patře.

"...šestnáct... sedmnáct!" počítal Douglas. "Bude to tvrdé! Denebané jsou velmi dobří vojáci."

"Máme na své straně moment překvapení a možná ještě jedno eso v rukávě," řekl povzbudivě Mark. Aniž by blíže objasnil, co má na mysli, hledal horečně hyperprostorový vysílač.

"Ustupte dál!" požádal.

Laserový svazek z jeho pistole vyvolal sérii tlumených detonací doprovázených kyselým zápachem tmavého dýmu, který se vyvalil z poškozeného zařízení:

"Spojení s Denebem je přerušeno. Nemají možnost přivolat posily!"

Na jedné z obrazovek sledoval Douglas činnost oddílu pěti vojáků. Postupovali metodicky, postupně otvírali jedny dveře za druhými. Čtyři muži vždycky prudce vrazili do místnosti, poslední je kryl z chodby. Byli sehraní a šlo jim to rychle. Zkontrolovali už pět sálů.

"Neztrácejí čas," komentoval to Douglas, "Máme je tady za šest, sedm minut:"

Monotonní děj na obrazovce přerušilo objevení se další postavy v ochranné přilbě. Vystoupila z protilehlých dveří a něco volala na hlídkujícího gardistu. Ten chvíli váhal a pak udělal krok k přichozímu. V tu chvíli mu na rameno dopadla silná paže a smýkla jím dovnitř místnosti.

Uplynulo několik sekund a neznámý se znovu vynořil na chodbě, tentokrát sám. Douglas nedokázal potlačit výkřik údivu.

"To není možné! Přisahal bych, že je to váš android převlečený za Denebana!"

Ten, o němž byla řeč, se otočil zády ke kamere a dlouhými kroky se vzdálil na druhý konec chodby. Humber, sledující druhou obrazovku, vykřikl strachem.

"Přicházejí tady odtud. Je jich osm a jsou lépe vyzbrojeni než my! Musíme se pokusit vyjednávat!"

Nikdo se nenamáhal mu odpovědět. Mark stručně udílel příkazy.

"Ti, kdo nemají zbraně, se ukryjí tamhle za těmi ocelovými traverzami. Lehněte si na zem; abyste se nedostali do dráhy výstřelů. Birgit, pokuste se uklidnit vašeho grizona.

Steeman a Douglas zaujali pozici z jedné strany dveří, Duck a Marti z druhé. Redberg s puškou v ruce chvíli váhal. Barbara k němu přistoupila, vzala mu rázně zbraň a obrátila se na Marka:

"Myslím, že stílím rychleji a přesněji než nějaký vědec."

Mark přikývl a Barbara se postavila vedle Douglase. V tíživém tichu uběhlo několik minut.

13

"Už přicházejí," hlásil Redberg přiškrceným hlasem. Komando zastavilo přede dveřmi, které se v následujícím okamžiku prudce rozletěly. Na prahu stáli tři gardisté. Rozhlédli se a potom už podpatky jejich bot zaduněly po podlaze sálu.

Na Markovo znamení zahájili pozemšťané palbu. Tři nevítaní návštěvníci se zhroutili na zem jako podťatí. Když se Denebané vzpamatovali z prvního překvapení, odpověděli soustředěnou střelbou. Uprchlíci se tiskli k zemi, aby se vyhnuli laserovým paprskům, křižujícím místnost. Řada zasažených přístrojů explodovala za zvuků připomínajících drcené sklo, některé začaly hořet.

"Zůstaňte ležet," zařval Mark.

Dva gardisté, krytí hustou palbou svých druhů, vrazili do sálu. S prstem tisknoucím spoušť pokropili místo, kde se ukrýval Mark. Dvakrát se smrtící paprsky těsně otřely o jeho hlavu. Náhle se peklo kolem něho utišilo. Opatrně vyhlédl ze svého úkrytu a v houstnoucím dýmu spatřil Barbaru zvedající ve výmluvném posuvku palec nahoru.

"Už jsou jenom tři," zašklebil se Douglas.

"To je sice pravda, ale drží dveře," namítl Duck. "Blokují nám východ, podobně jako my jim bráníme, aby se dostali dovnitř. Jenže my se tady za chvíli udusíme. Mám sto chutí pokusit se o výpad dřív, než jim přijdou posily."

Mark ho chytil za loket.

"Vydrž chvíli! Podívej se na obrazovku."

Na jednom z mála fungujících displejů se na konci chodby objevila silueta gardisty. Jeho druhové v domněnku, že přichází posila, mu posuvky naznačovali, aby se držel při zdi. Vtom s ďábelskou kadencí vyrazily z ruky příchodího tři krátké laserové záblesky a Denebané se zhroutili každý se stejnou černou dírkou nad kořenem nosu.

V nastalém tichu zazněl známý Rayův hlas:

"Omlouvám se za zpoždění, Marku, ale musel jsem zlikvidovat zbývající ozbrojence v horním patře."

Odpovědí mu bylo hromadné kašlání. Vzduch byl nasycen dusivým dýmem a pozemšťané se drali ze sálu na chodbu, kde byla atmosféra o poznání snesitelnější.

"Měli bychom si pospíšet k východu," navrhl Humber. "Dokonce i v těch smrdutých bažínách se budu cítit bezpečněji než tady."

Redberg, kterému kouř vehnal slzy do očí, nezapomínal ani v tak vypjatých situacích na své profesionální poslání.

"Nejdřív musíme objevit laboratoř, kde bychom měli, jak doufám, najít exaktní vysvětlení změny v chování grizonů."

"Je v hořejší galerii," informoval Ray. "Půjdu první, pro případ, že by nějaký Deneban přežil mou inspekční návštěvu."

Všichni vyrazili spěšně za androidem. Duck kráčející vedle Marka se naklonil k jeho uchu.

"Nechci malovat čerty na zeď, ale co bojový robot? I když nemá přímé řízení, může nás zničit sám, podle zabudovaného programu."

"Žádné nebezpečí nám už z téhle strany nehrozí. Ray ho v noci zneškodnil."

"Jak to ale mohl všechno dokázat? Sám jsem na vlastní oči viděl; jak jsi ho deaktivoval..."

Když si všiml Markova pobaveného úsměvu, zmlkl.

"Ray, i když je deaktivován, začíná jednat zcela autonomně v případě, že jsem v nebezpečí. V noci jsme spolu dost dlouho komunikovali. Ve skladu, kde byl zavřen, objevil dezintegrátor. Zapojit ho mu dalo dost práce, ale byla to jediná možnost jak vyřadit bojového robota. Naším přátelům to ale nemusíme vykládat."

Android prošel jedněmi dveřmi a skupinka kráčející mu v patách se ocitla v podlouhlé místnosti osvětlené luminiscenčními panely, zavěšenými u stropu. Na pultech stály vyrovnané řady skleněných válcovitých nádob, ve kterých se nacházely zárodky grizonů v různých vývojových stádiích. Složitá aparatura tvořená bludištěm trubic a nádrží zajišťovala zřejmě výživu embryí.

"Intenzivní umělý chov," vysvětloval Redberg. "Každé vajíčko je uměle oplodněno a zárodek se vyvíjí ve zkumavce. To také vysvětluje, proč se naráz objevovala početná stáda grizonů."

Exobiolog, rozrušený na nejvyšší míru, pobíhal po laboratoři od jednoho stolu ke druhému.

"Á, tady je to. Droga, kterou vpichovali zvířatům hned po narození."

Odebral několik vzorků a vpravil je do kovových zásobníků, které měl zavěšené na opasku.

"Podle mého názoru se jedná o nějakou psychotropní látku se zpožděným účinkem a s dlouhotrvajícím působením, až několik let."

Penny byl stále Birgit v patách jako věrný pes. Náhle ji odstrčil a vrhl se vpřed. Třemi skoky byl u rozměrné klece. Hlavou i drápy se snažil roztáhnout tyče. Za mřížovím byl uvězněn jeden z jeho druhů, s nádherně modře zbarvenou srstí. Když spatřil Pennyho dobývajícího se k němu, celý se roztřásl a začal vyrazet radostné skřeky.

Po chvíli Penny pochopil marnost svého počínání a obrátil se na Birgit. Kňučel a v jeho očích byl prosebný výraz.

"Vypadá to, že tu našel kamaráda," prohodil s úsměvem Duck.

"Spíš kamarádku," opravila ho Birgit. "Je to samička."

Grizon jemně, ale rozhodně postrkoval čumákem mladou dívku ke kleci.

"Co mám dělat?" obrátila se Birgit v rozpacích na Marka.

"Otevřete jí. Jeden grizon nebo dva..."

Jakmile se zamřížované dveře otevřely, oba ploskochodci si začali třít hlavy o sebe. Pozemšťané pobaveně sledovali toto zvířecí shledání. Penny na chvíli přestal a přivedl svou družku k Birgit, jako by je chtěl navzájem představit. Redberg si pro sebe hučel:

"To bude nejspíš samice, která jim po hormonální stimulaci poskytovala potřebná vajíčka."

Nenechal se však rozptýlit hrátkami obou zvířat a metodicky prohlížel vybavení laboratoře.

"Myslím, že jsem našel psychické zesilovače, které montovali do robotů."

"Vezměte jeden s sebou. Naši specialisté se mu podívají na zoubek," řekl Douglas.

"Nechci vás nějak prohánět, ale měli bychom odsud pomalu zmizet," ozval se Ray klidným hlasem. "Za pětatřicet minut vyletí tahle základna do povětří."

"Jak to můžete vědět," mručel Humber pochybovačně. "Teď, když jsou Denebané zlikvidováni, bychom si dopřát pár hodin odpočinku, než se zase ponoříme do těch hnusných bažin."

"Dělejte, jak myslíte," usklíbl se Mark, "ale musím vás upozornit, že jsem Rayovi nařídil, aby do skladiště zbraní a k energetickému generátoru umístil časované nálože."

Humber zbledl a vyblekotal:

"A myslíte jste na to, co by se stalo s námi, kdyby se nám nepodařilo uprchnout?"

Odpověděl mu Duck, který stěží potlačoval smích:

"Všichni bychom zemřeli s pocitem dobře splněného úkolu. Takže bych vám doporučoval, abyste si pospíšil. Jak znám Raye, je velice přesný a nic neponechá náhodě."

14

Slunce se už pomalu sklánělo k horizontu, když se pozemšťané, sledovaní dvěma grizony, vynořili z jeskyně na čerstvý vzduch. Spěšně sestupovali po kamenitém úbočí hory, uvolňující každou chvíli laviny sutí. Neurazili ani pět set metrů, když se země pod jejich nohama zatřásla. V místě, kde byl vchod do jeskyně s denebskou základnou, vyrazil oblak prachu:

"Noční můra skončila," vydechla s úlevou Birgit. "Obyvatelé Terranie XXVII. se budou zase moci vrátit k normálnímu životu."

"Neradujte se předčasně," zchladil její radost Duck. "Kdo ví, jaká překvapení nás třeba ještě čekají?"

Obě zvířata zakňučela a z hrdel se jim vydraly známé štěkavé zvuky. Pak se zastavila a střídavě pohlížela na kolonu, která pokračovala v sestupu a na nedaleké stromy.

"Zdá se, že naši přátelé dostali hlad," řekl Mark, sledující chování grizonů.

Birgit jim posunkem ruky naznačila, že se jde dál. K jejímu zklamání však zvířecí dvojice zamířila ke kaštanovníkům, porostlým lákavým šťavnatým listům.

Před západem slunce se skupinka ocitla na plošině, na které nocovala dva dny předtím.

"Přenocujeme tady," rozhodl Mark. "Bude tady rozhodně bezpečněji než v močálech."

"Proč se nevydáte ke kamionům sám?" přišel s novou iniciativou Humber. "Dojel byste do Armstrongville

a zařídil tam, aby pro nás poslali helijet."

"I kdyby nějaký volný měli, o čemž silně pochybuji, nerad bych vás tu nechal dva nebo tři dny samotné bez zásob. Navíc zapomínáte, že se tady po okolí potulují tlupy grizonů ovládané stále ještě roboty."

Ray rozdál zbývající výživné tablety a potom ze sebe svlékl denebanskou uniformu; kterou měl nataženou přes svůj lovecký oděv.

"Zbav se ho cestou v bažině, nesmíme tady zanechat žádné stopy," obrátil se na něho mentálně Mark, Ostatní se pomalu chystal ulehnout.

"Na té tvrdé skále se nedá vůbec ležet," stěžoval si Humber, "určitě v noci nezamhouřím oko."

"To dám raději přednost tomuhle kamennému loži, než posteli v tom denebském brlohu," prohlásila rezolutně Barbara.

Natáhla se na zem a řekla polohlasně:

"Nechcete mi dělat společnost, pane Douglasi? Když vás budu mít vedle sebe, budu se cítit bezpečněji."

Burk zrudlý rozpaky ani na okamžik nezaváhal a pospíšil si splnit Barbařino přání. O kousek dál bral Duck pod svou ochranu Birgit. Steeman se držel stranou a na rtech mu pohrával hořký úsměv. Na Markův dotaz po jeho příčině zamumlal s očima opřenýma do houstnouceho šera:

"Je to paradoxní. To, že jste nás zachránil, mě vlastně zkomplikovalo život. Zase budu muset čelit nepříjemné realitě. Smrt by byla elegantním řešením mých problémů."

"Určitě přijdete na jiné, příjemnější východisko." Steeman sotva znatelně zavrtěl hlavou.

"Po tom, co se stalo, vidím moje propojení s tou lidskou kreaturou Humberem jako víc než nereálné. A i kdybych se nakrásně přemohl, on bude po návratu na Zemi těžko stát o to, mít v blízkosti někoho, kdo byl svědkem jeho totálního selhání."

"Kdo ví, třeba se vám podaří najít jiného společníka."

"To je dost nepravděpodobné."

Změnil téma a pokračoval chraptivým hlasem.

"Jako specialista na výrobu robotů jsem s Redbergem detailně prozkoumal psychický emitor, kterým byli vybaveni falešní grizoni. Je to velice výkonné zařízení. Lámu si proto hlavu, jak mohl Penny nejenom odmítnout poslušnost, ale dokonce se vrhnout na Denebana."

"Třeba to bylo tím, že byl silně fixován na Birgit. Jeho mozek odmítl podvědomě přijmout rozkazy k jejímu zabití. Jakýsi druh mentální blokády."

"Dokázal by vzdorovat nanejvýše několik sekund. Bylo v tom určitě ještě něco jiného..."

Pohlédl upřeně na Marka a dodal:

"Teoreticky si lze představit, že by se nějakému výjimečně nadanému telepatovi podařilo narušit robotovo vysílání..."

"Možné je úplně všechno," připustil Mark s ústněvem. "Ray také vlastní psychický zesilovač."

"Na jehož vlny jste, jak se zdá, perfektně naladěni. Kdyby tomu tak nebylo, těžko byste tak najisto našel telekomunikační centrálu."

"Jsem na svého androida zvyklý," odpověděl vyhýbavě Mark. "Ale teď už bychom měli spát. Zítra nás čeká dlouhý pochod."

* * *

Východ slunce zastihl lovce připravené k odchodu. Přestože noc proběhla klidně, byly rysy pozemšťanů poznamenané únavou a bolely je všechny klouby a svaly.

Barbara, sledující Marka, který se pohyboval bez jakýchkoli problémů, na něj žertem zavolala:

"Nejste vy náhodou vyrobený z plastotitanu? Vypadáte, jako byste noc strávil na loži vystlaném růžovými květy."

"Mám docela dobrý trénink, ale přiznám se, že normální posteli bych vůbec nepohrdl."

Ve chvíli, kdy se chystali vyrazit, Birgit se radostně rozkřičela:

"Podívejte! Grizoni!"

Dva ploskochodci se k nim blížili dlouhými skoky. "To je Penny a jeho přítelkyně. Poznávám ho podle té bílé skvrny."

A skutečně: Za okamžik už byla obě zvířata u Birgit a nešetřila projevy radosti ze shledání.

Když se kolona dala na pochod, grizoni se k ní zcela samozřejmě připojili.

"Přece je nepovlečeme s sebou," reptal rozhořčeně Humber.

"A proč ne? Jejich instinkty nám mohou být užitečné," zamítl jeho protesty Mark.

Pochod byl vyčerpávající jak svou délkou tak monotónností. Jedině grizonům to nevadilo a byli zjevně spokojeni. Občas se vzdálili od skupinky, aby si pochutnali na různých bobulích nebo listech některých stromů.

Po zastávce, která se všem zdála až příliš krátká, znovu vyrazili.

"Zásoby jsme nechali v kamionech. Pokud chcete ještě dnes večeřet, musíme si pospíšet."

Ray kráčet na čele kolony pravidelným krokem a pečlivě sledoval terén před sebou, aby se ujistil, že se mu půda nepropadne pod nohama. Šli už dobrou hodinu, když si Mark všiml změny v chování grizonů. Do té doby se chovali jako malé, roz dováděné děti, které nemyslí na nic jiného než na hry nebo na to, jak získat nějaký pamlsek. Teď šli poslušně se skupinkou lidí, zaraženě se rozhlíželi a občas vyraželi ustrašené vzdechy.

"Rayi," oslovil Mark mentálně androida, "zapni všechny své detektory."

Míjeli právě jezero s nazelenalou vodou, jehož skutečné rozměry skrývaly chuchvalce mlhy, vznášející se nad hladinou. Náhle se z vody vynořila hlava. Obrovitá krychle nesená dlouhým krkem. Po ní následovalo monstrózní tělo s dvěma zakřivenými končetinami. Zvíře se podobalo nějakému druhohornímu pozemskému ještěru. Velké kulaté oči zářily nesnesitelným rudým svitem.

"To je psychosaurus," vykřikla s hlasem plným hrůzy Birigt. "Psycho..."

"Spěte, usněte..."

Markovy neurony zaplavily psychické vlny mimořádně silné intenzity. Pokusil se je odvrátit a současně se obrátil na Raye:

"Rayi, jsem paralyzován."

Rayova mentální odpověď byla slabá, zmatená.

"Odpoj svůj psychický zesilovač, rychle..."

Markovi se zdálo, že jeho oční víčka musí vážit přinejmenším metrů. S podivnou netečností sledoval, jak ještěr krok za krokem postupuje vpřed a jeho hlava se pomalu otáčí z jedné strany na druhou.

Psychosaurova tlama se otevřela a odhalila několik řad ostrých zubů. Mezi nimi kmital dlouhý, rozeklaný jazyk.

Mark v zoufalém pokusu zmobilizoval poslední zbytky vůle a zkoncentroval svoje myšlenky na Elzu.

Elza, jediná žena, kterou opravdu miloval! Milování s Elzou! Elza a Humber! Tato poslední představa v něm vyvolala prudkou vlnu vzteku, která zaplavila jeho mozek. Náhle mu už víčka nepřipadala tak těžká. Hlava obludy se teď kývala necelých šest metrů od nehybného Duka, který ji sledoval s přihloupým výrazem.

Markova ruka sklouzla k opasku a uchopila pažbu laserové pistole. Na zlomek sekundy uvolnil svou mentální přehradu, což se mu málem stalo osudným. Jeho oči se opět začaly zavírat, svaly ochably, spát, jenom spát... Humber se miluje Elzou! Hrůza a děs! Přival vzteku! Oči se mu otevřely. Odporná šupinatá hlava byla už docela blízko Duka. Napráhl laserovou pistoli a přiložil prst na spoušť. K jeho stisknutí musel vyvinout obrovské úsilí.

Vyšlehl rudý paprsek a zasáhl zvíře mezi jeho vypoulené oči. Psychický tlak okamžitě povolil. Markovi pronikl do uší řev zraněného zvířete, které couvlo o několik kroků zpět. Dlouhý ocas opatřený tmovitými výrůstky divoce bičoval vodu. Mladý muž vypálil podruhé. Laserový svazek zasáhl mohutný trup bez viditelného účinku. Ještěr se připravoval k novému útoku. Jeho oči žhnuly, mentální vlny zesílily.

"Jsem připraven!"

V uších Marka zazněl důvěrně známý Rayův hlas.

"Vypnul jsem psychický receptor."

Z robotova ukazováčku vytryskl laserový jiskřič, který psychosaurovi vypálil oko. Zvíře se zapotácelo a vlna bahnité vody, která se přitom zdvihla, zaplavila pozemšťany.

Ray přetékající nenávistí, která byla přímo úměrná velikostí nebezpečí hrozícího jeho příteli, pokračoval systematicky v palbě. Zasáhl několikrát hlavu a krk obludy. Mark se připojil a laserové paprsky bičovaly tělo psychosaura. Oddělil se kus hranaté lebky a z rány vytryskla nažloutlá tekutina. Konec se přiblížil.

Zvířeti podklesly končetiny a obrovský trup se pomalu sesul na bok. Ještě chvíli jím zachvívaly předsmrtné křeče a pak znehybněl. Mark si otřel zpocené čelo.

"Zatraceně! To byla ale odporná příšera. Doufám, že jsi to všechno natočil, pro pozemskou televizi to bude přímo lahůdka."

S.D.P.P. získávala prodejem vybraných nahrávek androidů někdy docela slušné vedlejší příjmy.

"Je mi líto, Marku. V první řadě tady nejsme pod hlavičkou Služby. Mimo to jsem byl paralyzován.

Psychický útok začal dříve než jsem stačil přepojit na automatický záznam."

Pomaloučku se začali z hypnózy probírat i ostatní členové skupiny. Mac Donaldovo probuzení provázela série šťavnatých nadávek. Pohlédl na mohutné tělo ležící v bahně a škulbl sebou.

"Příležitostně mi připomeň, že ti dlužím láhev skotské. Jestli jsem to dobře pochopil, málem jsem téhle bestii posloužil jako předkrm."

Zachytil do náruče Birgit, která se nebezpečně zapotácela.

"Úžasně!" rozplýval se nadšeně Redberg. "Nikdy bych nevěřil, že něco podobného může existovat."

"Budete moci vypracovat zajímavou zprávu pro Exobiologickou společnost," uzavřel Steeman. "Výtečná práce, Marku."

Stone pokrčil rameny.

"Poděkování si zaslouží především Ray."

"Připadalo mi to, že je také vyřazen z činnosti. Jenom dobrý telepat..."

Steeman se pousmál, aniž by dokončil větu. Teď už byli vzhůru všichni členové výpravy. Pouze oba grizoni stále spali nataženi těsně vedle sebe na zemi.

"Birgit, pokuste se je probudit. Musíme okamžitě znovu vyrazit."

Jediný Humber, jak už bylo jeho zvykem, měl námitky. Za uplynulých čtyřicet osm hodin se jeho tváře svažovaly a pod očima se mu rýsovaly velké tmavé kruhy. Vzezření sportovně založeného playboye dostalo vážné trhliny.

"Cožpak nikdy nemyslíte na ostatní?" rozčiloval se. "Po takovém úděsném zážitku si zasloužíme trochu odpočinku."

"Dopřejeme si jej raději dál odsud. Kdoví, jestli tohle roztomilé zvířátko tady nemá nějaké další příbuzné. Nerad bych se ocitl na jejich jídelním lístku. Podívejte, grizoni se sotva probrali, ale už zase kňučí, jako by cítili nějaké nebezpečí."

"Neříkejte mi, že se řídíte podle reakcí těch zvířat," nedal se odbýt Humber.

"Spoléhám na ně víc, než na rozumy lidí z města. Jestli chcete, tak si tady zůstaňte, já odcházím."

Udělal sotva tři kroky, když se grizoni postavili a čenichy postrkovali Birgit, aby ho následovala.

"Zdá se, že naši přátelé mají stejné úmysly jako ty," konstatoval pobaveně Duck.

Kladina jezera začala náhle vřít. Mrtvola psychosaura přilákala množství krokodýlů, kteří zahájili svou hostinu: A jakoby to nestačilo, ve výseku oblohy nad nimi se objevilo několik kroužících arabasů.

To přimělo Humbera, aby zmlkl a poslušně se zařadil do kolony.

Únava se začala projevovat čím dál tím citelněji. Zapomněli jak dlouho již jdou a dostali se do stádia, kdy přestali vnímat okolní krajinu. Poslední zbytky jejich vůle se soustředily na jedinou činnost: klást jednu nohu před druhou. Jeden krok, ještě jeden... Burk Douglas namáhavě oddechoval, ale nepřestával podpírat Barbaru, která kráčela jako náměsíčná.

Birgityni pihy zmizely pod vrstvou bahna. Jedině Duckova svalnatá paže jí bránila, aby se nezhroutila.

Čas od času nevybírává kletba prozradila, že některý z členů skupiny upadl.

První to vzdal Humber. Zakopl o ulomenou větev a svalil se do mazlavého bláta na okraji velké louže.

"Dost! Dost už!" skučel. "Už neudělám jediný krok."

"Vstaňte!" nařídil mu Mark. "Za necelou hodinu jsme u našich vozů."

Potom vytáhl laserovou pistoli a namířil ji směrem k ležícímu Humberovi. Průmyslníkův obličej se strachem rozplízl v beztvorou hmotu.

"Ne... to nemůžete... byla by to vražda..." blekotal.

Vytryskl červený paprsek a udeřil do vody, necelý metr od něho. Ozval se výkřik hrůzy.

"Chtěl jste mě zabít," vzlykal.

Barbara úsečným hlasem zarazila rodící se nervový šok.

"Podívejte se konečně vedle sebe! Vpravo!"

Na hladině kaluže plavala břichem vzhůru mrtvá ryba. Vůči zbytku těla měla neúměrně velkou hlavu. V pootevřené tlamě svítila řada špičatých zubů.

"Je to dravá ryba. Nebýt Marka, byl jste teď už samá krev. Místo toho nařikání byste mu měl poděkovat."

Humber nevěřícně zavrtěl hlavou s očima upřeným na zubatou tlamu. Pomalu se zvedl z bláta. Mark mezitím už vykročil, aby se vyhnul případným projevům vděčnosti, i když to bylo málo pravděpodobné. Den se chýlil ke svému konci a bažiny se nořily do neskutečného modrozeleného příšeří. Konečně zcela vyčerpaná skupina dorazila ke kamionům. Mark pohlédl na hodinky a řekl:

"Dáme si dobrou večeři a pak si řekneme co dál."

Birgit se chtěla vyšplhat do kabiny jednoho z kamionů. Už byla málem uvnitř, když do ní Penny strčil tak nešetrně, že spadla zpátky na zem. Dívka se chystala říci něco ostrého na jeho adresu, když spatřila, jak grizon máchl bleskově tlapou před sebe. Vzápětí se v jeho drápech zmítal dlouhý, černý had s trojúhelníkovou hlavou.

Penny si okamžik zvědavě plaza prohlížel a pak ho prudce odhodil do nedalekého jezírka.

"Bahenní zmije!" vyrazila ze sebe Birgit. "Zachránil jsi mi život, Penny."

S radostným dojetím objala huňatou grizonovu hlavu a políbila ho na čenich. Zvíře na toto gesto zareagovalo sérií krátkých nadšených zašteknutí.

"Rayi, prohlédni oba kamiony, abychom si byli jisti, že nás tam nečekají další podobná překvapení."

Android uposlechl a když skončil s prohlídkou, otevřel několik konzerv s jídlem. Když míjel grizony, na chvíli zaváhal. Potom před jejich chtivými pohledy kapituloval a nandal každému z nich slušnou porci. Zvířata to kvitovala radostným kňučením.

Pozemšťané zmožení únavou jedli mlčky. Když Mark spořádal svůj příděl, obrátil se na Ducka:

"Myslíš, že jsi ve formě?"

Mac Donald zakroutil nevěřícně hlavou a pak se protáhl, až mu v kloubech zapraskalo.

"Samozřejmě, jak jinak," řekl pohřebním hlasem. "Rozkošná procházka idylickou přírodou jako aperitiv, potom příjemná siesta na břehu kouzelného jezírka. Společnost 'Hunter Service' dělá pro pohodlí svého personálu maximum."

"To rád slyším," zašklebil se Mark. "Pojedeme tedy v noci. Ray bude řídit první vozidlo a my se vystřídáme u volantu druhého. Rád bych byl co nejdříve v Armstrong-ville."

"Vřelé díky za péči a důvěru, kterou věnuješ mé maličkosti," opáčil ironicky Duck.

15

Pomalu začínalo svítat a kamiony stále ještě uháněly po silnici vedoucí k Armstrong-ville. Duck spal opřený o Birgit, která měla položenou hlavu na jeho rameni. Na podlaze podřimovali oba grizoni. Než vyjeli, došlo mezi Humberem a mladou dívkou k slovní šarvátce. Muž nechtěl, aby zvířata cestovala s nimi, zatímco Birgit oponovala, že je nemůže nechat v této nehostinné krajině, kde nerostly žádné stromy vhodné k jejich obživě. Mark ukončil spor tak, že grizoni budou cestovat ve druhém kamionu a zákazníci se přesunou do prvního.

Mark se s pažemi na volantu protáhl a zívnu. Řídil větší část noci, protože unavený Duck to po dvou hodinách vzdal.

"Hlavu vzhůru! Za dvě hodinky jsme u cíle." Rayovy myšlenky byly naplněny soucitem. "Chceš udělat krátkou zastávku na snídani?"

"Raději bych pokračoval dál!"

"Máš právo na dvojitou dávku vitamínů. Neraď vidím, když čerpáš ze svých energetických rezerv."

"Tak dobrá, maminko, ale jenom na chvíli!"

Krátce po tom, co se znovu rozjeli; se z Duckova hrudníku vydral chraptivý vzdech a muž se probudil. Protřel si energicky oči a při pohledu na Marka zahučel:

"Příroda je nespravedlivá! Všichni lidé si nejsou rovni."

"Nezdá se ti, že na filozofování je příliš brzy?" Mac Donald se však nedal umlčet a pokračoval:

"Jak to, že dokážeš tak dlouho vzdorovat únavě? Já osobně bych mohl spát klidně ještě celý den:"

"Já na rozdíl od tebe žiji střídavě a nepodkopávám si zdraví nadměrným hýřením."

Duck se polekaně podíval na Birgit. Když se ujistil, že spí, ohradil se polohlasně:

"Nechtěj mě rozesmát! Rozdíl mezi námi je pouze v tom, že svou zpustlost dokážeš lépe kamuflovat."

Natáhl se za sebe do krabice se zásobami. "Potřebuji doplnit energii. Chceš..."

Neměl čas větu dokončit. Ray zabrzdil a strhl svůj vůz ke krajnici. Mark se zastavil vedle něho.

V dálce pod nimi se rýsovaly první domy Armstrong-ville. Početná tlupa grizonů na ně právě podnikala soustředěný útok. Přitom obránců, jak se zdálo, nebylo mnoho.

"Doufám, že se nechcete vrhnout do toho pekla," staral se Humber.

Mark rychle uvažoval.

"Myslím, že to nebude nutné."

"Rayi, zapoj svůj antigrav. Proletíš nad zvířaty a vyhledáš robota, který je řídí. Až ho zničíš, vrátíš se zpět."

Android okamžitě odstartoval. Mark opět, kdoví už pokolikáté, v duchu blahorečil konstruktérům, kteří odvedli tak dokonalou práci. Steeman, úplně jako u vytržení se naklonil k Markovi a tiše mu řekl:

"Mohli bychom zvýšit jeho výkon aniž by to bylo na úkor energetických zdrojů. Už mám ten problém do značné míry rozpracovaný."

Ray, všechny detektory v činnosti, pátral nad tlupou grizonů. Lokalizování automatu mu zabralo několik minut. Robot se držel dost zpátky. Jakoby vytušil nebezpečí, dal se náhle na kvapný ústup.

"Pozor na naše dva grizony," varoval Duck: "Mohli by se dostat do sféry vlivu té mašiny a zdivočet."

"Za okamžik bude po nebezpečí," reagoval Mark. "Podívej se!"

Ray plavně zamířil k jednomu ze zvířat a uvedl do činnosti svůj digitální laser. Modré stvoření se zapotácelo a po několika klopýtavých krocích se zhroutilo na zem.

"Na obyčejného domácího robota si vede velice dobře," neodpustil si Paul ironickou poznámku:

"Ještě lépe, než si vůbec dovedete představit," vrátil mu ironii Mark. "Nebýt jeho, už jsem dávno mrtvý muž."

Část grizonů, zbavena psychických příkazů, se nerozhodně zastavila. Potom se jejich uspořádaná formace začala rychle rozptylovat. Její členové odcházeli do blízkého lesa hledat něco na zub. Mark se obrátil k Birgit.

"Měla byste nějak přesvědčit svoje přátele, aby se přidali ke svým druhům. Přijet s nimi do Armstrong-ville by asi nebylo příliš moudré. Obyvatelé jsou teď na grizony dosti alergičtí a nejspíš by je zabili dříve, než bychom jim stačili něco vysvětlit."

"Asi máte pravdu, i když je mi to lito."

Ukázala prstem na hájek kaštanovníků. Zvířata její gesto zřejmě pochopila, protože seskočila z kamionu. Samice okamžitě zamířila ke skupince stromů s velkými listy, ale Penny zůstal stát a otočil tázavě hlavu k Birgit.

"Běž! Jen běž!" pobídla ho dívka s očima plnými slz. Ploskochodec ještě chvilku váhal, ale pak se spustil na všechny čtyři a rozběhl se za svou družkou.

Ray už seděl za volantem a malý konvoj se znovu rozjel. K prvním domům dorazili za necelých deset minut. Tam jim cestu přehradila barikáda obsazená ozbrojenými muži. Vysoký tmavovlasý chlapík s tvářemi pokrytými stništěm vousu oslovil Marka:

"Jak se vám mohlo podařit projet? Je tady všude spousta grizonů a útočí s malými přestávkami už druhý den."

Mark odpověděl dřív než se mohli ozvat jeho druhové.

"Viděli jsme je rozcházet se do lesa. Myslím, že teď pár dnů dají pokoj."

Muž si hřbetem ruky otřel čelo. "Kéž byste měl pravdu!"

Když si všiml jejich oděvů pokrytých vrstvou zaschlého bláta a prachu, zeptal se:

"Odkud vlastně přijíždíte?"

"Vracíme se z jedné velice povedené projížďky. Potřebovali bychom se co nejdříve setkat s guvernérem."

"Je v paláci. Obranná rada má právě mimořádné zasedání. Pochybuji, že bude mít čas vás přijmout."

Mark se okamžitě rozhodl.

"Zavez skupinu do hotelu, Ducku! Birgit a já se neprodleně vydáme ke guvernérovi."

Před znechuceným pohledem přítele rychle pokračoval:

"Já vím, že můj zevnějšek není právě v souladu s přijímacím protokolem, ale jsem přesvědčen, že Anderse bude spíš zajímat co mu sdělím, než jak vypadám. Ray se mnou zůstane v kontaktu."

Před guvernérovým palácem se tísnil početný dav. Birgit proto obešla budovu a dostala se s Markem dovnitř zadními dveřmi, které nebyly kupodivu střežené. Rada zasedala v malém sále, ale průběh jednání se přenášel na velkou trojrozměrnou obrazovku, před kterou postávalo množství diváků.

Nějaký urostlý muž s kulatým obličejem a zarudlými tvářemi právě vášnivě diskutovala

"Opakuji vám, Andersi, situace je katastrofální. Grizoni nás zcela obklíčili a od včerejška na nás bez přestání dotírají."

"Sestavil jsem oddíl dobrovolníků, kteří bojují na okrajích města," reagoval břitce guvernér. "Vidím, Murdoku, že ani vy, ani vaši přátelé, jste se k němu nepřipojili."

"Děláte vždycky jenom to nejnutnější a až na poslední chvíli, zatímco situace dávno dozrála k radikálnímu řešení. Už měsíce marně žádáme od Země pomoc..."

"Smlouva uzavřená mezi Zemí a Denebem zakazuje..."

"To jsou jenom tlachy," skočil mu hrubě do řeči Murdok.

"Je to jenom výmluva, kterou se zaštití uje vláda Pozemské Unie. Denebané jsou přístupni jakékoli diskusi a kdyby je o to Země požádala, určitě by jí vyhověli. Přiznejme si už konečně, že nás odepsali a nechtějí s námi mít, podle nich, zbytečné výdaje. To je totiž ten pravý důvod!"

"A co tedy navrhuje?"

"Existuje jenom jediné východisko a vy dobře víte jaké. Musíme přerušit styky s Pozemskou Unií a požádat o připojení k Denebskému císařství. To je nezbytná podmínka, aby nám Denebané přišli na pomoc. Myslete na všechny naše spoluobčany, kteří jsou v tuto chvíli odsouzeni k smrti. Žádám, aby se okamžitě hlasovalo! Každá ztracená minuta jenom zhoršuje naše ztráty."

Bylo jasné, že Murdok má zajištěnou většinu, jinak by nevystupoval tak suverénně. Mark zašeptal Birgit:

"Zaříd'te, aby váš strýc dostal zprávu, že se grizoni stáhli od hranic města. Zdá se, že o tom zatím neví."

Birgit rychle napsala několik slov na lístek a podala jej službu konajícímu zřízenci. Muž chvíli váhal, ale rozhodný tón dívčina hlasu ho přesvědčil.

Na obrazovce zatím Murdok pokračoval ve svém řečnění.

"Ujist' uji vás, že jenom Denebané budou mít dost odvahy přijít nám na pomoc a zajistit naši bezpečnost. Jsou to vynikající bojovníci. Pozemská propaganda se nám snaží vykreslit Denebské císařství jako diktátorský režim. Pravda je ale jiná: Denebané pouze dávají přednost pořádku před anarchií, disciplíně před demagogií. Nesmýšlíte snad podobně?"

Anders, který si právě přečetl vzkaz od Birgit, ho rázně přerušil:

"Právě jsem dostal zprávu, že grizoni zastavili útok a rozptýlili se do lesů. Máme tedy chvíli klidu."

Navrhuji přerušit zasedání, abychom si mohli opatřit podrobnější informace o situaci."

Murdok oponoval, ale většina členů rady guvernérovův návrh podpořila. O pár minut později už guvernér držel svou neteř v náručí.

"Tak jsi se vrátila! Měl jsem o tebe velký strach! Pojd'me do mé kanceláře."

Mark poněkud nešetrně přerušil Birgit, která se začala utápět v podrobnostech a stručně shrnul výsledky jejich pátrání. Na Andersově čele se objevila hluboká vráska.

"Denebská základna je sice zničena, ale zbývají grizoni-roboti. Pokud je nezlikvidujeme, budou jimi ovládaná zvířata stále nebezpečná. Chce to vyslat jeden nebo více helijetů vybavených příslušnými detektory," uzavřel své hlášení Mark.

Guvernér souhlasně pokýval hlavou a na jeho rtech se objevil sotva znatelný úsměv.

"Jste obdivuhodně výkonný organizátor turistických výprav, pane Stone. Blahopřeji vám a zároveň vám děkuji."

"Bohužel po ztrátě spojení se svou zdejší základnou už Denebanům jistě došlo, že se tu něco děje."

Nevylučuji proto z jejich strany jakoukoli reakci, včetně přímého útoku na planetu."

Sotva stačil dokončit svou větu, když se na chodbě ozval hluk doprovázený výkřiky. Náhle se rozlétly dveře a dovnitř vpadl Murdok doprovázený asi desítkou ozbrojených mužů. Guvernér chtěl vstát, ale byl

hrubě vtlačen zpět do křesla.

"Co znamená -"

"Jste zbaven své funkce," rozkřičel se Murdok. "Já a skupina zodpovědných občanů jsme se rozhodli vzít věci do vlastních rukou. Půjďte s námi!"

Obrátil se k Markovi a vyštěkl:

"Vy také! Jako tajného pozemského agenta vás budeme soudit později."

"Jsem cestovní agent, nikoli tajný," opravil ho ironicky Mark. "Za co bych měl být souzen?"

"Pokusili jste se... narušit..."

"Akci ‚grizon‘ připravenou vašimi denebskými přáteli!"

Murdok prudce zrudl.

"Uvidíme, budete-li tak drzý před popravčí četou."

Obrátil se ke svému doprovodu a rozkázal:

"Zavřete je ve sklepe. Ať jsou bez přestání pod dozorem!"

Markovi odebrali jeho laserovou pistoli a nešetřně s ním smýkli ke dveřím. Guvernér se rozkřikl:

"Protestuji! Odvolat mě může jedině Nejvyšší rada!" Místnost bez oken a plná všelijakého haraburdí pokrytého nánosy prachu se stala celou zajatců.

V okamžiku, kdy se těžké veřeje zavíraly, si Mark neodpustil komentář k jejich věznilům:

"Mějte se na pozor! Denebané jsou daleko a grizoni stále ještě nebezpeční."

Murdokovy rty se zkrivily do úsměšku.

"Dvě hodiny poté, co odvysíláme své prohlášení o připojení k Denebskému císařství, se už nebudeme mít čeho bát!"

"To je hrubý omyl! Politováníhodná nehoda zničila jistou jeskyni v horách."

Murdok pobledl a vrhl znepokojený pohled na muže, kteří ho doprovázeli. Potom prudce přibouchl dveře.

"Kdyby se Murdokovi podařilo odvysílat výzvu Denebanům, znamenalo by to katastrofu. Kde je umístěn váš hyperprostorový vysílač?"

"V paláci," odpověděl Anders. "Netušil jsem, že se Murdok odhodlá k přímé vzpouře, ale myšlenka na poselství Denebanům o pomoc není nová. Šušká se to už několik týdnů a někdo se postaral o její rozšíření mezi obyvatelstvo. Proto jsem před časem vyřadil vysílač z provozu. Jedině zkušený odborník by dokázal odhalit příčinu ‚poruchy‘."

To nám dává přinejmenším několik hodin času," poznamenal Mark.

V tom okamžiku k němu dorazily mentální vlny Raye, naplněné úzkostí. Byly nezvykle slabé:

"Marku, byli jsme v restauraci... Skupina ozbrojených mužů... Nechal jsem se zaskočit... Laserový paprsek... Energie téměř na nule. Sbohem... Už nikdy..."

Emise skončila a zanechala Marka zcela konsternovaného. Birgit jím energicky zatřásla.

"Co se vám stalo? Vypadáte hrozně!"

Vstal. Bolest ustoupila, aby přenechala místo vzteku. Popadla ho šílená zuřivost! Musí vidět Raye... okamžitě... Třeba by mu mohl ještě pomoci...

Jeho pohled se zastavil na dřevěných dveřích, které vypadaly velice solidně. Vzápětí vymrštil pravou nohu ve stylu techniky karate. Kopnutí, vedené s mimořádnou prudkostí, způsobilo, že jedno prkno dveří prasklo.

Mart dopadl na záda. Před nechápavým pohledem guvernéra a jeho neteře znovu vyskočil a zopakoval svůj útok. Druhý náraz stejně jako předešlý způsobil, že dřevo povalilo. Jeden z hlídačů přivolaný hlukem stanul před rozbitými dveřmi. Inkasoval ránu pěstí do obličeje, která ho srazila k zemi.

Muž vytahoval svou zbraň a druhou rukou si sáhl na zasažený nos. Když spatřil na dlani skvrnu krve, vyděšeně zajechel.

Druhý strážný namířil hlaveň své zbraně na Marka. Naštěstí pro Marka to nebyl profesionál, ale prostý osadník, kterého zaskočily události. Nestiskl proto spoušť, ale spokojil se s výstrahou:

"Ani hnout nebo střelím!"

Vztek, který zaplavil Markovo nitro, mu zabránil racionálně uvažovat. Nahrbil se jako šelma, uvolnil všechny svoje svaly a pak se jako pružina vymrštil vpřed. Jeho levá ruka srazila hlaveň z původního

směru, takže laserový paprsek zasáhl stěnu chodby. Vzápětí vrazil temenem hlavy do břicha svého protivníka, kterého náraz srazil na záda. Neměl čas ani vykřiknout, natož se znovu postavit na nohy. Nad hlavou se mu mihla Markova ruka a malíková hrana ho zasáhla do čela. Okamžitě ztratil vědomí. Mark se zmocnil jeho zbraně a vyrazil tryskem po chodbě, aniž by věnoval pohled svým obětem, či guvernérovi. Vyběhl po schodišti, které ústilo na širokou chodbu. Tady na chvíli zaváhal, kterým směrem se má vydat. To umožnilo Birgit, že ho dostihla. Celá zadýchaná ze sebe s námahou vyrazela:

"Kam vlastně běžíte

"Do hotelu! Naši přátelé jsou v nebezpečí!"

"To musíme tudy! Pokusíme se dostat k zadnímu vchodu. Kamion by měl stát ještě na ulici, kde jsme ho nechali."

"Ne!"

Strýc mladé ženy, s tváří fialovou námahou a rozčilením stál za nimi.

"Ne, náš úkol je varovat Zemi! Unie se musí dozvědět o zrádných plánech Denebanů, o vybudování tajné základny na naší planetě a Murdokově pokusu o převrat. Tak bude mít dostatečné argumenty pro nátlakové jednání s císařstvím. Jestli se ale Murdokovi podaří odvysílat prohlášení dříve než nám naši zprávu, bude pozemská vláda právně bezmocná."

Když viděl, že Mark váhá, dodal naléhavě.

"Prosím vás o to! Máte v rukou bytí a nebytí mého lidu!"

Mark hlasitě vydechl jako boxer, který se právě probral po knockautu. Anders měl pravdu! Kdyby běžel k hotelu, zahrával by si se životy všech kolonistů.

Zkoncentroval maximálně svou vůli, aby zapudil neodbytnou představu Raye jako mrtvého trupu z titanoplastu, bez vzpomínek, bez společných zážitků...

S očima zamženýma podivnou vlhkostí, se mu vydralo z hrdla:

"Kde je telekomunikační sál?"

16

"Jsou to tamhlety další dveře," zašeptala Birgit.

Měli štěstí, že prošli celé poschodí, aniž by kohokoli potkali. Mark přiložil ucho na veřeje. Nezaslechl žádné zvuky. Ujistil se, že mladá dívka a její strýc jsou za ním a vnikl do místnosti.

"Odhod'te zbraně! A ruce vzhůru!"

Rozkaz zazněl jako prásknutí bičem. V sále byl Murdok a čtyři jeho ozbrojenci. Mark se zastavil a namířil svou laserovou pistoli na samozvaného guvernéra. Ten se zlověstně usmíval.

"Když mě informovali o vašem útěku, byl jsem si jist, že přijдете sem. No tak, odhod'te zbraň, nebo vás dám na místě zastřelit!"

V Markových neuronech zuřila bouře. Prohrával na všech frontách! Ray byl zničen, Elza si vezme někoho jiného, Země nebude včas informována o denebské hrozbě! Nádherný výsledek! Zpackal co mohl!

Murdok netrpělivě zopakoval svou výstrahu. Mark mu okamžik hleděl mlčky do očí a potom lhostejným hlasem řekl:

"Prosím, jen si poslužte! Možná vám ale ušlo, že vy budete mrtvý dřív než já!"

Murdok zcela pod dojmem svého triumfu skutečně nepostřehl, že stojí přesně v linii výstřelu svého protivníka. Rysy se mu křečovitě stáhly a udělal nesmělý pokus o úkrok stranou. Markova další slova ho však doslova přibila k podlaze.

"Jestli se hnete, vystřelím první."

"Moji lidé vás zabijí jako psa."

"O tom nepochybují; ale než umřu, budu mít zadostiučinění, že jsem udělal něco užitečného pro tuto planetu tím, že jsem ji zbavil jednoho zrádného lotra. Tak co, kdo z nás lpí více na životě?"

Tato na první pohled patová situace nemohla trvat věčně. Murdok se i přes Markovu výstrahu kousek po kousku posunoval doprava. Snažil se ukrýt za jednoho ze svých mužů. Pozemšťan zase velice pomalu ustupoval v naději, že Birgit se podaří překročit nepozorovaně práh dveří ven. Murdok se znovu pokusil odradit svého protivníka od jeho úmyslu:

"Když se vzdáte, máte mé slovo, že se vám nic zlého nestane. Za pár dní se budete moci vrátit na palubu vašeho astronefu se všemi, kteří s vámi budou chtít jít."

"V roli d'ábla pokušitele nejste dvakrát přesvědčivý," reagoval výsměšně Mark. "Oba dva víme, že tak nepříjemné svědky nemůžete v žádném případě nechat naživu."

"Mýlíte se!" ozval se Murdok a snažil se vložit do svého hlasu upřímný tón.

Z chodby k nim dolehl zvuk vzdálených kroků. Mark si uvědomil, že za chvíli bude ve dvou ohních. Musí jednat rychle!

"Kvůli své falešné pýše jste odsoudil k smrti vaše přátele," pokračoval Murdok.

"Rychlá smrt je vysvobozením ve srovnání s otroctvím, ke kterému chcete vy odsoudit své přátele tím, že sem pozvete Denebany. Nejsou právě dvakrát přívětivými pány na planetě, kterou okupují. Přijdete na to sami. Jenže už bude pozdě! Země nebude riskovat všeobecný válečný konflikt kvůli hrstce zbedněnců, kteří si sami rozhodli o svém osudu!"

Jeden z ozbrojenců se probral ze své apatie.

"Co je tohle za řeči, Murdoku? Denebané nám přece mají poslat materiální pomoc a ne se usadit na Terranii XXVIL"

"Konstatuji," navázal ihned Mark, "že jste opomněl svým druhům povědět o existenci tajné denebanské základny na této planetě."

"Lže!" zaječel Murdok. "Nevěřte mu! Lže, aby si zachránil život!"

"Chcete, abych je dopravil do jisté jeskyně v horách, kousek na sever od močálů?"

Zrádce, který se v tu chvíli úplně přestal ovládat, se rozkřičel přeskakujícím hlasem:

"Střílejte! Střílejte, je to rozkaz!"

Když viděl, že jeho lidé váhají, uchopil pažbu laserové pistole, která visela v pouzdru na jeho opasku. Mark na jednu drahocennou sekundu zaváhal. Náhle ho zezadu uchopily dvě silné paže a strhly ho zpět. Stačil jen zahlédnout robustní postavu, která zaujala jeho místo. Jemu určený smrtící paprsek na ni dopadl a při styku se silovým polem se změnil v prskající a kroutící se fialové hádky. Příchozí napráhl paži a Murdok se zhroutil s černým otvorem uprostřed čela. Ostatní muži spěšně začali odhazovat zbraně a ve chvíli měli všichni ruce nad hlavou.

"Pane Andersi... guvernére... vzdáváme se!" volal s úzkostí v hlase muž, který před chvílí diskutoval s Murdokem. "Přísahám vám, že jsme nevěděli..."

Mark už ho neposlouchal. Jeho pohled se zaměřil na mohutnou postavu... Ray... To přece není možné?... Mac Donald, Douglas a Steeman, byli tam všichni, s puškami v rukou.

"Vidím, že jsme dorazili právě včas," ozval s Douglas. "Pane guvernére, teď, když je iniciátor převratu zneškodněn, myslím, že můžete vzít situaci zase do svých rukou. Cestou sem jsme nenarazili na žádný odpor. Jenom náš android, který velice spěchal, vyřídil několik strážných."

"Až se proberou, budou mít určitě zatracenou migrénu," přidal se Duck. "Ray totiž neměl právě nejlepší náladu."

Anders, který se konečně vzpamatoval z překvapení, potřásl nevěřičně hlavou a pak se obrátil ke čtyřem kolonistům stojícím stále s rukama nahoře.

"Ohlašte Murdokovu smrt a konec vzpoury. Schůze Rady začne za půl hodiny."

Zamířil k hyperprostorovému vysílači a chvíli u něho něco kutil. Na Markův tázavý pohled vysvětlil: "Za pár minut by mělo být všechno v pořádku a můžeme začít vysílat. Chci se obrátit přímo na prezidenta. Byl bych rád, kdybyste byl při tom se mnou a potvrdil moje slova. Svět se musí dozvědět, že jsme se stali obětí denebské agrese."

Mark s obočím svrašťelým usilovným přemýšlením se rychle rozhodl:

"Pane guvernére, mohu vás požádat o rozhovor v soukromí?"

Překvapený Anders mechanicky přisvědčil a Mark výmluvným gestem naznačil svým přátelům, aby je nechali o samotě.

"Proč ta tajuplná gesta?"

"Pane guvernére, v několika hodinách by se vám mělo podařit zavést v Armstrong-ville pořádek. Když bude třeba, moji přátelé vám pomohou. Znáám už způsob, jak eliminovat nebezpečné grizony. To zabere zhruba několik týdnů. Jestli teď zavoláte prezidenta; Denebané vaše hlášení zachytí, dozvědí se tak o

nezdaru svého pokusu. Zatím se mohou o tom, co se skutečně stalo, jenom dohadovat. Pokud ale budou mít v tomto okamžiku jistotu, může to z jejich strany vyprovokovat neuváženou reakci a to tím spíše, že nebudou chtít před ostatním světem ztratit tvář."

"Před nemůžeme nechat prezidenta bez informací..."

"Postarám se, aby se všechno dozvěděl, ale bezpečnější cestou. Rozhodne se potom podle svého uvážení. Žádám vás pouze o několik hodin."

Anders chvíli mlčel. Čelo se mu pokrylo vráskami. Dvakrát už, už otvíral ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Nakonec zřejmě došel k rozhodnutí, protože jeho pohled se rozjasnil.

"Nejspíše máte pravdu... něco na tom bude. Pokud všichni agenti cestovních kanceláří mají vaše kvality, měli bychom tady rychle otevřít nějakou školu s touto specializací. Dávám vám dvacet čtyři hodin.

Informujte mě o reakcích vašich oficiálních představitelů."

V chodbě se objevil úředník a poklusem k nim zamířil. Sotva popadaje dechu oslovil guvernéra:

"Rada je už pohromadě a očekává vás, pane. Všechny ozbrojené skupiny se rozhodly podřídit se vašemu velení. Včetně nedávných vzbouřenců."

17

Na město se už snášela noc, když pozemšťané opouštěli palác guvernéra. Birgit zůstala se svým strýcem. Duck s námahou se škrábající do kamionu ze sebe vypravil:

"Doufám, že alespoň jeden večer tady strávíme v klidu."

Mark si třel oči zrudlé únavou.

„Já bohužel ještě nekončím! Vysadím vás u hotelu a pofrčím na astroport. Musím se konečně spojit s naší drahou Peggy:"

Když se vůz rozjel, zhroutil se na sedadle a vyrazil ze sebe s nefalšovanou úlevou:

"Pro boha živého, Rayi, tys mi dal! Už jsem málem uvěřil, že tě zničili! Jestli z toho teď budu mít tik, máš to na svědomí."

"Moc nechybělo a dopadlo to tak. Seděli jsme u baru, když do hotelu vtrhla, skupina ozbrojených kolonistů. Jeden z nich na mne začal bez jakékoli výstrahy pálit. Nestačil jsem zapojit ochranný štít. To byl právě ten moment, kdy jsem tě kontaktoval. Dál už nevím nic, moje paměťové krystaly jsou prázdné."

Steeman se s úsměvem vmísil do rozhovoru. Na jeho ještě mladistvém obličejí se zračilo vyčerpání, ale oči mu svítily uspokojením.

"Vzbouřenci nám oznámili, že se máme pokládat za zajatce a že nový guvernér nás vyslechne, jakmile bude mít čas. Nicméně dopustili se jedné chyby: ubednili okna a dveře a odešli. Venku nechali jenom dva strážné. To mi umožnilo podívat se, co je s Rayem."

Nasadil skromný výraz a pokračoval:

"Trochu se vyznám v kybernetice. Laserový paprsek oddělil hlavní přívodní kabel těsně u jeho výstupu z generátoru a způsobil ještě pár dalších, vesměs drobných škod. Půjčil jsem si od Redberga nějaké nástroje a pak už nebylo složité opravit přerušeny přívod energie. To Rayovi umožnilo znovu nabýt autonomie. Přerušení dodávky proudu bylo příliš krátké na to, aby poškodilo jeho paměťové krystaly."

"Proč jsi mi, Rayi, nedal vědět, že už jsi v pořádku?"

"Můj psychický vysílač byl rovněž poškozen. Tvoje myšlenky jsem sice vnímal, ale nemohl jsem odpovídat. To mě silně znepokojilo a rozhodl jsem se, že tě musím okamžitě najít."

Slova se jako profesionální kronikář ujal opět Steeman:

"Jakmile byl Ray reaktivován, začal se chovat tak zuřivě, že jsem si zpočátku myslel, jestli při střelbě nedošla k nějaké poruše v jeho programu. Teď je mi už jasné, že to způsobila až nevysvětlitelná náklonnost, kterou k vám cítí."

Potom dodal s mírně nepřítomným pohledem: "Budu se muset tímto fenoménem podrobněji zabývat. Je to nesmírně zajímavé. Není to poprvé, co se setkávám s touto formou... řekněme spřízněnosti... mezi člověkem a androidem."

Teď převzal štafetu vypravěče Burk Douglas:

"Jen co se váš android postavil znovu na nohy, pustil se do dveří svým laserem. Stráž na chodbě zřejmě

ani nepostřehla, odkud inkasovala údery, které ji okamžitě uspaly. Ray nepromluvil jediné slovo, ale bylo jasné; že je odhodlaný ke všemu. Steeman, Mac Donald a já jsme se proto rozhodli vydat se za ním, zatímco Humber, jak, je jeho zvykem, opět hystericky protestoval. Vchod do paláce střežili dva muži, které Ray doslova, smetl z cesty. Běželi jsme mu v patách, protože to vypadalo, že ví, kde vás má hledat. O jeho spěchu svědčí troje vyvrácené dveře v paláci."

Mark dlouze tiskl Steemanovi ruku s očima podivně zamženými.

"Díky," hučel dojatě. "Zachránil jste Raye."

Scénu jako vystřiženou z klasického dramatu přerušil příjezd vozu k hotelu.

"Ducku, vyříd' našim zákazníkům, že agentura 'Hunter Service' jim na vlastní náklady nabízí celodenní odpočinek. Další program si dohodneme zítra večer."

"Ty nebudeš spát tady?" divil se Duck. Mark s trpělivým výrazem opáčil:

"Musím se spojit s naší kanceláří. Počkám si na Neptunu na odpověď."

Mac Donald se tvářil nerozhodně. Tváře mu znachověly a vysoukal ze sebe:

"Pokud ti nemohu být v ničem užitečný, skočím za Birgit. Užila si toho dneska až až a nerad bych ji nechával v takovém stavu samotnou."

Mark se upřímně rozesmál:

"O.K.! Ale pamatuj si: stále ještě tu nemám slavnostní uniformu."

O dvacet minut později už byli na astroportu. Když se přiblížili k lodi, Ray řekl:

"Malý moment! Musím zrušit režim automatické obrany. Když jsem na misi, nevěřím ničemu."

Jakmile se ocitli na palubě Neptuna, Mark zamířil do pilotní kabiny. Posadil se před videorádio a zapnul spínače. Počítač ho informoval, že v New Yorku jsou dvě hodiny ráno. Po několika pokusech se mladý muž napojil na pozemskou přijímací anténu a nechal se přepojit na svou kancelář. Peggy se ozvala okamžitě. To dokládalo, že ponocuje u přijímače.

"Kapitán Stone! Konečně! Jsem moc ráda, že se ozýváte. Už jsme měli všichni starost. Doufám, že se vám nic zlého nepříhodovalo. Vypadáte ale hrozně!"

Měla pravdu. Markova vizáž nebyla příliš přitažlivá. Od jejich útěku z jeskyně Denebanů neměl možnost se pořádně umýt. Jeho tváře byly zarostlé několikadenním strništěm vousů, které místy překrývaly plástve zaschlého bláta.

"Všechno je v pořádku, Peggy. Ray odvysílá hlášení ve zrychleném režimu. Vy donesete nahrávku osobně generálovi. Je to mimořádně důležité; tak nesmíte ztratit ani minutu."

Když si všiml, že se Peggy podívala nenápadně na hodinky, dodal povzbudivě:

"Je zvyklý dostávat moje hlášení v noci, takže ho to moc nepřekvapí. Je to opravdu velice vážné, Peggy. Uvidíte, že až se seznámí s obsahem depeše, nebude mít na spaní ani pomyšlení a naopak vytáhne z postele řadu dalších významných osobností."

"Já vám to věřím, kapitáne. Mám všechno připraveno k nahrávání vaší zprávy."

"Díky! Řekněte Khovovi, že na jeho odpověď si počkám na Neptunu."

Mark přenechal místo Rayovi a přesunul se do, salonu. Tady si nalil velkou sklenku skotské. Byla to jeho oblíbená značka, kterou ho zásobovala Elza.

Otřásl se jakoby chtěl odehnat vlnu smutku, která se ho při té vzpomínce chystala zaplavit. Ray se objevil překvapivě brzy.

"Řekl bych, že delší pobyt v hygienickém zařízení ti může udělat jenom dobře," hlaholil ještě mezi dveřmi.

"Já se mezitím pokusím vylepšit kulinářské výtvoř distributoru. No a pak by sis mohl pár hodin zdřímnout."

Mark označil jeho návrh za velice sympatický. Dopil svou sklenici, ale stále nebyl schopen se úplně uvolnit. Náhle přidušeně zaklel.

"Rayi, oba jsme imbecilové! Okamžitě mi sežeň Ducka! Při troše štěstí bys ho měl ještě zastihnout v hotelu."

O pět minut později už na ně Mac Donaldova tvář zírala z obrazovky. Bylo vidět, že se před chvílí vynořil z koupelny a na sobě měl čistý oděv.

"Právě jsem na odchodu," informoval je nervózně. "Birgit mi volala..."

"Poslouchej mě dobře," přerušil ho Mark. "Mám strach, abychom neudělali nějakou chybu. Představ si

sám sebe na místě Denebanů: spojení s jejich základnou je už čtyřicet hodin přerušené, nevědí, jaká je situace v guvernérově sídle a neobdrželi žádost o pomoc, kterou očekávají. Co bys dělal na jejich místě?"

"Poslal bych sem někoho, aby na místě osobně prověřil situaci."

"A nebo rovnou ozbrojené posily! Každou chvíli se v tomto slunečním systému může vynořit jejich bitevní loď a já bych se nerad nechal chytit do pastí. Okamžitě startuji a ukryji Neptuna do stínu zdejšího přirozeného satelitu."

"Jak dlouho budeš pryč?"

"Přinejmenším do té doby, než obdržím instrukce od Neumana. Postarej se zatím o naše turisty. Co vlastně teď dělají?"

"Jsou přímo vzorní. Po těch uplynulých dvou dnech byli tak zmožení, že všichni spí. Jenom madame Nelsonová se upnula na Douglase a naposled jsem je viděl sedět společně u baru. Co jim mám povědět až se po tobě budou ptát?"

"Že jsem musel před návratem uskutečnit zkušební let Neptuna. Dobrou noc!"

18

Nepříjemně ostrý zvuk výstražného zařízení vytrhl Marka ze spánku. Klopýtaje únavou si navlékl kombinézu, natáhl boty a potom se klusem rozběhl do pilotní kabiny. Ray měl již zapojené monitory vnějších kamera

"Ze subprostoru se právě vynořil astronef a směřuje k Terranii XXVII. Má všechny charakteristiky denebského válečného plavidla. Zatím nás neobjevil, protože jsme ve stínu měsíce."

"Vypni radary, budeme používat jenom optický teleskop. Tahle loď má určité detektory radarových vln." Neznámý stroj pokračoval velkou rychlostí stejným směrem. V několika minutách se stabilizoval na stacionární oběžné dráze kolem planety.

"Vysílá zřejmě zprávu na planetu, pokusím se jeho relaci zachytit."

O pár sekund později se obrazovka rozzářila. Obraz nebyl příliš kvalitní vzhledem k tomu, že vysílací anténa byla nasměrována k Terranii. Přesto se u muže, který hovořil, daly postřehnout morfologické rysy Denebana.

"Mluví k vám kapitán Mordao! Pokud neuposlechnete mé příkazy, bude vaše město bombardováno. Máte na rozhodnutí deset minut."

Ray zručně přejížděl po klávesnici počítače.

"Tady to máme! Hledán Vesmírnou policií jako pirát, který začal svou dráhu teprve nedávno. Přepadení nákladních lodí, shodou okolností samých pozemských. Odsouzen v nepřítomnosti k trestu smrti."

Mezitím bandita pokračoval:

"Kde je loď, která parkovala na vašem astroportu?"

"Včera odstartovala, aniž by sdělila své důvody," odpovídal guvernér. V jeho hlase zaznívalo hluboké znepokojení.

Nájezdník byl zjevně velice dobře informován. "Žádám potraviny a veškerý materiál, který k vám byl v posledních dnech dopraven. Chci zaplnit skladovací prostory své lodi. Kromě toho mi vydáte lovce, kteří k vám přijeli ze Země. Jsou bohatí a já budu požadovat přiměřené výkupné!"

"To odmítám! Nemůžeme obchodovat se svobodou cizinců pobývajících na naší planetě."

Pirát se jízlivě ušklubl.

"Budete muset! Bud' to mně je vydáte, nebo srovnám polovinu Armstrong-ville se zemí! A pozor! Už máte jen šest minut."

Ray ukázal na jednu kontrolku, která se právě rozblíkala.

"Guvernér se napojil na frekvenci Vesmírné policie."

"Určitě žádá o pomoc," komentoval to Mark, "ale nemá, myslím, šanci."

A skutečně, kapitán Mordao se dal do hlasitého smíchu.

"O pomoc křičíte úplně zbytečně! Vesmírná policie nemůže v tomto solárním systému zasáhnout. Porušila by totiž smlouvu mezi Zemí a Denebem. Máte už jenom čtyři minuty a já právě odjístil první řízenou střelu."

"Počkejte chvíli, přece se můžeme domluvit," snažil se získat čas Anders.

"Tři minuty!"

"Dobrá! Vzdávám se. Vydám vám ty pozemšťany."

"No vida, konečně první rozumné rozhodnutí. Dovezte je na astroport, já tam pro ně pošlu spojovací modul. Předtím ale ještě udělám inspekční cestu po okolí. Chci si být jist, že nechystáte nějakou léčku." Mark zavrtěl hlavou.

"Houby léčka! Potřebuje se podívat, co se stalo s jejich základnou. Myslím, že je na čase zasáhnout. Zapoj propulsory. Jakmile se vynoříme ze stínu měsíce, vypusť tři střely plus jednu, podle tvé nejnovější techniky."

Prudké zrychlení doslova přibilo Marka do sedadla. Jasně zaslechl charakteristický svist odpalovaných torpéd. Pirát, překvapený náhlým útokem neznámého stroje, reagoval nicméně s až neuvěřitelnou rychlostí a chladnokrevností. Dříve než zapojil ochranné silové pole, stačil odpálit čtyři rakety.

"Tenhle chlápek není v žádném případě amatér, ale zatraceně schopný profesionál," zamručel Mark.

"Co uděláme?" zeptal se Ray. "Když jeho střely vybuchnou na našem ochranném štítě, může to vyřadit z provozu náš generátor."

"Vypusť ,draka' a potom uхни o třicet pět stupňů."

"Drak" byla přezdívka pro důmyslnou maketu, dávající přesný termický, objemový i magnetický obraz Neptuna.

Prudká změna směru vyrazila Markovi dech a způsobila, že měl pocit, že mu oči vylezly z důlků a krouží teď někde po oběžné dráze. Když se trochu vzpamatoval a vrátil se mu zrak, mohl konstatovat, že nepřátelská torpéda pokračují v přímém letu za falešným cílem.

"Naše dárečky právě dorazily k cíli," hlásil Ray.

Tři první rakety, perfektně seřízené, explodovaly současně. K Markovu velkému zklamání to vypadalo, že nezpůsobily nepříteli žádné velké problémy a čtvrtá střela narazila rovněž na ochranný štít, ještě dost daleko od trupu astronefu.

"Tenhle člun má zřejmě zesílený generátor," hvízdal si Ray.

"Rychle, další salvu!" zavelel Mark. "On už také znovu pálí."

Bandita, aniž by čekal o sekundu déle než bylo třeba, vypnul ochranné pole a z boku jeho lodi vyrazilo osm střel.

"Má minimálně dvojnásobnou palebnou kapacitu než my," poznamenal Ray. "Podle toho by se mělo jednat o nejnovější model smontovaný v denebských dílnách."

"Vsadil bych se, že ten Mordao je pirát asi tak stejně jako já majitel cestovní kanceláře. Musí to být velice schopný důstojník z denebské flotily."

Ray ukázal na stříbřité doutníky, hroživě se rýsující na obrazovce.

"Na jejich oklamání bychom potřebovali přinejmenším další dvě makety. Což pochopitelně nemáme. Jachta slečny Svensonové není vybavena jako válečné plavidlo. Zásoby munice stačí tak právě k odražení klasického pirátského útoku."

Mark bleskově uvažoval. V minulosti se zúčastnil mnoha kosmických soubojů. Věděl dobře, že tváří v tvář vojákovi z povolání má největší šanci, když se vyhne použití klasické bojové taktiky. Musí ho překvapit něčím nečekaným.

"Rayi, sestup k Terranii XXVII. Prolétneme horními vrstvami její atmosféry."

"Pokud nechceme skončit jako meteor, musíme brzdit."

"Já vím. Přibrzdi a opiš sinusoidu."

Osm torpéd se mezitím nezadržitelně blížilo ke své kořisti. Ta mohla kličkovat jak chtěla, naváděcí systémy v hlavicích stále sledovaly její stopu jako honící psi. Neptun se s velkou rychlostí přibližoval k planetě, jejíž povrch brzy vyplnil celou plochu centrální obrazovky.

Zazněl signál videorádia. Mark ukazováčkem zapnul příjem. Na monitoru se objevila tvář Burka Douglase. Hluboké vrásky prozrazovaly jeho znepokojení.

"Stone, útočit na tuhle loď je čiré šílenství! Nemáte nejmenší šanci. Jakmile se ponoříte do atmosféry, zapněte automatické řízení a opusťte váš astronef v záchranném modulu. Je to jediná možnost, jak si zachránit život."

"Je mi líto," usmál se Mark, "ale tuhle loď jsem si vypůjčil a musím ji vrátit v pořádku její majitelce. Nejsem tak bohatý, abych jí mohl koupit novou."

"Mějte rozum! Nějak už se to vyřeší..."

"Popovídáme si o tom později!" přerušil ho Mark a vypnul přijímač.

Potom se obrátil na Raye: "Kde jsou naši chrti?"

"Rakety ve vzdálenosti dvacet tisíc metrů," odpověděl za androida kovový hlas počítače.

Na obrazovce postranní kamery se objevil obraz nepřátelské lodě. Právě ji dostihla druhá vlna torpéd.

Střely vybuchly dost daleko od cíle, jako obyčejné dětské petardy.

"Ten má ale pořádně tvrdou slupku," vrtěl nevěřicně hlavou Mark.

"Vypadá to, že jeho generátor je na dně. Ztrácí rychlost," ozval se s nadějí v hlase Ray.

"Rakety patnáct tisíc metrů. Kontakt za čtyřicet sedm sekund," hlásil počítač.

Neptun se vnořil do horních vrstev atmosféry a teplota jeho povrchu začala rychle stoupat.

"Ještě zpomal," nařídil Mark.

V důsledku prudkého brzdění se mu magnetické popruhy, které ho při letových manévrech udržovaly v křesle, zařízly hluboko do masa.

"Rakety šest tisíc metrů... tři tisíce... tisíc..."

"Jsou velice čiperné," poznamenal ironicky Ray. "A teď dolů!" zavelel Mark.

Navzdory výkonnému termickému štítu a naplno pracující klimatizaci, teplota uvnitř lodě prudce rostla.

Mark, s obličejem zalitým potem, sledoval na obrazovce přibližování nepřátelských střel.

"Pět set metrů..."

Náhle se objevil záblesk, za kterým rychle následovalo sedm dalších. Intenzivní tření o molekuly vzduchu přivedlo torpéda k výbuchu dřív, než stačila dosáhnout svého cíle.

"Dobrá práce," zamručel spokojeně Ray.

"Obleť Terranii XXVII. a naprogramuj další čtyři střely. Musíme využít momentu, kdy si pirát myslí, že máme problémy."

Motory znovu zabraly a obrovská síla vmáčkla Marka hluboko do křesla. Neptun vyrazil z atmosféry jako delfín nad mořskou hladinu. Tentokrát byl pirát, který už považoval svého protivníka za zničeného, viditelně zaskočen. Nestačil odpálit své střely, protože bezprostředně hrozící nebezpečí ho přinutilo okamžitě zapnout silové pole.

Stejně jako v předešlých případech explodovaly tři střely naráz, ale čtvrtá opět narazila na ochranný štít.

"Tak to je zlé," pronesl Mark přiškrceným hlasem.

"Ten jeho generátor je snad nevyčerpatelný."

"Neřekl bych! Podívej, poslední raketa vybuchla mnohem blíže trupu než ostatní."

"Připrav další salvu, dřív než stačí vystřelit."

"Máme poslední dvě střely."

Androidova slova vyvolala na Markově tváři nespokojenou grimasu.

"Naprogramuj je! Jestli se nám teď nepodaří toho lotra zničit, máme to spočítané."

Rayovy prsty pobíhaly hbitě po klávesnici počítače. V okamžiku, kdy chtěl stisknout tlačítko odpalování, znehybněl. Z denebské lodi promítající se na monitoru začal unikat úzký proužek bílé páry:

"Má prasklinu v trupu," zašklebil se až obdivuhodně lidsky android:

Bílý pruh nabýval rychle na objemu a o deset sekund později se pirátská loď proměnila v gigantický duhový oblak.

Mark se sesul do svého sedadla a z prsou mu unikl úlevný vzdech. Teprve teď si uvědomil, že má všechny svaly křečovitě napjaté. Na ovládacím panelu videoradia zuřivě blikalo červené signální světlo. V zápalu boje si toho ani jeden z nich nevšiml. Mechanickým pohybem zapnul přístroj.

"Proč se nehlásíte?" Na obrazovce se objevila tvář admirála Neumana.

Jeho i normálně přísný výraz byl ještě zachmuřenější než obvykle a rty tvořily uzounkou čárku.

"Lituji, ale měli jsme dost velké potíže."

"Guvernér Anders před chvílí vyslal S.O.S. Nějaký pirát hrozí, že zničí Armstrong-ville."

"To byl právě ten náš problém. Už jsme to vyřešili." Oči Neumana zajiskřily uspokojením, když Mark pokračoval:

"Můžete z paměti vašeho počítače vymazat jméno kapitán Mordao. Rovněž jistý Nac-Si už žádnou obchodní loď nepřepadne."

Mark byl svědkem fenoménu, který do té doby nikdy nepozoroval. Admirál roztáhl rty do širokého úsměvu.

"Já to pořád říkám, milý hochu, že je vás pro S.D.P.P. škoda. Vstupte k Vesmírné policii a za pár let z vás udělám svého zástupce!"

Pak Neuman znovu přešel do vážného tónu: "Můžete bez obav mluvit v otevřené řeči. Tenhle kanál je z dosahu nepovolaných uší. Domníváte se, že máte situaci pod kontrolou?"

"Ano, ovšem za podmínky, že nedojde k další intervenci Denebanů. Likvidace grizonů-robotů samozřejmě zabere jistý čas a budeme s tím muset kolonistům pomoci."

Mark nevěřil svým očím: viděl Neumana podruhé během krátké chvíle se usmívat.

"Jste nejen vynikající operativní agent, kapitáne, ale také rozený politik. Tím, že jste přesvědčil Anderse, aby nás neinformoval oficiálně, jste dal našemu prezidentovi do rukou trumf."

Na Markův tázavý výraz upřesnil:

"Denebané vědí, že jejich základna je zničena a vědí, že my to víme. Kdyby tato fakta pronikla na veřejnost, většina planet Pozemské Unie by se postavila za našeho prezidenta. Za těchto okolností si Denebané dobře rozmyslí pustit se do válečného konfliktu a to tím spíše, že mohou ustoupit, aniž by veřejně ztratili tvář. Naše vláda si vzala za záminku poslední útoky pirátů a oznámila, že Vesmírná policie zřídí na přirozené oběžnici Terranie XXVII. svou základnu. Denebané to byli nuceni akceptovat. V necelých čtyřiaadvaceti hodinách přistane na tomto tělese křižník Orion pod vedením plukovníka Parkem. Tímto způsobem bude zajištěno, že na Terranii nevznikne nová tajná základna. Hned po návratu na planetu můžete naložit zákazníky společnosti 'Hunter Service' a dopravit je na Zemi. Douglas, Redberg a případně Mac Donald zůstanou nějaký čas na místě a pomohou obyvatelům zorganizovat závěrečnou leč. Jakmile se vrátíte, spojte se se mnou. Prezident by vám rád osobně poblahopřál, ovšem v soukromí. Vaše akce musí i nadále zůstat přísně tajnou."

"Zachránili jsme mír, ale ptám se sám sebe na jak dlouho? Denebané budou určitě prahnout po odvetě."

"Získali jsme několik měsíců a to je nejdůležitější."

Vzhledem k hloubce a závažnosti poslední krize by nemělo být problémem přesvědčit ty nejvýznamnější členy Kongresu. Právě udělili prezidentovi plné moci k realizaci ambiciózního zbrojního programu. Početní stavy galaktických eskader budou významně zvýšeny a vojenský materiál modernizován. Parametry denebské lodi, kterou jste poněkud netradičním způsobem zlikvidoval, jsou velmi zajímavé. Vojenští odborníci si z toho jistě vezmou ponaučení."

"Když už jsme u toho, můžete požádat plukovníka Parkera, abych si u něho doplnil zásobu řízených střel? Kdybych měl do nákladů započítat i cenu odpálených raket, zruinovalo by to moji turistickou agenturu."

Bylo to neuvěřitelné, ale Neuman se usmál potřetí. "Dohodnuto, kapitáne. Zařídím, co bude třeba. Na viděnou a děkuji."

19

Ray lehce dosedl s Neptunem na přistávací plochu astroportu, osvětleného prvními paprsky vycházejícího slunce.

Ještě se jeho nohy ani nedotkly země a Mark viděl, jak k němu pospíchají Anders s Douglasem. Burk zrudlý zlostí už z dálky hulákal:

"Proč jste neodpovídal na naše výzvy? Do poslední chvíle jsme žili v domněnání, že jste zahynuli. Teprve kontrolní věž nám ohlásila, že loď, která přistává, je Neptun!"

Mark pohlédl na Douglase a odpověděl klidně: "Trochu diskrétnosti nebývá nikdy na škodu."

"A co ten bandita?" otázal se guvernér, který se stále ještě nezbavil obav.

"Rozhodl se odejít velmi, velmi daleko. Už o něm nikdy neuslyšíte."

Aby předešel dalším otázkám, rychle dodal:

"Mohli byste mi věnovat pár minut vašeho soukromí."

Douglas okamžitě pochopil, že Mark má nové instrukce od admirála.

"Vrátím se do hotelu, Barbara mě prosila, abych..."

Zmlkl a zčervenál. Naštěstí oba muži se již vzdalovali a nevšimli si změny jeho barvy.

Když Mark vyličil průběh svého rozhovoru s admirálem, guvernér zůstal dlouhou chvíli zticha. Pak se konečně obrátil k mladému muži a na rtech mu pohrával lehký úsměv.

"Poprvé po několika měsících se mi znovu vrací naděje. Zlá noční můra končí..."

"Napravit zločiny Denebanů dá ještě spoustu práce. Moji přátelé vám pomohou."

"Nejdůležitější je teď jistota, že podobný útok se nebude opakovat. Až se vrátíte na Zemi, vyříd'te prezidentovi naše díky. Kdy odlétáte?"

"Jakmile se tady objeví křižník Vesmírné policie. Teď, když dovolíte, bych se šel vyspat. Zdá se mi, že moje oční víčka jsou z olova."

* * *

Kolem poledního vyšel Mark ze svého pokoje. Několik hodin spánku ho dostalo do přijatelné formy, i když k pocitu svěžesti měl ještě velmi daleko. Na chodbě se málem srazil s Burkem Douglasem, který právě vycházel z pokoje Barbary Nelsonové. Voják, viditelně v rozpacích, si odkašlal:

"Tak tedy, ať to víte první. Barbara... ehm paní Nelsonová, mi právě navrhla, zda bych si ji, jakmile tato mise skončí, nevzal za ženu."

"Blahopřeji! Pojd'me se posadit do baru, to se musí zapít."

Sotva dosedli, objevil se Mac Donald celý zadýchaný a ledabyle ustrojený, jakoby se oblékal ve velkém spěchu.

"Panebože, Marku, teprve před pár minutami jsem se dozvěděl, že sis ještě stačil zahrát na hrdinu!"

"Já? Vůbec ne! To má na svědomí Ray, já jsem většinu času umíral strachy. Teď si pohovořme co dál..."

Vyložil Douglasovi, jaké příkazy vydal admirál. Potom se obrátil na Mac Donalda.

"Admirál si přeje, aby tady jeden z nás ještě zůstal. Jestli spěcháš s návratem na Zemi, můžeš pilotovat Neptuna..."

Duck si pospíšil s odpovědí:

"Ty jsi odvedl už pořádný kus práce a zasloužíš si, aby sis odpočinul první. Nehleď na to, že bych tady rád strávil část dovolené. Birgit..."

Zarazil se, když si všiml pobaveného výrazu svého přítele.

"Že mě to hned nenapadlo," zabručel. "Vsadil bych se, že Neuman určil mě, abych tu zůstal. Navíc, ty by ses nikdy dobrovolně od Raye neodloučil. A protože je k řízení Neptuna nepostradatelný..."

Mark ho s prohnáním výrazem přerušil:

"Chtěl jsem se jenom ujistit, že se nenaštveš až se dozvíš, že se vracím dříve než ty. Co byste řekli obědu?"

Během jídla se postupně trousili ostatní členové skupiny. Humber přišel s uraženým výrazem, Redberg se sotva vlekl a Steeman zíval jako kapr na suchu. Jediná Barbara Nelsonová zářila spokojeností. Posadila se vedle Douglase a bez jakýchkoli zábran ho políbila.

"Omluv mě, že jsem se zpozdila, drahý!"

Burk se samými rozpaky zakuckal. Mark mu přispěchal na pomoc:

"Teď když jsme se tady všichni sešli, seznámím vás s dalším programem. Zítra si dojedeme pro naše dva přátele do Yorku 17."

"Ani mě nenapadne vracet se znovu do toho pekla," vyštěkl Humber. "Safari skončilo! Přišli jsme o svůj materiál a zbraně a tak žádám okamžitý návrat na Zemi!"

"Nemůžeme vyrazit dříve než za osmačtyřicet hodin," prohlásil Mark natolik úsečným tónem, až Humber poskočil na židli.

"Pročpak?"

"Musím doplnit své zásoby řízených střel. Nerad bych měl při případném setkání s nějakým pirátem prázdný sklad munice."

Humber pokrčil opovržlivě rameny. "Žádní piráti nejsou..."

Jeho úvahu přerušil výbuch smíchu.

"Vy náš chudáčku Dicku," vyrážela ze sebe Barbara. "Žijete v až neuvěřitelné nevědomosti! Nebýt

Marka, byli bychom teď vězni Denebanů."

"Nevím o čem to mluvíte! Chci se vrátit na Zemi!"

"Správně, to chceme všichni, ale až za dva dny," uzavřel debatu Mark.

Steeman, který mezitím přestal zívat, prohlásil s úsměvem:

"Nejsem proti tomu zúčastnit se poslední výpravy."

20

Mark se s nechutí zvedl z křesla druhého pilota. Neptun se již před několika hodinami ponořil do subprostoru. Jeho současný velitel se obvykle po splnění akce vracel na Zemi rád, ale dnes ho myšlenka na dovolenou nenaplňovala žádným nadšením. Téměř litoval, že nezůstal na Terranii XXVII. Den před odletem se vydal se svým týmem do Yorku 17. Osada díky pomoci dvou agentů Vesmírné policie dokázala vzdorovat nájezdům grizonů. Ray bez větších obtíží objevil a zničil robota, což mělo za následek, že se zvířata rychle vytratila z okolí vesničky.

Na zpáteční cestě narazili na dalšího falešného grizona a vyřadili ho z činnosti. Podle Redberga by nemělo zbývat více než čtyři nebo pět těchto nebezpečných strojů. Helijety byly vybaveny příslušnými detektory a pozemšťané pomohli sestavit několik pátracích skupin.

Guvernér si dělal starosti s velkým početním stavem grizonů, který byl důsledkem umělého chovu Denebanů. Exobiolog ho však uklidnil. Když přestanou být zvířata psychicky ovládána, rozptýlí se do okolních přilehlých lesů. Tam si budou hledat potravu, které by se jim při velké koncentraci jedinců brzy nedostávalo.

V lodním salonu konverzoval Humber živě se Steeuanem a Barbarou. Už se zase dokonale vžil do své role bohatého playboye.

"Napijte se s námi, Marku. Právě jsem našim přátelům říkal, že po svatbě se slečnou Swensonovou zorganizuji jedinečnou loveckou výpravu na nějakou divokou planetu. Samozřejmě, že všichni jste zváni."

"Díky," odpověděl Mark se staženými rysy. "Mám teď na dlouhou dobu lovů plné zuby."

"Ale to mně nemůžete udělat! Budeme cestovat na výletní jachtě mé snoubenky. Je to nádherná loď, originální konstrukce a přepychově vybavená. Je to něco úplně jiného než tenhle váš astronef."

Mark do sebe náraz obrátil sklenku skotské: V hlavě mu mřily zmatené myšlenky. Musel vyvinout obrovské úsilí, aby jeho hlas zněl klidně:

"Už jste někdy na její lodi cestoval?"

Na Humberových rtech se objevil dvojsmyslný úsměv.

"Před necelým měsícem jsme společně strávili víkend na Venuši. Byla to cesta snů!"

Mark zahuhlal omluvu a rychle vyšel ze salonu.

V hlavě mu klíčilo podezření. Elza přece koupila Neptun asi před rokem a půl. Že by si mezitím pořídila další loď, o které nevěděl? Nebo Humber lže? Mladý muž se celý rozrušený vrátil do pilotní kabiny.

Tuhle, nejistotu už dál nesnese! Musí znát odpověď i kdyby byla sebekrutější!"

Sledován udiveným Rayovým pohledem usedl k videoradiu. Musel čekat několik dlouhých minut, než mu retranslační stanice na jedné planetě Pozemské Unie umožnila přenos soukromého hovoru. Pak zbývalo překonat ještě ochrannou hráz dvou sekretářek. Konečně se na obrazovce objevila Elza. Mladá, hnědovlasá žena s nevšední zelenou barvou očí. Na tváři jí pohrával příjemný úsměv.

"Marku! Ty ses už vrátil ze safari?"

"Právě jsme na cestě domů. Rád bych věděl, jestli jsi někdy měla nebo máš za společníka jistého Dicka Humbera."

"Setkala jsem se s ním minulý rok a jeho komerční projekty se mi zdály být zajímavé, protože měl slíbené významné státní zakázky. Zakoupila jsem si proto na nich padesátiprocentní podíl."

Mark nedokázal potlačit výraz zklamání a zoufalství. Jeho poslední naděje se hroutila. Už natahoval ruku, aby vypnul přístroj. Pak si to ale rozmyslel a přiškrceným hlasem ze sebe vypravil:

"Dozvěděl jsem se o tvých zásnubách, blahopřeji."

V Elziných očích to zajiskřilo zlobou.

"Odkud máš ten nesmysl? Jsi už třetí, kdo mi něco podobného naznačuje!"

"Ale... vím to přímo od tvého snoubence," blábolil zmateně, zaskočený její bouřlivou reakcí.

Z hrdla mladé ženy se vydralo neartikulované zachrčení.

"Humber... ten ničema... on se opovažuje..." Několikrát se zhluboka nadechla, aby se trochu uklidnila a pokrčovala:

"Shodou okolností právě když jsi volal, jsem studovala účetní bilanci této společnosti. Teď už rozumím, proč mu banky poskytly tak velké úvěry, aniž by vyžadovaly příslušné garance."

Potom náhle při pohledu na Markův nešťastný obličej vypukla v upřímný smích.

"Ne! To není pravda! Neříkej mi, žeš tomu věřil? Ty jsi snad dokonce žárlil?"

"Přiznávám se, že ano," svěřil se už s úsměvem Mark. Cítil, jak napětí mizí, vystřídáno blaženým pocitem.

"Jsi blázen! Přisahám, že za tenhle nepovedený žert mi Humber draze zaplatí!"

Mladému muži se vrátila dobrá nálada.

"Nebud' na něj příliš tvrdá! Záchvat žárlivosti, který měl na svědomí, nám možná zachránil život. Až se vrátím, budu ti vyprávět o něm setkání s jednou příšernou obludou."

Elza se znovu rozesmála.

"Také se ti musím s něčím svěřit, aby ses trochu pobavil. Před odjezdem jsem se setkala s Barbarou Nelsonovou. Neskrývala přede mnou svůj úmysl, že se hodlá znovu provdat. Trochu mě tím vyděsila. Nesměj se, je to ještě velice šarmantní žena."

"To určitě je! A svou kořist už si našla, ale já to nejsem. Do jejích sítí se chytil jistý Burk Douglas."

"Už se tě nemohu dočkat. Udělala jsem si na celý týden volno a mohli bychom ho společně strávit na mém ostrůvku v Pacinku. Jenom my dva, sami."

Oči jí zářily a byly plné nevyslovených slibů. Markovi z toho až přeběhl mráz po zádech.

"Ty zbývající tři dny mi budou připadat nekonečné," zamumlal.

Potom zatřásl hlavou jakoby odháněl neodbytné myšlenky a zeptal se:

"Znáš firmu Steeman Company?"

Elza něco vyt'ukala na klávesnici svého osobního počítače.

"Malá, druhořadá společnost. Velmi špatná situace. Akcie na spodní hranici. Za pár týdnů zřejmě vyhlásí úpadek."

"Chtěla bys pro mne něco udělat?"

"Samozřejmě, že se ptáš?"

"Vyříd' mému bankéři, ať nakoupí velký balílo jejích cenných papírů. Steeman je správný chlap, zachránil Raye a já, bych mu rád pomohl."

* * *

Třetí den cesty se chýlil ke konci. Mark teď už počítal hodiny, které ho dělily od shledání s Elzou.

"Takhle tě vidím mnohem raději," filozfoval Ray. "Předtím jsi byl zoufalý a já nevěděl jak ti pomoci. Už jsi skončil nahrávku hlášení pro Neumana a Khova? Jestli ne, zabere ti to po návratu nejméně celý den a o to bude váš pobyt v Pacifiku kratší."

"Žádné strachy! Jakmile přijedeme do New Yorku, předám jim kazetu a padám na dovolenou!"

Jeho příjemné úvahy přerušilo volání videorádia.

"Kapitáne Stone," přešla Peggy přímo k věci, "potřebuji obratem vaše instrukce. Agentura Galaxy-Vision by měla zájem zakoupit rozhodující podíl vaší společnosti 'Hunter Servise'. Nabízí velmi solidní cenu. Mělo by to stačit na uhrazení veškerých dosavadních výdajů. Generál Khov mi řekl, že vaše mise už skončila."

"Jen prodávejte, Peggy, prodávejte o sto šest. Safari mi teď na dlouho může být ukradená."

Obrazovka pohasla a mladý muž se zvedl.

"Pojďme se podívat, jak se vede našim pasažérům. Neviděl jsem je od našeho odletu z Terranie."

Když vstoupil do salonu, hned si všiml, že se Steeman tváří velice rozmrzele a Barbara je někde mimo, sama se svými myšlenkami, takže v první chvíli ani nezaregistrovala jeho příchod. Jediný Humber vypadal spokojeně.

"Stone, právě jsem vás chtěl vyhledat. Musíme si připravit naše vystoupení pro novináře."

Polkl doušek whisky a pokračoval:

"Naši přátelé mi velice sportovním gestem přenechali první slovo a rozhodující roli při tiskové konferenci."

Takže začneme tím, že jsem vedl již dříve různé expedice a že jsem to byl já, kdo velel útoku na to denebanské doupě a zachránil Terranii XXVII."

Mark oněměl údivem. Průmyslník považoval jeho mlčení za souhlas a rozvíjel dál své plány.

"Taková brilantní akce mi určitě zajistí přijetí u prezidenta. To, že si chci rezervovat trošku slávy pro sebe, neznamena, že vy přijdete zkrátka. Jsem ochoten převzít vaši společnost za desetinásobek její skutečné ceny."

Mark vybuchl v téměř hysterický smích.

"Je mi líto, ale už je prodaná! A potom, zapomněl jste na malý detail: Ray je uzpůsoben tak, aby zaznamenával všechno, co vidí a slyší. Mám obavy, že nahrávky budou v diametrálním rozporu s vaší verzí!"

Humberův pohled ztvrdl: "Hodíte ho do starého železa!"

Když si všiml Markova pobouřeného výrazu, dodal diplomatičtěji:

"Řekněme, že ho od vás koupím za sto tisíc dolů!"

"Klidně byste mohl na váš šek připsat další tři nuly a můj přítel by stejně nebyl na prodej!"

Rozhostilo se tíživé ticho. Potom ze sebe Humber s rysy staženými zlostí, vyrazil:

"Stejně vám nezbyde nic jiného než mě poslechnout! Nejspíš si myslíte, že se vrátíte zpátky k S.D.P.P. Na o zapomeňte! Když budu chtít, nedostanete ani místo toho posledního metaře."

Na ironický Markův úsměšek rychle doplnil:

"Udržuji ty nejlepší styky se senátorem Cartneyem, předsedou Finanční komise Senátu. Žádný úřad se neodvážá vzepřít se jeho přání a..."

Srdečný smích jeho protějšku ho vyvedl z míry natolik, že větu nedokončil. Mark se konečně přestal smát a klidným hlasem zkonstatoval:

"Poznal jsem vás už jako zbabělce a chvastouna, ale vy jste ještě navíc lhář!"

Humber, kterým lomcoval vztek, dupl podpatkem o podlahu:

"Nedovolím vám, aby..."

"V mém věku jsem už dávno přestal vyžadovat něčí svolení s výjimkou generála Khova. Čirou náhodou znám senátora Cartneye velice dobře. Bere mě tak trochu jako náhradu za svého synovce, který ve službách S.D.P.P. přišel o život. Pokaždé, když jsem v New Yorku, musím se u něho zastavit. V předvečer našeho odletu jsem mu videofonoval, abych se mu omluvil, že nemohu přijít. Když jsem zmínil vaše jméno, jako jednoho z účastníků safari, řekl mi doslova:

„Hochu, měj se před ním na pozoru! Nevěřil bych mu ani půl slova. Pokusil se nám už prodat prošlé zboží s falešnou zárukou. Nejenom, že s ním nepodepíšeme žádné nové kontrakty, ale důkladně si prověřím dřívější smlouvy a jejich plnění. Když se ti naskytne příležitost, klidně mu to vyříd.“

Playboy zbledl a vykoktal ze sebe:

"Až se dozví o mých zásluhách na této expedici, určitě změní názor!"

"Zapomínáte na jednu maličkost: na Terranii XXVII. nikdy žádní Denebané nebyli!"

Markova slova způsobila, že všichni přítomní sebou překvapeně trhli.

"To není můj výmysl, ale prezidentovo rozhodnutí!"

"Ale Rayovy nahrávky dokazují opak," namítla rozčileně Barbara.

"Jak všichni víte, můj android byl poškozen. I když ho Paul Seeman rychle opravil, nedá se vyloučit, že utrpěly některé paměťové krystaly," odpověděl s vážnou tváří Mark. "Obyčejný selský rozum stačí na to pochopit, že vzepřít se přání prezidenta by nebylo moudré."

Steeman a Barbara Nelsonová, zjevně vyvedeni z míry nechápavě kroutili hlavami, ale mlčeli. Jen

Humber chtěl opět začít protestovat. Nedostal k tomu příležitost.

"Slečna Swensonová volá pana Humbara," zazněl v interfonu Rayův hlas.

Duck s obrovským přemáháním vyloudil na tváři nepřírozený úsměv.

"Přepněte mi hovor sem," prohlásil sebevědomě. Elzin pohled nevěstil nic dobrého.

"Nejdražší přítelkyně," začal medově, "měl jsem v úmyslu vás navštívit hned po mém návratu."

"To by bylo naprosto zbytečné! Chci vás pouze informovat, že v době vaší nepřítomnosti jsem svolala mimořádné zasedání dozorčí rady. Když chce někdo podnikat, neměl by svůj čas promrhávat na zábavu."

"Ale... ale..."

"Zmíněná rada konstatovala, že způsob vašeho řízení by dovedl společnost ke katastrofě. Z toho důvodu jste byl odvolán z funkce generálního ředitele a na vaše místo byl jmenován seriózní administrátor. Takže vaše přítomnost v sídle firmy je zbytečná. Teď mi předejte kapitána Stonea!"
Zničený Dick klopýtavě ustoupil ze zorného pole kamery, aby udělal místo Markovi.

21

"Drahý Marku, tvůj bankéř získal balík akcií, které jsi požadoval. Protože důvěřuji tvým obchodním instinktům, udělala jsem totéž. V současné době těch několik málo akcií, které zůstaly na trhu, stojí horentní sumu! Vyříd' svému příteli, aby mě navštívil. Má továrna na androidy má zájem o dokonalejší modely. Můžeme tedy uzavřít vzájemně výhodnou smlouvu. Na brzkou viděnou!"

Obrazovka ztmavla, rozhostilo se tíživé ticho.

"To přece není možné," zamumlal pro sebe Humber. "Nemá právo... Já ji donutím..."

Jeho hlas nabýval na síle, jak ho postupně zaplavovala zuřivost.

"To všechno je vaše vina, Stone, budete toho litovat!"

Vrhl se proti Markovi se zaťatými pěsti. Ten se uhnul ráně a Dick zakopl o jeho nohu, která se mu jakoby náhodou připletla do cesty.

Když znovu získal rovnováhu, chystal se vyrazit do nového útoku a ječel přitom:

"Přebírám velení na této lodi! Zavoláme Denebany a ti mi určitě dobře zaplatíte až jim vydám člověka, který má na svědomí jejich neúspěchy."

"Jste směšný," usmál se Mark a nedbalým pootočením se vyhnul rozmáchlému úderu Humberovy paže.

"Nenuťte mě, abych vám to oplatil."

Útočník bez sebe vztekem už nic kolem sebe nevnímal. Znovu napřáhl pěst. Náhle ho nějaká obrovská síla uchopila za opasek a stáhla ho dozadu.

"Měl jsem pocit, že je mě tu zapotřebí," vysvětloval Ray.

"Doprovod' ho na ošetřovnu a dej mu něco na uklidnění, ať od něj máme při návratu pokoj. Potom si to bude muset vyříkat s Neumanem."

Steeman, stále ještě ohromený tím, co před chvílí slyšel od Elzy Swensonové, ze sebe s námahou vypravil:

"Potřebuji si dát něco, abych se vzpamatoval!" Napřáhl svůj pohár směrem k Markovi a usmál se: "Jestli jsem to dobře pochopil, slečna Swensonová a vy jste teď největšími akcionáři mé firmy."

"Takže bychom si měli připít na úspěch ,Steeman Company'!"

Barbara se dala do bláznivého smíchu.

"Vy si z nás budete zřejmě střílet až do poslední chvíle, Marku. Nejdřív tím, že jste nás použil jako kamufláž pro svou akci, a nakonec tím, že jste si celou dobu hrál na chudáčka, který se musí ohánět, aby se vůbec uživil. Přitom jste zřejmě bohatší než my všichni dohromady."

"Řídil jsem se pouze rozkazy našeho prezidenta," odpověděl vyhýbavě Mark.

"Kdybyste náhodou organizoval nějaké další safari, neobtěžujte se s mým pozváním. Mám svůj přiděl hrůzy vybraný na několik let dopředu. Nicméně ráda bych vás viděla na své svatbě. Bude se konat ihned jak se Douglas vrátí na Zemi."

Mark znovu naplnil sklenky. V duchu již s Elzou, uzavřel slavnostně:

"Napijme se na blaho všech budoucích zákazníků agentury ,Hunter Service'."